"KOMİK VE SU GİBİ AKAN BİR HİKÂYE." —NEW YORK TIMES

Sıradaki Müthiş Paulie Fink

KAKTUSUN
TELEGRAM

ALI BENJAMIN

YABANCI

ALI BENJAMIN

Siradaki Müthiş Paulie Fink

Çeviren
Elif Nihan Akbaş

Şimdi anlat tanrıça, Zeus'un kızı
Çağımıza anlat o eski hikâyeyi.
Başından al.

—Homeros, *Odysseia*

SIRADAKİ MÜTHİŞ PAULIE FINK YARIŞMASI RESMÎ KAYITLARI

KATILIMCILAR

Gabby Amisi
Timothy Boggs
Thomas Boggs
Henry Cardinali
Willow Das
Fiona Fawnstock
Sam Moyes
Lydia Shea
Diego Silva
Yumi Watanebe-Peterson

HAKEM

Caitlyn Breen

BAŞLAMA VURUŞU

[Kayıtta]

25 Eylül, PKS dördüncü hafta
(Paulie'nin Kayboluşundan Sonra)

FIONA:

Hadi ama, Caitlyn. Neyi bekliyorsun? Seni lider olarak seçtik. Başlat artık şu şeyi.

CAITLYN:

Tamam... eee... Ne demem gerekiyor?

FIONA:

Herhangi bir şey! Kimin umurunda? Sadece resmî görünsün. Bir de değişiklik olsun, heyecanlı görünmeye çalış.

CAITLYN:

Tamam, o zaman bu, Sıradaki Müthiş Paulie Fink seçmelerinin resmî kaydı. Bu reality-TV-Şovu tarzındaki yarışma, Mitchell Okulu yedinci sınıfları tarafından düzenleniyor. Başka bir deyişle Orijinaller. Ya da mağara. Ya da kokan keçilerin ini...

FIONA:

Hey! Kibar ol. Aslında boş ver. Seni kibar *olmadığın* için seçtik. Devam et.

CAITLYN:

Yarışma benim tarafımdan idare edilip kayda alınacak. Yani

Caitlyn Breen, Mitchell yedinci sınıflarının on birinci ve en yeni üyesi. Ama kayda geçmesini isterim ki hepinizin beni başkan yapmak istemesi çok saçma. Bir ay önce Paulie Fink adını daha önce hiç duymamış ve hiçbirinizle tanışmamıştım. Ve şimdi...

ORİJİNALLER:

Cait-lyn! Cait-lyn! Cait-lyn!

CAITLYN:

... gelmiş burada bir gösteriyi idare ediyorum. Ya da her ne haltsa. *Lütfen* tezahüratı keser misiniz?

ORİJİNALLER:

Cait-lyn! Cait-lyn! Cait-lyn!

CAITLYN:

Dinleyin, eğer bu işi üsteleneceksem şu gizemli Paulie Fink hakkında daha fazla hikâye duymam gerek. Ama böyle gürültü yapmayı kesmezseniz başlayamam. Bir değişiklik yapıp sessiz olur musunuz? Lütfen?

Peki, teşekkürler. Evet, ilk kim başlamak ister?

CAITLYN: Evet, kayıttayız, Diego. Başla.

DIEGO: Hey, Diego Silva, futbol sahasının kralı burada. Usta forvet, şut sihirbazı, hız ve kıvraklık dâhisi.

CAITLYN: Diego, konudan kopma, tamam mı? Paulie Fink'i konuşmak için buradayız.

DIEGO: Doğru. Ben Diego Silva, tek ve biricik Paulie Fink'le ilgili konuşmak için yayındayım. Size şunu söylemeye geldim: O çocuk bir tanrıydı.

Ah, gözlerini öyle devirme, Caitlyn! *Tanrı* olduğunu kastetmiyorum. Yani, tabii ki. Elbette öyle değildi. O *bir* tanrıydı. Bu tamamen farklı. Şu Brezilyalı futbol tanrıları gibi bir tanrıdan da söz etmiyorum. Hah, Paulie hayatını kurtarma pahasına bile futbol oynayamazdı. Mags'in insanlık tarihi derslerinde bahsettiği türden tanrıları kastediyorum. Şu Olimpos Dağı'nda yaşayanlar hani. O tanrılar da bir anlamda normal insanlar gibiydi. Durmadan işleri karıştırır, birbirlerini delirtirlerdi. Bazen de korkunç şakalar yaparlardı. Ama sıradan insanlarda olmayan güçleri de vardı ve başkalarının hayatını kaosa çevirebilirlerdi.

Paulie de böyleydi işte. Çoğu zaman sıçıp batırırdı. Bazen kötü ama komik şakalar yapardı ve yaptığı her şey geri kalanlarımızı kaosa sürüklerdi.

Çocuk efsaneydi. Tam sözcük bu, evet. Paulie Fink kesinlikle efsaneydi.

Paulie Fink mi? Ah, o çocuk muhteşemdi.

Derslere neşe kattığından filan değil gerçi. Ama okulun fen ve matematik öğretmeni olarak onun... ee... *yaratıcı düşünme* becerisini takdir etmemek güç.

Yani muz kabuğu yenilgisi? Mini-geddon? Müdür Glebus'la yemek savaşları? Bir dakika, bu hikâyeleri duymadın mı? Sınıf arkadaşlarına sor. Bütün o marifetlerinin belirgin bir deha cevheri içerdiğini sen de göreceksin.

Marie Curie, Neil deGrasse Tyson ya da Stephen Hawking gibi bir dehadan bahsetmiyorum. Ders kitaplarınızda yer alacak türden bir dâhi değildi. Paulie Fink daha çok, nasıl denir, kötülük dehasıydı.

Gözlerinde bir şey vardı. Başı belada olduğunda bile, Bayan Glebus o sert parmağını yüzüne yüzüne sallarken bile, gözleri hep sanki orada bir yerde bir disko topu varmış da beyninin içinde dönüyormuş gibi parlardı.

Sonra bir anda ortadan kayboldu. Ne önceden uyardı ne veda etti. Yedinci sınıfın ilk gününde Paulie ortada yoktu.

Pufff!

Gitti.

Hadi baaay, görüşmemek üzeree.

Alınma Caitlyn ama sen pek onun yerini tutabilecek gibi değildin. Hatta gözlerini ilk gördüğümde dedim ki, *Şimdi de hiç gülmeyen bir kız geldi. Bütün o rezil yaşamında bir kez bile gülmemiş.*

PAULIE'SİZ İLK GÜN

Nasıl Başladı

Tüm bunlar bir TV dizisi olsaydı –ki herkes öyleymiş gibi davranıyor– ilk bölümün başlayabileceği milyonlarca yer var.

Mesela iyi bir başlangıç noktası olarak hazirana, altıncı sınıfı bitirip eve döndüğüm ve annemin beni korkunç iki kelimeyle karşıladığı güne dönebiliriz: *Caitlyn, taşınıyoruz.* Hiç öyle *ister misin* ya da *ne düşünürsün,* hatta *düşünür müsün* filan yok. Soru cümlesi bile değildi. Konuyu açtığında Mitchell Urgent Bakım Evi'ndeki yöneticilik işini çoktan kabul etmiş, ezelden beri pratisyen hemşire olarak çalıştığı hastaneyi bilgilendirmiş ve Mitchell, Vermont'ta küçük bir ev kiralamıştı bile.

Hiçliğin ortasındaki ev desek daha doğru.

Ama bu, dizinin başlayabileceği noktalardan yalnızca biri. Başka seçenekler de var. Buraya gelişimiz, GREEN MOUNTAIN BÖLGESİNE HOŞ GELDİNİZ yazan büyük, yeşil tabelanın yanından geçişimiz. Etrafta ağaçlardan ve tarlalardan başka bir şey görmüyordum ve birden kafama dank etti: *Bu gerçekten oluyor.* Yüzümü, pencereye yasladığım eski, buruşmuş *sweatshirt*e gömmek ve anneme fark ettirmeden ağlayabilmek için uyuyormuş gibi yapmak zorunda kaldım. Gözlerimi tekrar açtığımda terk edilmiş bir fabrikanın yanından geçiyorduk. Tuğlaların üzerindeki OXTHORPE TEKSTİL, MITCHELL, VERMONT yazısı hâlâ belli belirsiz seçiliyordu.

Ya da belki de dizi, ilk kez yeni okulumun önünde dikilişimle başlardı. Tabela, buranın bir okul olduğunu söylüyordu –MITCHELL OKULU, K-7– ama daha önce gördüğüm hiçbir okula benzemediği kesindi. Burası daha çok perili köşke benziyordu:

panjur kapakları kırılmış, boyası dökülmüş ve dış cephesi yabani sarmaşıklarla kaplanmaya başlamış devasa, ahşap bir ev. Ön kapının yakınlarında, Özgürlük Çanı'nın minyatür bir versiyonuna benzeyen bir çan vardı ve üzerinde İYİ GÜN ÇANI: İYİ BİR GÜN GEÇİRİYORSANIZ ÇALIN yazıyordu.

İyi Gün Çanı mı? Hayatımda gördüğüm en aptalca şey, diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Bu dizi için tek bir başlangıç seçmenin bu kadar zor olması tuhaf. Bir hikâyeyi anlatmanın bir sürü farklı yolu var. Ama birini seçmem gerekseydi, sanırım İyi Gün Çanı'nı gördükten birkaç dakika sonrasından başlardım. Yaşamayı hiç istemediğim bir kasabanın, okula hiç benzemeyen okulundaki, sınıfa hiç benzemeyen bir sınıfında...

Etrafa şöyle bir bakmak için sınıfta duralım. Muhtemelen hiç böyle bir yer görmemişsinizdir. Mermerden bir şömine ve ihtiyar bir adamın altın çerçeveli bir portresi var. Vitraylı bir pencerede bir grup yarı çıplak uçan bebek resmedilmiş. Ağır, ahşap bir masanın üzerindeki çatlak tavandan devasa bir avize sarkıyor. O masanın etrafında da, hepsi oldukları yerde donup kalmış yedinci sınıf öğrencileri var. On kişiler.

Yirmi göz, kapının girişindeki bir şeye sabitlenmiş, öylece bakıyor. Orada gördükleri her neyse sevmemişler. Bir parça bile.

Eğer bu diziyi on saniye erken başlatsaydık, aynı çocuklar neşeyle bağrışıyor olurdu. Sınıf kapısında bir ayak sesi duydukları anda bir alkış başladı. O sesi duyduklarında müthiş bir şey bekliyorlardı. Sevinç çığlıkları attılar, beşlikler çaktılar, *vuhuuu* ve *yehuuu* sesleri havada uçuştu. Oldukça coşkulu bir *Oyun başlasın!* haykırışının duyulmuş olması bile mümkün.

Ama üzgünüm. Bu hikâye tezahüratlarla başlamıyor. Kapının ardına kadar açılmasından hemen sonra başlıyor. Odanın bir anda ürpertici bir sessizliğe gömülmesiyle...

Şu yüzlere bakın. Çocuklar heyecandan hayal kırıklığına ne kadar hızlı geçiyorlar. Hepsi: Kucağında küçük bir gitar olan pembe saçlı kız. Bir ayağını rahat bir şekilde yana doğru uzatmış

futbol formalı çocuk. Yüzüne göre oldukça büyük görünen mavi çerçeveli gözlüğünü geriye doğru ittiren sıska oğlan. Üzerinde ponponlar bulunan saç bantları takmış üç çocuk, kamuflaj kıyafeti giymiş birbirinin aynı iki oğlan, önünde pullu harflerle MEGASTAR yazan eflatun bir *sweatshirt* giymiş bir kız ve sanki Cadılar Bayramı'ymış da o da orta yaşlı bir senatör kılığına girmeye karar vermiş gibi parlak kırmızı bir takım elbise giymiş küçük, çilli bir kız.

Farklı boylarda, farklı görünümlü, farklı tarzları olan farklı çocuklar. Ama kapı eşiğinde beliren şey konusundaki hislerinde birleşmiş görünüyorlar. Her ne bekliyorlarsa, her ne için tezahürat ediyorlarsa, *bu* o değil.

Peki neye bakıyorlar? Şey, bunu söylemek beni üzüyor ama bana, Caitlyn Breen'e.

Selam. Ben Caitlyn. Mitchell'daki yeni çocuğum. Her şeyin yerinde olmasından hoşlanırım çünkü ancak o şekilde bir yerim olduğunu anlarım. Çocukların bana bakmasından hoşlanmıyorum, sanki içimi, içimin en hassas noktalarını görebiliyorlarmış gibi hissettiriyor. Yani bu, tam da bunların yaşandığı an, muhtemelen hayatımın en korkunç ânı.

Ah, gözlerini dikmiş bana bakan on çocuk mu? Onlar Mitchell Okulu'nun yedinci sınıfının tamamı. Tam burada. Ben ve beni ilk kez görüyor olmalarına rağmen şimdiden benden nefret etmiş gibi görünen on yabancı.

Kırmızı takım elbiseli kız başını yana doğru sallıyor. Gözleri hâlâ benim üzerimde, yüzünü buruşturuyor.

"Sen Paulie Fink değilsin," diyor.

Haziran sonlarına doğru anneme gönderilen e-posta, PKÖ 61. gün (Pauli'nin Kayboluşundan Önce)

KİME: WENDY BREEN
KİMDEN: MÜDÜR GLEBUS

Sevgili Wendy,

Caitlyn'in kayıtları elimize ulaştı ve sonbaharda yedinci sınıfımıza katılacak olmasından mutluluk duyduk. Tahmin edebileceğiniz üzere Mitchell gibi ücra bir konumda bulunan bizimki kadar küçük bir okul yeni öğrenciyle pek karşılaşmıyor. Devlinshire Hills'e karşı oynanan yıllık futbol maçı için sahayı dolduracak kadar yedinci sınıfımız var ancak.

Caitlyn'in bu geçişe gönülsüz olduğundan bahsetmiştiniz. Sanırım taşınmaya "buzlu su dolu küvete batırılan vahşi bir kedinin coşkusuyla tepki verdiğini" söylemiştiniz. Lütfen Caitlyn'e yeni sınıfının hareketli ve dost canlısı olduğu konusunda güvence verin. Tamamen dürüst olmak gerekirse onları, bir kusur sayılacak kadar canlı şeklinde tanımlayabilirim. Ne demek istediğimi yakında anlayacağınızı düşünüyorum.

Biraz tarih bilgisi, bu okulu daha iyi anlamanıza yardımcı olacaktır: Kasabanın en büyük istihdam kaynağı olan Oxthorpe Tekstil'in kepenklerini kapatmasından yirmi yıl sonra, okulumuz varlığını sürdürmek için yeterli kaynak bulma konusunda sıkıntı yaşamaya başladı. Bu, bizimki gibi kırsal kasabalarda çok görülen bir hikâyedir: Nüfusun ve vergi gelirlerinin düzenli düşüşü ve artan maliyetler birleşir ve okullar kapanır. Mitchell'ın okul binası bile harap durumda. Mitchell çocukları St. Johnsbury'deki okula gitmeye başladılar. En iyi havada bile arabayla kırk dakikalık bir mesafe. Kışınsa düpedüz tehlikeli bir hâl alıyor. Sekiz yıl önce bir grup adanmış veli, bir kasaba akademisi açarak bir deney yap-

maya karar verdi. Bu yaklaşım hâlâ deneysel olsa da kasaba akademisi modeli, böyle küçük gruplara eğitim vermek için gereken esnekliğe izin verdi. Kırsal toplulukların okullarının yerelliğini koruyabilmesi için son şans bu.

Oxthorpe'un oğulları büyük bir cömertlik göstererek ailenin eski konutunu okula bağışladı. Yıllardır kullanılmıyordu, dolayısıyla mekânı eğitime uygun hâle getirmek hem yaratıcılık hem de el emeği gerektirdi. Yatak odası ve oturma odası olarak kullanılan yerler sınıf oldu. Spor salonumuz yok. Hizmetçi odalarını da tuvaletlere yer açmak için yıkmamız gerekti. Ama işte buradayız!

Sadece anaokuluyla hizmete başladık. İkinci yıl anaokulumuz ve birinci sınıfımız vardı. Üçüncü yıl anaokulundan ikinci sınıfa kadar hizmet veren bir okulduk. Bu sene ise o ilk anaokulu öğrencileri yedinci sınıf oldular.

Evet, Caitlyn'e sınıfının Mitchell Okulu'nun ilk öğrencilerinden oluştuğunu söyleyebilirsiniz. Bu gruba "Orijinaller" adını vermemizin sebebi de bu... Gerçi ismin başka yönlerden de o çocuklara uyduğunu göreceğini sanıyorum.

Okulun ilk günü görüşmek üzere.

Alice Glebus
Müdür, Mitchell Okulu

Görüşme: Timothy, Thomas ve Yumi

CAITLYN:

Peki, sizden geçen ayı, yedinci sınıfın ilk gününü düşünmenizi istiyorum. Kapıyı çaldığımda nasıl da tezahürat etmeye başlamıştınız, hatırlıyor musunuz?

TIMOTHY:

Evet çünkü Paulie geldi sanmıştık. Yeni yıla nasıl bir başlangıç yapacağını öğrenmek için sabırsızlanıyorduk.

THOMAS:

Tıpkı bir sene önce, altıncı sınıfın ilk gününde yaptığı gibi. O olayı biliyorsun, değil mi Caitlyn?

YUMI:

Paulie hakkında hiçbir şey bilmiyor. Unuttun mu? Bütün bu görüşmelerin olayı da bu.

THOMAS:

Doğru. Tamam, altıncı sınıfın ilk günü sınıfa girdiğimizde, kapıya Paulie'nin el yazısıyla bir not yapıştırıldığını gördük. Şöyle yazıyordu: GLEBUS ODASINDA ŞEKER DAĞITIYOR. ACELE EDİN, DİĞER SINIFLAR HEPSİNİ BİTİRMEDEN YETİŞİN!

TIMOTHY:

Evet, Catilyn, zombiler nasıl beyin için yanıp tutuşuyorsa altıncı sınıfların da şeker için öyle yanıp tutuştuğunu muhtemelen biliyorsundur...

YUMI:

Bu benzetme epey rahatsız edici. Ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde şiirsel de.

TIMOTHY:

Ayrıca gerçek. İşte biz de hepimiz koşup Glebus'un odasına daldık, "Hey, Glebus, şekerler nerede?" diye.

THOMAS:

Spoiler alarmı: Şeker filan yoktu. Glebus masasının önünde dikilmişti ve öfkeli görünüyordu. Masası kocamandır. Tam köşede durmasa hiçbir yere sığmaz. Neyse, bize nutuk çekmeye başladı. "Artık altıncı sınıf oldunuz... Sizden küçükler için rol model olduğunuzu unutmayın..."

TIMOTHY:

...derken hemen arkasında, masasının çekmecelerinden biri aniden açıldı. Hop diye, sanki bir hayalet açmış gibi.

THOMAS:

Glebus ilk anda bunun üzerine düşünmedi. Dönüp çekmeceyi kapadı. Ama o kapar kapamaz *başka bir* çekmece açıldı. Onu da kapadı. Ardından, *bam*, aynı şey oldu. Sonra bir kez daha.

YUMI:

En sonunda Glebus'un aklına masasının *arkasına* bakmak geldi.

TIMOTHY:

İşte Paulie Fink tam o sırada ortaya çıktı. Masayla duvar arasındaki boşluğa sığışmış ve arkadan çekmeceleri açıyormuş.

YUMI:

Paulie'nin yaptığı her şey gibi bu da çok çocuksuydu. Ama çok da eğlenceli.

THOMAS:

Her neyse, *bu yılın* ilk günü de Paulie'nin bir haltlar karıştırdığı için geç kaldığını düşünmüştük. Neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorduk.

TIMOTHY:

Ama sonra orada duranın *sen* olduğunu gördük, Caitlyn. Sanki birileri seni sümük yemeye zorlamış gibi görünüyordun...

THOMAS:

Hem de onlarca yıl önceden kalmış bir mayoneze batırarak.

Ben O Değilim

Hey, sen Paulie Fink değilsin. Takım elbiseli kız böyle demişti.

Sınıfa bakıp her şeyi birden algılamaya çalışıyordum: kafası karışık suratlar, perili ev havası, bütün yedinci sınıfın bu kadar kişiden ibaret olduğu gerçeği. Öğretmen masasının arkasından bir kadın kalktı. Minyon bir kadındı ama görünüşe bakılırsa boyundan eksik kalanları kumaş parçalarıyla telafi etmeye karar vermişti: hoş bir pantolon, tunik, metrelerce uzayan bir şal.

Bana doğru ıslık çalar gibi bir ses çıkardı. "Sen Caitlyn olmalısın! Ben Bayan Magruder ama çocukların çoğu Mags der." Sonra sınıfa döndü. "Millet, bu Caitlyn. Mitchell'a yeni taşındı. Çok heyecanlı değil mi?"

Yeni Çocuk olduğum böylece resmiyet kazandı.

Eski okulumda her sene birkaç Yeni Çocuk olurdu. Öğretmenler onları tanıtırken, *Çok ama çok iyi bir karşılama yapacağınızı biliyorum. Eminim aramıza katılmalarının bizi ne kadar mutlu ettiğini onlara göstereceksiniz,* gibi şeyler söylerdi. Ama çoğunlukla aramıza katılmalarından memnun *olmazdık.* Kim olduklarını ve nasıl uyum sağlayacaklarını anlamaya çalışmakla meşgul olurduk. Eğer Yeni Çocuk bir *Star Trek* tişörtü giymişse, öğle yemeğinde bilimkurgu manyaklarıyla oturacağını bilirdik. Eğer basketbol şortu giymiş atletik görünümlü biriyse sporcularla otururdu. Bütün bu olay bana şu bozuk para ayırma makinelerini hatırlatıyor: Bir kavanoz karışık bozukluğu alıp makineye dönersiniz ve yirmi saniye içinde bütün on sentler düzgün bir küme hâline gelir. 5 sentlik-

ler, peniler ve çeyreklikler de. Ortaokul buna benzer işte: Dev bir ayırma makinesi.

Yani on an herkes *benim* nereye uyacağımı kestirmeye çalışıyordu.

Yeni sınıfım bakıyordu, yutkundum. Futbolcu çocuk hıçkırdı. Ardından kamuflaj içindeki ikiz kardeşlerden biri, "Peki Paulie nerede?" diye bağırdı.

"Evet," dedi ikizi. "Paulie neden gelmedi daha?"

Ardından herkes o ismi haykırmaya başladı.

"Evet, Paulie nerede?"

"Sizce Paulie şimdiden başını derde sokmuş olabilir mi?"

"Eyvah, Paulie ne yaptı?"

Ardından takım elbiseli kız kalkıp yumruğunu havaya savurdu. *"Pau-lie!"* dedi. *"Pau-lie! Pau-lie! Pau-lie!"*

Bir anda hepsi birden yıldız oyuncunun oyuna alınmasını isteyen holiganlar gibi tezahürata başladı. Bana, sanki onu gizleyen benmişim gibi bakıyorlardı.

"Pau-lie! Pau-lie! Pau-lie!"

Pembe saçlı ve küçük gitarlı kız, sanki tezahüratlara uygun bir müzik besteliyormuş gibi telleri tıngırdatmaya başladı.

Bir an için aslında burada olmadığımı hayal ettim. Evimde, arkadaşlarımla olduğumu. Eski okulumdaki yedinci sınıflar koridorunu gözümde canlandırabiliyordum: Arkadaşlarım, dolapların önünde beni bekliyor. Hepimiz bir araya toplanıp çocukların okula dönüş saçlarını ve ilk gün kıyafetlerini izliyoruz. Hangi dersleri beraber aldığımızı görmek için ders programlarımıza bakıyoruz.

Arkadaşlarımın tam da şu an, şu saniye bunları yaptıklarını düşündüm. Ben olmadan...

İşte sanki iç organlarım beni boğuyormuş gibi boğazımda o yumruyu hissettiğim an buydu.

Bazen öyle olur. Bazen içim bir bataklığa döner. İç organlarım çalkalanıp ayaklanır. İşte o zaman, eğer dikkatli olmazsam ağlamaya başlayacağımı bilirim. İçiniz bataklığa döndüğünde yapmanız gereken üç şey olduğunu öğrenmiştim:

1. *Bir şeye bak. Herhangi bir şeye. Gözünü kırpma. Bir kerecik bile.* Şöminenin üzerindeki portreyi seçtim. Çalı gibi kaşları ve buz gibi gözleri olan ihtiyar bir adam. Çerçeveye tutturulmuş büyük, altın bir plaka vardı. Üzerinde JULIUS HEWITT MAYBERRY OXTHORPE, 1869-1931 yazıyordu.

2. *Nefes al.* Annemin "arındırıcı nefes" dediği şeyi kullandım. *Burnundan al, başının üzerinden ver.* Gerçi teknik olarak imkânsız ama...

3. *Taş kesil.* Çalkalanan iç organlarımın yoğun ve soğuk bir şeye dönüşerek sertleştiğini hayal ettim. Öyle güçlü ki bir daha asla ağlamayacağım.

İlk iki hileyi herkes bilir. Ama üçüncüsü tamamen bana ait ve içlerinden en iyi sonuç vereni de o. İçiniz taşlaştığında hiçbir şey canınızı yakamaz.

"Paulie!"

Öğretmen, yani Mags bana karşı merhamet gibi bir şey duymuş olmalı çünkü o, *Caitlyn'i çok iyi karşılayacağınızı biliyorum* saçmalığını dayatmadı. Onu yerine takım elbiseli kızla futbolcu çocuk arasındaki bir sandalyeyi işaret ederek oturmamı söyledi.

Mags, nihayet sınıfı susturunca şömineye yaslandı. "Orijinaller, bazı haberlerim var," dedi. "Bazı nedenlerle Paulie Fink bu seneki sınıf listemde yok. Görünüşe göre artık Mitchell'da kaydı yok."

Hemen yanımda takımlı kız bir kez daha sandalyesinden fırladı. Bu kez o kadar hızlıydı ki sandalye arkaya devrildi. Kollarını iki yana açarken elinin tersi alnıma çarptı. "Ne?!" diye haykırdı. "Yani demek istediğim... NE?!"

"Lütfen otur, Fiona," dedi Mags sakince.

"Peki ama nerede?" diye sordu pembe saçlı. Ön kısmında THERE IS NO EARTH WITHOUT ART* yazan bir tişört giymişti. Kollarında da milyonlarca örgü bilezik vardı.

---

* "Sanat olmadan yeryüzü olmaz" anlamına gelen ve "art" sözcüğünün "earth" sözcüğünün içinde aynen geçmesiyle söz oyunu yapılmış bir cümle. *–çn*

Mags başını iki yana salladı. "Detayları bilmiyorum, Yumi. Liste elime geçer geçmez iki kez kontrol ettim. Görünüşe bakılırsa yanlışlık yok. Paulie Fink artık buranın öğrencisi değil. Eminim yakında bu konuda bir şeyler öğreniriz."

Birbirinin aynı ponponlu bant takmış üç çocuktan biri, pembe yanaklı, kıvırcık kızıl saçlı ve diş teli takmış olan kız, "Belki bu da muzipliklerinden biridir," dedi. Diğer iki ponponlu da başlarıyla onu onayladı. Komikti çünkü bu üç çocuğun birbirine benzer hiçbir yanı yoktu. Kızıl saçlı dışında bir de mükemmel duruşu olan, yoga kıyafetli ufacık bir kız ve saçları tam manasıyla anız gibi kesilmiş, zayıf ve ince, kız da erkek de olabilecek başka bir çocuk vardı. Ama bir şekilde üçünün bir grup olduğunu anlıyordunuz. Mesele sadece ponponlar değildi. Birbirlerine dayanma biçimleriydi. Ezelden beri birbirlerini tanıdıklarını anlayabilirdiniz.

"Evet," diye araya girdi MEGASTAR *sweatshirt*lü kız. Siyah saçları yukarıdan at kuyruğu yapılmıştı ve her yöne dağılıyordu. "Belki de Paulie onun kayıp olduğunu düşünmemizi istedi ama tüm bunlar dramatik bir planın parçası!"

Herkes yeniden bağırmaya başladı.

"Yani bir insan bir anda buharlaşıp yok olamaz ya!"

"Gerçekten gidiyor olsa bize söylerdi, değil mi?"

"Paulie olmadan buranın eski tadı kalmaz!"

Tam o sırada kapı gıcırdayarak açılınca oda bir anda yine sessizliğe gömüldü. Diğerlerinin bakışını görünce kapıdan sert ihtiyar Julius Oxthorpe'un hayaletinin girmesini bekledim bir an.

Aslında gerçekte olandan o kadar da uzak bir tahmin değilmiş. Başını sınıftan içeri uzatan bir hayalet değildi. Bir cadıydı.

Sarı Çizmeli Cadı

Cadı şüpheyle odayı süzdü. Üzerinde koyu renk bir ceket ve koyu renk bir bluz vardı. Siyah bir ruj sürmüştü. Siyah saçları alnına perçem dökülecek şekilde kesilmişti. Bir şakağında incecik parmaklar gibi atan koyu renk damarları bile görebiliyordum.

"Ne bu gürültü, Orijinaller?" diye sordu. "Sesiniz aşağıya, odama kadar geliyor!"

"Onlara Paulie'yle ilgili haberi verdim de, Bayan Glebus," dedi Mags. "Biraz üzüldüler, o kadar."

Cadının ağzının kenarındaki sert çizgiler aşağı doğru oynadı. Gözleri bana takılana kadar odayı taradı. "Sen Caitlyn olmalısın," dedi. Sesinde bir parçacık bile sıcaklık yoktu. "Ben Bayan Glebus, Mitchell Okulu'nun müdürü." Elimi sıkmak için odanın içinde ilerledi. İlginç bir şeyler olduğunu da o zaman fark ettim. Üst kısmı tamamen bir cadıyı andırsa da alt kısmı tamamen farklı bir insana aitmiş gibi görünüyordu. Dizleri çamur lekeli, yırtık bir kot vardı üzerinde. Parlak sarı lastik çizmelerin için tıkıştırılmıştı. Bıraktığı etki şu karıştır-eşleştir kitaplarında farklı kıyafet kombinasyonları yaratmak için kartları çevirdiğiniz alıştırmalar gibiydi.

Sanırım çizmelerine dikkat ettiğimi fark etti çünkü biraz kaba bir sesle, "Sabahın büyük bir kısmını keçileri yerleştirmekle geçirdim," dedi.

Bir tür şaka yaptığını düşündüğümden gülümsemek için kendimi zorladım. *Keçileri yerleştirmek.* Belki de öğrenciler yavru olduğu için ve *yavru* da hem çocuk hem de bebek keçi anlamına

gelebildiği için? *Bilemiyorum, Müdür Glebus. Stand-up rutinleriniz üzerine çalışmak isteyebilirsiniz.*

Futbolcu çocuk, "Hey, Bayan Glebus, Paulie nerede?" diye sordu.

"Öğrenci kayıtları gizlidir, Diego," dedi müdür tersçe. "Bizimki kadar küçük bir toplulukta bile."

"Bir dakika," dedi bir kez daha sandalyesinden fırlayan Fiona. "Nerede olduğunu bile söylemeyecek misiniz bize? Dalga mı geçiyorsunuz?"

Ama Bayan Glebus geldiği gibi bir anda kapıdan çıkıp gitmişti bile.

* * *

Mags sonunda herkesi oturttuğunda rehber öğretmenimiz olmanın yanı sıra hümanite adı altında toplanmış çeşitli konulara dair dersler de vereceğini açıkladı.

"Hümanite; tarih, mitoloji, felsefe ve dil sanatlarını bir araya getirir. İnsanların anlattığı hikâyelerle, yaşama biçimleriyle, üzerine düşündükleri ve değer verdikleri şeylerle ilgilidir. Yani, *İnsan olmak ne demektir?* sorusunun cevabına dair bir keşif sayılabilir. Geçen sene Antik Çin ve Ortadoğu çalışmıştık. Bu sene de Antik Yunan'a geçeceğiz ve mitolojiyle başlayacağız."

Olimpos Dağı'ndaki tanrı ve tanrıçalardan bahsetmeye başladı. Büyük, mavi gözlüğü olan çocuk araya girdi. "On iki taneler," dedi. "Zeus da tanrıların kralı. Bilgelik tanrıçası Athena, deniz tanrısı Poseidon, savaş tanrısı Ares..."

"Doğru, Henry." Mags onu susturdu. "Ama her biriyle ilgili detaylara girmeden önce, Yunanlar için bu tanrıların çok uzakta olmadıklarını anlamamız önemli. İnsanlar tanrı ve tanrıçaların, fanilerin gündelik işlerine müdahale ettiğine inanıyordu..."

Mags konuşurken Fiona ben sanki orada değilmişim gibi üzerimden eğilip Diego'ya bir şeyler fısıldadı. "Fark ettin, değil mi? Glebus'ın odadan sıvışması, Paulie'yle ilgili soruları duymazdan gelmesi? Kadın tam bir yılan. Bir yılan ve... ve... *kaçınıcı*."

Bu kez de Diego benim üzerimden Fiona'ya doğru eğildi. "*Kaçınıcı* mı?" diye dalga geçti.

Fiona, "Üzerime gelme, Diego," diye çıkıştı. "Karşı karşıya olduğumuz şu kayıp Paulie krizi esnasında yapma bari."

"Sadece öyle bir kelime yok," dedi Diego.

Diego'nun diğer yanından pembe saçlı Yumi de sohbete katıldı. "Aslında *kaçınıcı* teknik olarak bir sözcük. *Kaçınmayı* âdet hâline getirmiş insan anlamına geliyor."

Fiona beşlik çakmak için yerinden kalktı. "Teşekkürler, Yumi! Kız kardeşlik güçlüdür, haksız mıyım?" Ama Yumi onu görmezden gelerek enstrümanını tıngırdatmaya devam etti.

Mags, "Yumi, ders sırasında ukulele yok," dedi. "Ayrıca sen de sessiz oturamayacaksan, sabahı Bayan Glebus'la birlikte geçirmeni isteyeceğim, Fiona. Ne diyordum, Yunan mitleri nesiller boyunca hikâyeler şeklinde aktarılmıştır..."

Diego bir kez daha üzerimden eğilerek Fiona'ya, "Hah, ilk dakikadan başını derde soktun işte," diye fısıldadı.

"Sokmadım!" dedi Fiona ama sesi biraz fazla yüksekti.

"Fiona," diye uyardı Mags tekrar.

Fiona oturduğu yerde doğruldu ama Mags arkasını döner dönmez Diego'ya, "Mags şu âna dek *iki kez* ismimi söyledi," dedi. "Bir öğretmen ancak üç kez ismini söylerse başın derttedir."

Diego bundan pek emin değil gibiydi. "O işin böyle yürüdüğünü sanmıyorum..."

"Tam da böyle yürüyor."

Fiona'nın diğer tarafından MEGASTAR kız da eğildi. "Bana kalırsa Diego haklı."

Fiona hızla dönüp MEGASTAR'a baktı. "Onun tarafında yer almaya kalkma, Gabby. Senin *iyi polis* olman gerekiyor."

Mags konuşmasını kesip bezgince, "*Fiona,*" dedi tekrar.

Diego masaya vurdu. "İşte üç etti! Buuum! *Resmen* sıkıntı!"

Fiona, "Başımın ne tür bir dertte olduğu kimin umurunda?" diye haykırdı. Bakışlarını sınıfta gezdirdi. "Sınıf arkadaşımız ortadan kayboldu! Hepimiz biliyoruz ki onu bir daha göremeyeceğiz!"

İşte tam o anda bütün sınıf Paulie Fink denen çocuğa neler olduğuna dair teorilerini haykırmaya başladı. Bütün o gürültünün arasında duymak güç olsa da kulağıma "ışınlandı!" ve "Glebus'un dolabında kilitli!" gibi teoriler geldiğine oldukça eminim.

Yumi gözlerini devirerek ukulelesinde yeni bir melodi çalmaya başladı. Masanın karşı tarafında çok bilmiş Henry'nin sanki tüm o kaos yaşanmıyormuş gibi *1001 Doğa Gerçeği* adlı bir kitabı karıştırdığını gördüm. Bir sınava hazırlanırmış gibi kitaba yoğunlaşırken alnında çizgiler oluşmuştu.

Ben mi? Orada kocaman bir hiç kimseymişim gibi oturuyordum sadece. Odada bile değilmişim gibi.

Kurallar

Elimi kapüşonlu *sweatshirt*ümün cebine sokup katlanmış bir kâğıt parçasını tuttum. Cebimden çıkarmama gerek yoktu, yazılanları ezbere biliyordum. Taşınmadan hemen önce arkadaşlarımın hepsi bana birer tavsiye vermiş ve bu tavsiyelerden bir liste yapmıştık. Şimdi bir tür şans tılsımı gibi parmaklarımın arasındaydı.

CAITLYN'İN YAŞAM KURALLARI
YA DA
YEDİNCİ SINIFI NASIL ATLATIRSINIZ

1. Çok iyi bir ilk izlenim bırak. Unutma, asla ikinci bir şansın olmayacak.
2. Şüpheye düştüğünde sessiz kal. İnsanlar senin gizemli ve dolu biri olduğunu düşünecektir. Ayrıca hiç hata yapmamak, yaptığın hatayı düzeltmekten daha kolay.
3. O insanlar zerrece umurunda değilmiş gibi davran. İnsanların seni umursamasının en iyi yolu, onlara hiç ilgi göstermemektir.
4. Hahaha, senin şu bozuk para teorisini hatırlıyor musun? Ortaokul denen şeyin hepimizi nasıl kümelere ayırdığını? Kimsenin unutmasına izin verme: Sen gümüş dolarsın!

5. KAZANMAK İÇİN OYNA! BAŞARACAKSIN!!!
6. Ne yaparsan yap, sakın kendini küçük düşürecek bir şey yapma. ANNA SPANG olma!

Anna, altıncı sınıf başladıktan birkaç hafta sonra gelmişti. Öğretmenler şu her zamanki *onu çok iyi karşılayacağınızı biliyorum* zırvasını tekrarlarken Anna gözlerini sınıfta dolaştırdı. O an anladık: Anna kafeteryada kimseyle oturmayacaktı. Ortaokul denen bozuk para ayırma makinesinde kümesi olmayan bir bozukluktu o.

İşte ben de öyle hissediyordum. Burada oturmuş, cebimdeki kurallar listesini sımsıkı tutarken etrafımdaki herkes bağırıyor ama kimse benimle konuşmuyordu. Yeri olmayan bir bozukluk gibi hissediyordum kendimi. Anna Spang gibi hissediyordum.

Çok iyi bir ilk izlenim bırak, diyordu kurallar. Ama görünüşe bakılırsa herhangi bir izlenim bırakmayı bile başaramamıştım.

Görüşme: Gabby

İzlenim sanatında uzmanımdır. İnsanlar üzerinde öyle büyük etkiler bıraktığımdan filan değil. Sadece *Sıradaki Müthiş Megastar*'ın abartısız en büyük hayranıyım. *Megastar* gelmiş geçmiş en müthiş yarışma programı ve biliyorum, neredeyse hepsini izledim: *Amerikalı Münzevi, Adam Bebeğe Karşı, Gizli Bir Süper Kahraman mısın?, Küpür Defteri Manyaklığı, Hünerli Büyükanneler, Fotoğraf Patlatma Projesi, Çöp Karıştıran Divalar* ve bir sürü başka program.

Dediğim gibi, gerçek bir uzmanım.

Megastar'dan öğrendiğim bir şey de şu: İlk bakışta bir karakterin kimi temel aldığını her zaman anlayamazsın. Elbette kimileri –mesela tüm zamanların en büyük Megastarı Jadelicious gibi– en başında doğru bir patlama yapar. Diğerleriyse sana gizlice yaklaşır ve seni şaşırtır.

Ama gösteriye ne zaman yeni bir karakter katılsa ya da biri elense... O zaman işler değişir. Kimi zaman iyi, kimi zaman kötü yönde. Peki bir karakter, tıpkı Paulie gibi ortadan kaybolursa ve kapıdan başka biri elini kolunu sallayarak girerse? Senin gibi Caitlyn...

Büyükannemin hep dediği gibi: "O büyük pembe kumbaradan çık, evlat. Değişim hızla geliyor."

CAITLYN:

O ilk gün epey üzgündün. Paulie burada olmadığı için. Öyle ki, sanki başka hiçbir şeye odaklanamıyordun.

FIONA:

Yani, tabii ki üzgündüm! Paulie bu okulda başını benden fazla derde sokan tek çocuktu.

Anlamıyorsun, Caitlyn. Annem hayatım boyunca ismime kulak vermemi söyledi hep. Eğer bir ders boyunca ismimi üç kereden fazla duyarsam, o gün büyük bir sıkıntı olduğu anlamına gelirmiş. Sana şunu da söyleyeyim ki adımı ÇOK duyarım. *Fiona, düzgün otur. Fiona, kitaplarını çizme. Fiona, kumları kum masasının dışına götürme. Fiona sakın uçmak nasıl bir his diye kaydıraktan atlamaya kalkma. Fiona, tatlım, her tarafı kan yaptın. Fiona, Fiona, Fiona, Fiona.*

Üçüncü sınıftayken çetele tutmayı öğrenmiştik. Hepimiz hayatımızdan bir şey seçip çetelesini tutacaktık. Ben de bir yetişkinin gün içinde adımı söylemesini seçtim. Tahmin et o gün kaç çentiğim vardı?

CAITLYN:

Bilmem. On mu? On beş?

FIONA:

Elli yedi! Tek bir günde! Başımı soktuğum onca dert yüzünden kendimi kötü hissetmeye alışmıştım. Sonra, *Terbiyeli kadınlar nadiren tarih yazar,* sözünü duydum.

Eh, tarih yazma konusunda her zaman hızlı bir girişimci olmuşumdur diyelim. Bunu başardığımda büyük bir şehre taşınacağım ve Mitchell'a ayda yılda bir geleceğim. Bir limuzinin içinde geldiğimde herkes, *Hey, başını ne çok derde sokardın, hatırlıyor musun o zamanları?* diyecek. Ben de, *Yoo, hiç hatırlamıyorum,* diyeceğim.

CAITLYN:
Fiona, Paulie Fink'ten bahsediyorduk, unuttun mu?

FIONA:
Ben zaten Paulie Fink'ten bahsediyorum. Çünkü, neden biliyor musun? Dördüncü sınıfta bir gün yine saydım ve adımı yalnızca yirmi iki defa duydum. Dürüst olmak gerekirse, sayının ben daha uslu davrandığım için azaldığını sanmıyorum. Çünkü o yıl Paulie kasabaya taşınmıştı. Bütün öğretmenler *onun* ismini söylemekle o kadar meşguldü ki benim ismimi söyleyecek zamanları kalmıyordu. Yani Paulie, benim yükselişimi başlattı diyebiliriz.

CAITLYN:
Yani, diyorsun ki... o ilk gün, Paulie'ye bir tür *ihtiyaç* duyduğunu düşünüyordun?

FIONA:
Yani, sadece ben değil. Herkes hayatında bir parça Paulie Fink'e ihtiyaç duymaz mı?

Dans Partisi

O ilk sabah çok ağır akan, pek de güzel sayılmayacak bir rüya gibiydi. Mitchell bir okula o kadar benzemiyordu ki... Tamam, sınıflar, çocuklar ve diğer zımbırtılar vardı ama hileli aynalarda kendi yansımana bakmak gibi bir şeydi. Her şey yamuk yumuk, bütün oranlar yanlış. Sersemlemiş gibi hissediyordum. Sanki deniz tutmuş gibi.

Bir de halletmem gereken bir sürü şey vardı. Öncelikle yeni sınıf arkadaşlarım mesela. Futbolcu Diego, takım elbiseli Fiona, pembe saçlı Yumi, çok iyi Gabby ve çok bilmiş Henry dışında kamuflajlı ikizlerin adlarının Timothy ve Thomas olduğunu, ponponlu bant takmış üçlünün de Lydia (kıvırcık kızıl saçlı), Willow (minyon yogacı) ve Sam (asker tıraşlı) olduğunu öğrendim. Ayrıca o ponponların aslında ejderha kulakları olması gerekiyormuş çünkü mitolojik yaratıkların bulunduğu saçma bir rol yapma oyununa tapıyorlarmış.

Ama isimlerini bilmek, nereye uyacaklarını söylemiyordu bana. Mesela Fiona'yı ele alalım: O kırmızı takım ya bir tür kostümdü ya da bu kız, Anna Spang gibi uyumsuzun tekiydi. Eğer bir tür Anna'ysa, o zaman neden diğer herkes, hatta tatlı ve sportif görünen Diego bile onunla konuşmaya devam ediyordu? Burada kümeleşmeden haberleri yok muydu?

Bu okulla eski okulumu birbirinden ayıran milyon tane şey vardı. Mesela Mitchell o kadar küçüktü ki bütün gün iki öğretmen arasında gidip geliyorduk. Mags ile Bay Farabi. Bay Farabi

matematik ve fen dersleri veriyordu ama aynı zamanda beden öğretmeni ve futbol koçuydu.

Mags bize fen dersi için Bay Farabi'yle futbol sahasında buluşmamız gerektiğini söylediğinde –programı kontrol ettim, kesinlikle fen dersiydi– herkes bu tamamen normalmiş gibi davrandı.

Labirenti andıran loş, tozlu, duvar kâğıtlarıyla kaplı koridorlarda diğer çocukları takip ettim. Sonunda Fransız tarzı bir kapıya ulaştığımızda herkes dışarı fırladı.

Dışarıda bir futbol sahası bulacağımı sanıyordum. Ama onun yerine üstlerine örtüler serilmiş kırık heykellerle dolu çayırlık bir arazi çıktı karşıma. Heykellerin çoğunun ya kolu ya da yüzlerinin bir kısmı eksikti. Taşlardan yapılmış bir yol heykellere doğru uzanıyor, çayırın iki tarafında da koyu renk çamlar ve salkım söğütler yükseliyordu. Yemin ederim ki bu bir film olsaydı ve bir grup insan böyle bir yerde bir araya gelseydi, her an mumyalar ya da ona benzer bir şeyler çıkıp da onları kovalayacak diye beklerdiniz.

Tam o sırada işler daha da tuhaflaştı. Herkes yol boyunca ilerlerken Fiona birden, "Dans partisi! Diego hareketi!" diye haykırdı.

Birden bütün sınıf kollarını gevşetip omuzlarını ileri sallamaya başladı. Ardından Diego, "Yumi hareketi!" dedi ve herkes kollarını rasgele dairesel hareketlerle başlarının üzerinde sallamaya başladı. Yumi, "Fiona hareketi!" der demez hepsi hiperaktif tavşanlar gibi büyük bir hızla aşağı yukarı zıplamaya başladı.

Gabby'ye döndüm. *İyi olan.* "Neler oluyor?"

Gabby, sınıftaki herkesin kendine has bir dansı olduğunu açıkladı. "İsmin söylendiğinde herkes senin dansını yapmaya başlar. Sonra sen bir sonraki ismi seçersin, anladın mı? Endişelenme, yakında sen de kendi hareketini bulursun. O zamana kadar yapılanlara katıl yeter."

Katılmadım tabii. Cebimdeki kuralları düşündüm. *Kendini küçük düşürecek bir şey yapma.* Gerçi pek de küçük düşmüş görünmüyorlardı. Daha çok, eğleniyor gibiydiler.

Fiona, "Paulie!" diye bağırdı. Hemen ardından bütün çocuklar aynı anda değişik bir şeyler yapmaya başladı. Gabby, Paulie'nin dansını değiştirip durduğunu, o yüzden onun adı söylendiğinde herkesin istedikleri gibi dans edebildiğini söyledi. Sonunda Fiona, "Boş verin, onun burada olmadığını unuttum. Peki... Timothy'ye ne dersiniz?" dedi. Herkes kollarını fıskiye gibi hareket ettirmeye başladı.

"Biz... New York'ta... böyle şey yapmazdık," dedim Gabby'ye.

Fıskiye hareketinin ortasında kalakaldı. "Sen New York'tan mı geldin? Yani New York *Şehri*'nden mi?"

Aslında pek sayılmazdı. Annemle ben şehirden epeyce uzakta yaşıyorduk ve Manhattan'a hayatımda yalnızca bir iki kez gitmiştim. Ama birden başımı sallayarak onu onaylarken buldum kendimi. "Evet," dedim gayet doğal bir şekilde. Sonra, "Şehirden," diye ekledim kulağa nasıl geldiğini görmek için.

"Peki orada hiç Jadelicious'ı gördün mü?"

"Kimi?"

"*Jadelicious* işte. *Sıradaki Müthiş Megastar*. Televizyon programı."

"Duymadım bile." Bu, söylediğim ikinci yalandı ki kurduğum toplam cümle sayısı da daha fazla sayılmaz. Elbette *Megastar*'ı duymuştum. Tüm zamanların en popüler televizyon programlarından biriydi. Birkaç yıldır yayında olmasa da eski bölümlerin bazılarını internetten izliyordum. Ama Gabby'nin bunu öğrenmesini istemedim.

"Hiç *duymadın* mı?" diye ciyakladı Gabby. "Ah, izlemen lazım. *Harika* bir program! İkinci sezonu tüm zamanların en iyisi. Jadelicious'ın kazandığı sezon. *Megastar*'dan önce kimse adını bile *duymamıştı* ama şimdi kendi parfüm ve kıyafet markası var, fotoğrafları bütün dergilerde."

Ardından bana en sevdiği bölümleri anlatmaya başladı. "Sanırım benim favorim Jadelicious'tan dünyadaki en zorlu seyirci karşısında şarkı söylemesini istedikleri bölümdü. Bir süperstarın falan karşısında söyleyeceğini sandı ama onu ağlayıp duran bebeklerle dolu bir salona götürdüler. Büyükannemin favori bölü-

mü de Jadelicious'ın nihayet baş düşmanı Rexx Rowdy'ye karşı durduğu bölüm. Ah, o herif berbat biriydi."

O böyle konuşup dururken ben de Fiona'yla Diego'yu izliyordum. Dans ederken birbirlerine sataşıp duruyorlardı. "Hey," diyerek Gabby'nin sözünü kestim. "Şu ikisinin olayı ne? Dostlar mı yoksa düşman mı?"

Gabby bana ikisinin küçük yaşlardan beri sıkı dost olduklarını ama aynı zamanda da durmadan kavga ettiklerini söyledi. "Yani aslında bir tür düşman gibi görünen dostlar."

"Peki Fiona'nın şu garip takımının olayı ne?" diye sordum. Galiba sesim biraz fazla yüksek çıkmıştı.

"Hey, Fiona," diye seslendi ikizlerden biri. "Yeni Çocuk tuhaf takımının olayını öğrenmek istiyormuş."

Fiona aniden dönerek ellerini kalçalarına koydu ve bana baktı. "*Tuhaf takım* derken ne demek istiyorsun?"

"Yani... biraz fazla cüretkâr değil mi?"

Fiona biraz daha dikleşti. "Neden *cüretkâr* olsun? Böyle giyiniyorum çünkü güçlü ve etkili bir kadınım."

Diego ona bir dirsek attı. "Başını *sürekli* derde sokan güçlü ve etkili bir kadın."

Fiona, Diego'ya döndü. "Sana bunu açıklamaya çalışıp duruyorum, Diego. *Terbiyeli kadınlar nadiren tarih yazar.*" Sonra dikkatini yeniden bana verdi. "Ayrıca bilgin olsun, takımım *yakıyor.*" Bunu öyle bir özgüvenle söyledi ki bir an acaba gümüş dolar o mu diye düşündüm.

Şüpheye düştüğünde sessiz kal. Başka hiçbir şey söylemedim. Herkes yeniden dans etmeye başladığında, küçük çocuklarla dolu bir parktan geçerken, o parkın bir tür oyuncak hurdalığına benzediğini fark ettiğimde... Bir tekerleği kayıp bir kamyon, tutacağı kırılmış plastik bir kova ve eski bir basketbol potasının tabanı vardı.

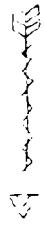
"Hey!" diye haykırdı Fiona. Sesi öyle duruydu ki sanki iki saniye önce bana öfkelenmemiş gibiydi. Düzensiz futbol sahasının uzak ucunu işaret etti. "İşte oradalar!"

İşaret ettiği yere baktım ve bir anda Bayan Glebus'ın şakasını hatırladım. *Yavru* kelimesiyle bir söz oyunu yaptığını sandığım şu şakayı. *Sabahın büyük bir kısmını keçileri yerleştirmekle geçirdim.*

Sanırım şaka değilmiş. Çünkü Fiona'nın işaret ettiği yerde keçilerle dolu bir ağıl vardı.

Gerçek, canlı keçiler.

Yeni Baş Düşmanım

"Keçiler!" diye haykırdı sınıf arkadaşlarım ağıla doğru ilerlerken. *"Keçiler! Keçiler! Keçiler!"*

Keçi ağılının yanında elinde kovayla bekleyen bir adam vardı. Sakalları düzgün kesilmiş, pazen gömleğinin üzerine bir papyon takmış, ketçap rengi bir pantolon ve çamurla kaplı iş çizmeleri giymiş bir adamdı. Oduncuyla öğretmen, Paul Bunyan'la profesyonel golfçü bir araya gelmiş gibi. Buranın geri kalanı gibi onu da tam bir yere oturtmak zordu. *Demek Bay Farabi bu.*

Bana kendini tanıttıktan sonra kollarını iki yana açtı. "Yedinci sınıf fen dersine hoş geldiniz, Orijinaller!" Arkasında bir düzine kadar keçi, incecik görünen taşınabilir çitlerin ardında çılgınca meleyerek koşuşuyordu. "Size fenden ya da arkamda kıyameti koparan şu muhteşem yaratıklardan bahsetmeden önce," dedi Bay Farabi, "Devlinshire Hills'le her sene yaptığımız futbol maçından bahsetmek istiyorum."

Bütün sınıf yuhalamaya başladı. Fiona, "Şu gösteriş budalaları!" diye mırıldandı.

"Çoğunuzun bildiği gibi," diye devam etti Bay Farabi, "futbol sahamız, giderek çoğalan akdiken ve hanımeli çalıları yüzünden her sene küçülüyor. Her yıl onları kesiyoruz ve her yıl, hiç aksatmadan, bütün bu çabalarımıza daha güçlü ve daha geniş bir alanda büyüyerek karşılık veriyorlar. Eminim hatırlayacaksınızdır, geçen sene iş o raddeye geldi ki en büyük –eh, dürüst olmak gerekirse *tek*– rakibimiz, bizim sahamızda oynamayı reddetti."

Herkes yeniden yuhalarken Fiona bana doğru eğildi. "Burada değil de *onların* süslü sahasında oynamamızı talep ettiler," dedi. "*Sakatlanma* riskine girmek istemiyorlarmış."

"Kim?" diye fısıldadım.

"*Devlinshire Hills*. Hepsi gösterişçi. Onlardan nefret ediyoruz." Sonra sınıfın geri kalanına dönen Fiona, "Devlinshire'dan nefret etmiyor muyuz, çocuklar?" diye bağırdı.

Bay Farabi, "Affedersiniz ama kimseden *nefret* etmiyoruz," dedi. Fiona'ya sert bir bakış attı. "Ama bu yıl oyunu kendi sahamıza geri getireceğim büyük ihtimalle. Küçük bir sır öğrendim de: Keçiler, doğanın en şahane buldozerleri. Tahminlere göre bir düzine keçi –ki bizim de burada o kadar keçimiz var– bir ayda iki dönüm alanı temizleyebilir. Devlinshire'la maçımız 27 Ekim'de. Yani iki ay kadar var. Bu da eğer hesaplarım doğruysa, küçük, kıllı dostlarımızın bu alanı, Devlinshire'ı evimizde konuk etmek için tam zamanında temizleyebileceği anlamına geliyor. Kim bilir, belki nihayet maçı da kazanabiliriz!"

Alanın kenarları temizlenene kadar keçi ağılını birkaç günde bir yeni bir noktaya taşıyacağımızı söyledi. "Oyundan sonra da keçiler buralarda gezinmeye devam edecek," diye devam etti Bay Farabi. "Çünkü yalnızca ekosistem ve habitatlar hakkında bir şeyler öğrenme şansı vermiyorlar bize. En sevdiğim sözcüklerden birini de öğretebilirler: *Sorumluluk*. Çünkü en büyük Mitchell öğrencileri olarak bu keçilerin bakımından resmen siz sorumlusunuz. Beslenmelerini tahıl paketleriyle destekleyeceğiz ve onları sizler besleyeceksiniz. Hafta içi her gün. Yıl boyunca. Nasıl yapacağınızı öğrenmeye hazır mısınız?"

Keçi ağılına doğru ilerlerken yeni bir şey öğrenmiştim: Keçiler kokar. Yıkanmamış insan saçıyla, annemin kimi zaman krakerlerin üzerine sürdüğü yumuşak beyaz peynirin kokusunun karışımı gibi.

Yine de biraz tatlı olduklarını itiraf etmem gerekiyordu. En azından yavruların. Küçük olanları köpekler gibi oynuyor, sıçrayıp atlıyor, başlarını tokuşturuyor ve birbirlerini kovalıyorlardı.

Büyük keçilerin çoğu da öylece duruyor ve meleyip geviş getiriyordu.

Ağılın uzak ucunda kocaman, huysuz görünümlü bir keçi vardı. Tüyleri uzun ve düğüm olmuş gibiydi. Salyangoz kabuğu gibi alnına doğru dönen uzun boynuzları vardı. Bu büyük, ihtiyar keçi bana bakıyordu. Dosdoğru gözlerime. Sonra kısık bir meleme döküldü dudaklarından. Dili dışarı sarktı. Sanki, *Buradan gitmeni istiyorum,* der gibiydi. *Evet, evet, bilhassa sen.*

Ben de ona baktım ve aklımdan, *Evet, ikimiz de öyle, koca oğlan,* diye geçirdim.

Bay Farabi bir kova tahılı kaldırıp keçi ağılına girdi ve oradaki dört boş tasa doğru ilerledi. Hayvanlar hemen etrafını sardı. O nereye dönerse keçiler de oraya gidiyordu. Birbirlerini ittiriyor, her biri yemeğe olabildiğince yakın olmaya çalışıyordu.

"Gördünüz mü?" dedi Bay Farabi gülerek. "Geldiğinizi görürlerse yem taslarına asla ulaşamazsınız. O yüzden her besleme esnasında *çoğunuz* keçilerin dikkatini dağıtırken cesur bir Orijinal de içeri sızıp taslarını dolduracak."

Diego, "Ah, Paulie buna bayılırdı," dedi.

"Kesin saçma bir şey de yapardı," diye katıldı Yumi. "Mesela bir sabah okula geldiğimizde keçilerin ağılda olmadığını görürdük..."

çünkü hepsini Bayan Glebus'un odasına götürmüş olurdu!" diye tamamladı Sam.

Aklımda eve dönünce arkadaşlarıma bu konuda atacağım mesajlar vardı. *Yemin ederim,* diyecektim onlara, *gerçek keçiler.*

Evde yapacaklarımı düşünürken keçilerden birinin, şu büyük, çirkin olanın ağılın içinde bize doğru ilerlediğini gözden kaçırmıştım. Keçi önce yürümeye başladı, ardından temposunu artırdı.

Sonra birden başını eğerek koşmaya başladı.

Neler olduğunu anladığımda iş işten geçmişti. Spiral boynuzlu başıyla çitin arasından bacaklarıma tos vurdu. Geriye doğru sendelerken dengemi kaybettim.

Sonra herkesin gözü önünde kıçımın üstüne düştüm.

Bir Karar Verdim

"Gördün mü?" diye sordu Fiona. "Neredeyse on metre geriye uçtu!"

Gözlerimi spor ayakkabılarıma sabitlemiştim. *Göz kırpma. Göz kırpma.*

O derin, arındırıcı nefeslerden birini alıp içimdeki o sert taşı, beni koruyacak olanı bulmaya çalışıyordum. Ama popomun yere çarpan kısmı ağrıyordu ve gözlerim yanıyordu. O korkunç keçiler melemeye devam ediyorlardı. Diğer çocukların kahkahalarıyla keçilerin melemelerini birbirinden ayırmak güçtü.

Ağılın içinden Bay Farabi seslendi. "Birileri Caitlyn'e yardım edebilir mi?"

Çok bilmiş gözlükleriyle Henry geldi. Beni yerden kaldırmak için kolunu uzattı.

"İyiyim," diye çıkıştım.

Kolunu indirdi ama yanımdan ayrılmadı. "Keçilerin dört mideleri olduğunu biliyor muydun?"

Ayağa kalkıp üstümü silkeledim ve saçlarımı düzelterek itibarımı biraz olsun geri kazanmaya çalıştım. "Teknik olarak," diye ekledi Henry, "bir mideleri var. Ama dört ayrı bölmeden oluşuyor. İnekler de aynı şekilde. Tuhaf ama zürafalar da."

"Yani?" diye sordum. Sesim biraz sert çıkmıştı ama ağlamaktan iyiydi. Deliliğin üzüntüyü, taşın makası, kâğıdın taşı yenmesi gibi bir şeydi.

Henry gözlüğünü burnunun üzerinde ittirdi. "Yani bu yüzden geviş getirirler. Ayrıca keçilerin 340 derecelik bir görüş açısı

vardır." Orada öylece durmuş, sanki bir şekilde yardımı dokunmuş gibi gözlerini kırpıştırıyordu.

* * *

Fen dersinden sonra yeniden içeri dönerken Henry keçilerle ilgili küçük bilgiler vermeye devam etti. Öğle yemeğinde kiminle oturacağım konusunda belli belirsiz bir kaygı duymam da aynı dakikalara denk geliyordu. Henry'yle oturup onun keçiler ya da başka bir şeyler ilgili gevezelik etmesini dinlemek zorunda mı kalacaktım? Ponponlu çocuklarla oturmayı aklıma bile getirmemem gerektiğini biliyordum. Üçlü gruplarda asla ama asla bir dördüncüye yer yoktur. Yumi bana göre fazla iyiydi. Fiona da aşırı gergin ve kafa karıştırıcı. Zaten bir erkekle oturmam da söz konusu bile olamazdı. Geriye tek bir kişi kalıyordu: Gabby.

Öğle vakti geldiğinde kimse beni aralarına katılmaya davet etmedi. Yalnız yemek de en kötü seçenekti. Diğerlerini kafeteryaya doğru izlerken dönüp Gabby'ye onunla oturup oturamayacağımı sordum. Sözcükler ağzımdan biraz fazla hızlı çıkmış olabilir.

"Hayır," dedi. *Ama sen iyi olandın,* diye düşündüm. Bakışlarım düşüncelerimi ele vermiş olmalı çünkü Gabby gülümsedi. "Yani elimden gelse seninle otururdum, Caitlyn ama yapamam."

Önümüzde yürüyen Sam bize doğru döndü. "Çünkü minikle-rimizin bize ihtiyacı var."

"Neyimizin?"

"Küçük çocuklar!" dedi Gabby. "Bak, her masada her sınıftan en az bir çocuk var. Herkesin birbirini tanıması için. Biz okulun en büyükleri olduğumuzdan küçüklere göz kulak olmakla yükümlüyüz. Resmî olarak onların *kankalarıyız.*"

Kafeteryaya ulaştık, ki tahmin edersiniz, orası da pek kafeteryaya benzemiyordu. Daha ziyade, duvardan çok penceresi olan bir avlu gibiydi.

"Bak, şuradan listeyi kontrol edebilirsin," dedi Gabby duvardaki bir posteri işaret ederek. "Listede sonraki birkaç ay boyunca hangi masada oturacağın yazar. Sonra anaokulu öğretmeni Bay

Twilling'e gidip ona masa numaranı söylersin. O da seni o masaya yerleştirilmiş minikle tanıştırır. Görevimiz, yanlarında oturup onlara yardımcı olmaktır."

"Yani bir tür... beleş bebek bakıcısıyız, öyle mi?" diye sordum.

Yumi gözlerini devirdi. "Bu da bir bakış açısı tabii."

"O kadar da büyük bir mesele değil," dedi Fiona. "Süt kutularını açacaksın ve yemeklerinden bir ısırık almalarını hatırlatacaksın."

"Ara sıra da saçlarından tonbalığı temizlersin, ne bileyim burunlarını falan silersin," diye ekledi Diego.

"Tonbalığı ve sümük en berbat kısımları," dedi Lydia. "Yoksa gayet iyi. Hatta bazen eğlenceli bile."

Hayır, diye düşündüm. *Eğlence dediğin öğle yemeğinde arkadaşlarınla sohbet etmektir. Keçileri beslemek ya da bebek bakıcılığına zorlanmak değil. Neden hiçbiriniz bu en basit şeyleri bile anlayamıyorsunuz bilmiyorum.*

"Sadece..." dedim, "gerçek okullarda nereye istersen oraya oturursun." Ama diğerleri, miniklerini bulmak için etrafta gezinmeye başlamışlardı bile.

Kiera denen bir kızla ilgilenecektim. Kabarık bir elbise giymiş ve saçları fare kulaklarına benzeyen iki sıkı topuz yapılarak arkaya taranmıştı. Bir elinde bir yemek kutusu tutuyordu. Diğer elindeyse pelüş bir tavşan vardı.

Bay Twilling bizi tanıştırırken orada öylece durmuş ayaklarına bakıyordu.

"Ee... o zaman... gidelim?" dedim, soru sorarmış gibi.

Masamızda her yaştan çocuk mutlulukla şakıyordu. Sanki farklı sınıflardan çocukların kaynaşması tamamen normalmiş gibi. Etrafa göz gezdirdim. Bir sebeple diğer yedinci sınıfların hepsi kankalarıyla aşırı mutlu görünüyordu. Henry bile miniğine elindeki kitaptan bir şeyler okurken huzurlu görünüyordu. Benim miniğimse gözlerini dikmiş kucağına bakıyordu.

"Ee, tamam, süt kutunla ya da herhangi bir şeyle ilgili yardım

ister misin?" diye sordum Kiera'ya. Cevap vermedi. Kıpırdamadı bile. Bir yaşımdan sonra herhangi bir anaokulu çocuğuyla konuştum mu hatırlamıyordum.

Tekrar denedim. "Ee... şey... tavşancığını sevdim. Bir adı var mı?"

"Adı Tavşan," dedi.

Sonra tam olarak duyamadığım bir şeyler fısıldadı. Ona doğru eğildim. "Efendim?"

Tekrar fısıldadı: "Hem o gerçek."

"Ah," dedim. "Evet, tamam. Şey... Ee... Gerçek tavşanların bir şeyler yiyip içmesi gerekir, biliyor musun? Hem bana sorarsan Gerçek Tavşan biraz susamış gibi duruyor."

Tıpkı Fiona'nın söylediği gibi süt kutusunu açtım. Önce tavşanın ağzına götürdüm ve bir yudum alıyormuş gibi bekledim. Sonra da sütü Kiera'ya uzattım. Küçücük bir yudum aldı. Sonra, "Annemi özledim," diye fısıldadı.

"Evet." Devam etmeden önce yutkundum. "Ben de her şeyi özledim."

Özlüyordum da. Kiminle konuşacağımı ve onlarla nasıl konuşacağımı bilmeyi özlüyordum. Etraftaki insanları takip etmek yerine nereye gideceğimi bilmeyi özlüyordum. Hatta şu an burada olmamın başlıca nedeni olduğu için ona öfkeli olsam da annemi bile özlüyordum.

En çok da bilmediği bir gezegende yolunu bulmaya çalışan bir uzaylı gibi hissetmemeyi özlüyordum.

Bayan Glebus kafeteryaya daldı. Sarı çizmeleri hâlâ ayağındaydı. Herkes susana kadar tahta bir kaşıkla bir tencereye vurdu. "Yeni okul dönemine hoş geldin diyelim," dedi. "Yeni keçilerimize hoş geldin diyelim! Ve yeni öğrencilerimize de hoş geldin diyelim: Yedinci sınıftan Caitlyn Breen –bize el sallar mısın, Caitlyn?– ve üçüncü sınıftan Alonzo Ferroni. Elbette anaokulu öğrencilerimize de kocaman bir hoş geldiniz diyoruz."

Anaokulu öğrencilerine okulun ön tarafındaki, benim de sabah fark ettiğim, İyi Gün Çanı'nı anlatmaya başladı. Her gün öğ-

leden sonra, eğer güzel bir gün geçirdiyseniz onu çalmanız gerekiyordu. "Umarım o çanın pek çok kez çaldığını duyarım!"

Kafeteryanın karşı tarafında Fiona'nın miniği elini kaldırdı. "Peki ya güzel bir gün geçirmemişsek?" diye sordu. Bayan Glebus, küçük bir çocuk aptalca bir soru sorduğunda yetişkinlerin yüzünde beliren o zorlama, gergin gülümsemeyle cevap verdi. O zaman çanı çalmak *zorunda* olmadığını, kararın ona kaldığını söyledi.

Sonra bütün diğer minikler sorular sormaya başladı. Peki ya gün ne iyi ne de kötüyse? Ya iyi bir gün geçirmişlerse ama içlerinden çanı çalmak gelmiyorsa? Ya kötü bir günse ama unutup yanlışlıkla çanı çalarlarsa? Sonunda Glebus elinde naylon bir atıştırmalık olan küçük bir çocuğa seslendi. "Babam öğlen yemeği için yanıma balık kraker verdi," dedi çocuk birdenbire. Ardından bütün diğer çocuklar Glebus'a öğle yemeklerini göstermeye başladı. Bayan Glebus'un gülümsemesi bir davul kadar gergindi artık.

Kiera'ya baktım. Tavşanını hâlâ sımsıkı göğsüne bastırıyordu. Burnundan dudağına doğru bir parça sümük akmıştı. Yüzümü ekşittim, ardından bir peçete alıp burnunu silmek için uzandım.

İşte o an karar verdim. Annem beni Vermont'a taşınmaya zorlamış olabilirdi. Hiçbir şeyin olması gerektiği gibi olmadığı ve tek yarı-normal insanın, yüzünde sümük izleri olan ve bana bakmak bile istemeyen bir anaokulu çocuğu olduğu bu okula gönderebilirdi. Buradaki öğretmenler beni süt kutularını açmaya ve hatta keçi beslemeye zorlayabilirdi.

Ama bana her şeyi yaptıramazlardı.

"İyi Gün Çanı'nı asla çalmayacağım," dedim. Sözcükler ağzımdan çıktığı anda bile gerçek olduklarını biliyordum. O çanı çalmayacaktım. Ne bugün ne yarın ne de daha sonra.

Miniğim başını salladı. "Ben de," dedi.

Kendimi biraz daha az yalnız hissettiğim için öyle mutluydum ki serçeparmağımı uzattım. "Serçeparmak sözü?" O da kendi parmağını benimkine doladı. Teninin altında atan nabzını duyabiliyordum.

Yemek sona erdiğinde ona döndüm. Söylemek istediğim, *Hadi bakalım, küçük, pofuduk tavşanını unutma,* gibi bir şeydi. Ama ağzımdan sadece, "Hadi bakalım, Pofuduk," sözleri çıktı.

"Kimmiş pofuduk?" diye sordu.

"Sensin," dedim. "Pofuduk sensin."

"Hayır, asıl sen pofuduksun," dedi. Dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı. Tam bir tebessüm sayılmazdı ama çok uzak da değildi.

"Üzgünüm, ufaklık," dedim. "Ben pofuduğun tam zıddıyım."

"Pofuduğun zıddı ne ki?" diye sordu.

Ona cevap vermedim ama göğsümün içindeki o sert ve soğuk taşı düşündüm.

Sessizlik ve Daha da Çok Sessizlik

Gün sona erdiğinde herkesin İyi Gün Çanı'nın önünde sıra oluşunu izledim. İlk önce Orijinaller çanı çaldı. Ardından aynı şeyi yapan küçük çocuklara beşlik çaktılar.

Bense kenarda dikiliyordum. Pofuduk'un diğerleri gibi sıraya girdiğini görecek kadar bekledim. Sıra ona geldiğinde başını iki yana salladı. Bana baktı. Serçeparmağımı havaya kaldırdım. Serçeparmak sözü tutulmuştu.

Sonra annemin arabasına doğru ilerledim.

"Nasıldı bakalım?" diye sordu annem. Sesi öyle hevesliydi ki sanki, *Harikaydı anne, muhteşem bir gündü. Beni tanıdığım her şeyden kopardığın için teşekkür ederim, kesinlikle buna değdi,* dememi bekliyordu.

Kapıyı sertçe çarpıp ona arkamı döndüm. Pencereden dışarı baktım ve tek kelime etmedim.

"Anlıyorum," dedi annem. Arabayı çalıştırdı.

Eve dönerken bir iki girişimi daha oldu. *Hoşlanacağın biriyle tanıştın mı? Öğretmenlerin nasıldı? İlginç bir şey öğrendin mi?*

Cevap vermedim. Klinikteki ilk gününün nasıl geçtiğini de sormadım. Onun yerine pencereden akıp giden kasvetli kasabayı izledim: Bir zamanlar Oxthorpe Tekstil olan tuğla bina. Kepenkleri indirilmiş eski bir sinema salonu. Donatçı Teyze fırını (HER AN DONAT ÂNIDIR yazıyordu tabelasında ama mekân o gün kapalıydı. Yani sanırım *her an* donat ânı değilmiş). Her bir vitrin bir öncekinden hüzünlüydü: Ölüp Biteceğiniz Kıyafetler Konsinye Dükkânı. Gıcırtılı Temizlik Çamaşırhanesi. Koca Esther'in Lokantası (üz-

GÜNÜZ, AÇIĞIZ VE ILIK KAHVE, BERBAT YEMEK, KÖTÜ SERVİS, İÇERİ BUYURUN). Benim evim olmayan eve vardığımızda arabadan indim ve doğruca benim odam olmayan odaya gittim. Kapıyı kapatıp telefonumu çıkardım ve evdeki arkadaşlarımdan mesaj var mı diye kontrol ettim.

Yoktu. Ben onlara birkaç mesaj gönderdim.

Kimse cevap vermedi. Kasabada telefon sinyali çok düşük olduğundan mı yoksa arkadaşlarım cevap veremeyecek kadar meşgul olduklarından mıydı, bilmiyordum. Her iki durumda da kendimi korkunç hissettim.

Annem mutfaktan seslenerek beni yemeğe çağırdı ama yerimden kıpırdamadım. Sonunda kapımı tıklatıp hafifçe araladı. "Konuşmaya hazır mısın, ufaklık?"

Başımı duvara doğru çevirdim.

"Neden buraya geldik ki?" diye sordum.

"Nedenini biliyorsun," dedi yatağın kenarına otururken. "Yeni bir işim var."

"Bir işin *vardı* zaten. İdare ediyordu."

"Öyleydi," dedi. Hemen sonra devam etti. "Ama o kadardı. *İdare eder*. Ben hayatımın *idare eder* olmasını istemiyorum. Bu hamle, bir şeyleri değiştirme şansımdı. Değişim için sorumluluk alma şansım. Sanki benim için bir kapı açılmış gibi. Bunu anlayabiliyor musun?"

"Sınıfımdaki herkes çok tuhaf. Tek konuştukları şey, artık burada olmayan aptal bir çocuk. Onun adına tezahürat yapıp duruyorlar. Bütün gün orada hiç yokmuşum gibiydi."

Bacağımı okşadı. "Biraz zaman ver. Farkına bile varmadan senin ismini de haykırdıklarını göreceksin."

"Lütfen benimle bir bebekmişim gibi konuşmaktan vazgeçer misin? İşlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorsun!"

Ayağımı hafifçe sıktıktan sonra ayağa kalktı. "Masada makarna var, canın çektiğinde yersin, Cait." Kapıyı öyle sessizce kapattı ki gerçekten gidip gitmediğini anlamak için dönüp bakmam gerekti.

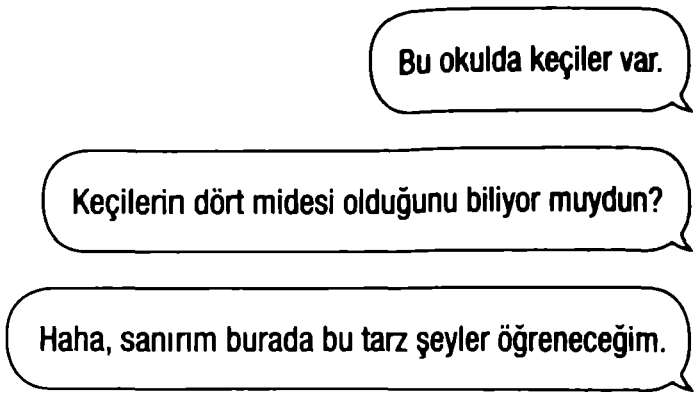
Birkaç dakika sonra da telefonum çınladı. Arkadaşım Ash'ti:

Aman Tanrım! Dinlemek için sabırsızlanıyorum.

Selaaam!

Ama şu an konuşamam. Annem delirmiş gibi bağırıyor, LOL

İlk gün nasıldı?

Ama sanırım son yazdığında ciddiydi çünkü cevap yazmadı. Telefonum yanı başımda uyuyakalmışım. O gün yemek için aşağı inmedim.

Görüşme: Henry

CAITLYN:

Sence yedinci sınıfın ilk günü nasıldı Henry?

HENRY:

Berbattı. Felaket derecede kötü. Dehşet verici, acıklı bir şekilde korkunç. Ama o zaman tabii ben de acayip panik yaptım.

CAITLYN:

Gerçekten mi? Bana gayet normal gelmiştin. Sana ne zaman baksam oturmuş sakince ilginç gerçekler kitabını okuyordun.

HENRY:

Hiç de sakin değildim aslında. Beynim bütün gün şu lunaparklardaki balerinler gibi daireler hâlinde dönüp durdu. Lunaparkları da hiç sevmem. Ağzım kurur, avuç içlerim terler. Beni çıldırtan diğer şeyler de ambulans sireni, hastanelerle ilgili TV programları, polis soruşturmalarıyla ilgili programlar, haberler, kusmak, evrenin ölçeği, kedi salyası, uğur böcekleridir.

CAITLYN:

Tamam ama okulun ilk gününden bahsediyorduk.

HENRY:

Ben de onu diyorum işte. Beynim öyle çılgınca dönmeye başladığında ilginç gerçekler beni sakinleştiriyor. Gerçeklerin istikrarlı olması hoşuma gidiyor, anlarsın ya? Bir gerçeğe ne zaman baksan, bir öncekiyle hep aynıdır. Oldukça güven verici.

CAITLYN:

Yani... bana keçilerle ilgili verdiğin bilgi gibi gerçekler mi?

HENRY:

Aynen. Aradan bir ay da geçse hâlâ gerçek olacaklar. Hem okulun ilk günü olabildiğince çok gerçeğe ihtiyacım vardı. Paulie'nin gittiğini öğrenmeden önce bile kafayı yemiştim. O ilk günle ilgili bir sırrım var. Hepimizi etkileyecek bir sır. Seni bile Caitlyn.

O gün sadece yeni bir okul yılının başlangıcı değildi. Sonun başlangıcıydı ve bunu bilen tek kişi bendim.

PAULIE'SİZ GEÇEN BİR HAFTA

Görüşme: Sam

Herhangi birimizin Paulie Fink'le ilk karşılaştığı gün mü? Elbette hatırlıyorum. Dördüncü sınıfın başlarıydı. Lydia ve Willow'la birlikte Sığınaktaki Yaratıklar oynamaya başladığımız günler...

Ne? Cidden mi? Hiç oynamadın mı?

Bir rol yapma oyunu. Herkes bir karakter seçiyor ve sonra hazineler ve malzemeler bulmak için evrenin her yerine sefere çıkıyorsun. Zar atarak farklı savaşlara giriyorsun... Neyse, boş ver. Diyordum ki üçümüz de sanki oyunumuza yeni katılmış bir karakter gibi Paulie'yi gözlüyorduk. Dost mu düşman mı onu anlamaya çalışıyorduk.

Nasıl görünüyordu? Sıradan herhalde. Tişört, kot pantolon, kahverengi saçlar, gözleri de pürüzlü gibi. Ama bu ancak Sığınak oynayarak öğrenebileceğin bir şey: Bir yaratığa sadece bakarak kim olduğunu söyleyemezsin.

Her neyse, Paulie'nin ilk günü Glebus sınıfımıza geldi. Öylece geziyor, kurallar, saygı, sorumluluk falan gibi şeylerden bahsediyordu. O konuşurken Paulie çok sakin bir şekilde oturmuş, dosdoğru karşıya bakıyor, iki kulağına da kalem tıkıştırıyordu. Uçları dışarı baktığından acayip antenlere benziyorlardı.

Sonra, biz onu izlerken iki kalem daha aldı ve burun deliklerine soktu.

Glebus konuşmayı bıraktı. Cümlenin tam ortasında. Ağzını kapadı ve Paulie'ye öylece bakakaldı. Biraz sonra biz de sıralarımızda kıpırdanmaya başladık. Rahatsız olmuştuk, anlıyor musun? Yani, aptalın biri, hatta beyinsizin biri bile bir yetişkin bir anda konuşmayı keserse bir şeylerin ters gittiğini bilir.

Biraz sonra Paulie ıslık çalmaya başladı. Sanki güzel bir yaz ikindisinde gezintiye çıkmış gibi kaygısızca.

Glebus boğazını temizledi. "Nereden geldiğinizi hatırlatabilir misiniz, Bay Fink?" dedi. Hepimiz, Paulie ne cevap verirse versin -Seattle, Chicago ya da Iowa, fark etmez- Glebus'ın, *Seattle/Chicago/Iowa'da işler nasıl yürür bilmem ama biz burada, Mitchell'da kalemlerimizi kafamızdaki deliklere sokmayız,* gibi bir şey söyleyeceğini biliyorduk.

Ama Paulie ona bu şansı vermedi. Ayağa kalktı, kollarını iki yana açtı. Tüm o kalemler hâlâ kafasındaydı. Sonra canlı bir sesle, "*Yıldızlardan* geliyorum!" dedi.

O ilk sözcüğü uzatarak söylemişti. *Yııııldızlaaaar.* Sanki uzaylı falanmış gibi. Sana şu kadarını söyleyeyim, o andan sonra işler çok daha ilginç bir hâl aldı.

Gerçek Megastar

Okulun ikinci günü erkenden, şafak bile sökmeden kalktım. Penceremden ürkütücü, gri bir ışık giriyordu. Üzerimde hâlâ bir gün önceki kıyafetlerim vardı ve midem bomboştu. Yemek yemeden sızmış olsam da ayakkabılarım çıkarılmıştı ve üzerimde bir battaniye vardı. Annem üzerimi örtmek için gelmişti herhalde.

Kalkıp mutfağa gittim ama annem henüz uyanmamıştı. Kendime biraz mısır gevreği alıp TV'yi açtım ve izleyecek bir şeyler aramaya başladım. Tek istediğim birkaç saat sonra tekrar o okula gitmek zorunda olduğum gerçeğini unutmaktı.

Seçeneklere bakarken, *Sıradaki Müthiş Megastar*'ı gördüm. İkinci sezonu buldum. Gabby en iyi sezonu olduğunu söylemişti. İlk bölümü açıp sesini kısarak izlemeye başladım. Annem mutfağa geldiğinde bölümü yarılamıştım bile.

Sabahın köründe televizyon izlediğimi gören annemin bana kızmasını bekledim. Özellikle de *önceden yazılmamış çöpler* olarak gördüğü bu tarz programlardan birini izlediğim için. Ama annem kaşlarını çatmadı. Gelip yanıma oturdu sadece.

Biraz sonra kenara kaydı. "Gel buraya," dedi.

Ona ne kadar öfkeli olduğumu unutmaya karar verdim. Kanepeye kıvrılıp başımı kucağına koydum ve kollarıyla beni sarmasına izin verdim. Sanki küçük bir çocukmuşum gibi.

Sonra da küçük bir çocuk gibi ağlamaya başladım zaten.

Annem bana neden diye sormadı bile. Ya da moral verecek şeyler falan söylemedi. Pantolonunu kirletmemden bile yakınmadı. Orada öylece oturup bana sarıldı.

Ağlamam bittiğinde, "Ne izliyoruz?" diye sordu.

"*Sıradaki Müthiş Megastar.*" Doğrulurken burnumu koluna sildim. Artık gömleği de lekeliydi. "Sınıfımdaki bir kız bu yarışmaya takıntılı."

Jadelicious'ın soyunma odasında tek başına dikilip aynadaki yansımasıyla konuşmasını izledik. Megastarların çoğu farklı bir odada beraber takılıyorlardı. Hepsi Jadelicious'ın dedikodusunu yapıyordu ve onun da bunu bildiğini görüyordunuz. Gri gözleri, sanki ağlamış gibi şişti. Kan çanağına dönmüşlerdi.

"Sanırım bir dizi yeni kural öğrenmem gerek." Aynaya doğru eğildi ve takma kirpiklerini takmaya başladı. Kirpikler o kadar büyüktü ki örümceği andırıyordu. "Peki, tamam. Oyunda kalmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Ama kimsenin bana kim olduğumu unutturmasına izin vermeyeceğim."

Jadelicious'ın aynanın önünde gerileyişini, birkaç kez göz kırpışını izledik. Acayip müthiş bir şeydi çünkü kirpikler takılınca az önce ağlamış olduğunu anlamıyordunuz bile. Makyajını önce bir açıdan, sonra diğer açıdan inceledi. Başına lavanta rengi bir peruk taktı. Öyle parıltılı ve düzdü ki daha çok bir miğferi andırıyordu. Bir çift metalik pembe topuklunun üzerine çıktı, saçlarını omzunun arkasına attı ve dosdoğru kameraya baktı.

"Şimdi," dedi, "dünyaya kimin gerçek megastar olduğunu gösterme zamanı."

Ne mutlu sana, Jadelicious, diye düşündüm. *Sen dünyaya bir megastar olduğunu kanıtlarken ben burada, hiçliğin ortasında takılıp kalacağım ve keçi besleyeceğim.*

Görüşme: Gabby

Megastar'ı birkaç sezon izlersen, belirli kişilik tiplerinin olduğunu fark etmeye başlarsın. Mesela her zaman bir kavgacı vardır. Her an tartışmaya hazır. Fiona gibi yani. Ve bu kavgacının bir baş düşmana ihtiyacı vardır. Fiona için bu Diego. Ama tabii Diego aynı zamanda onun en yakın arkadaşı, o yüzden tam uymuyor. Bir de otorite figürü olur. Bizim için Bayan Glebus denebilir. Genellikle tüm yarışmayı değerlendip kuralları dayatırlar ve her zaman biraz ürkektirler.

Ama bir kişilik tipi daha vardır: Bozguncu.

Bozguncular genellikle kurallara uymayı reddedenlerdir. Yani, bilmiyorum. Tam anlamıyla kurallara uymuyorlar da denemez de sanki diğerlerinin bilmediği bir şeyler biliyor gibilerdir: Çoğu kural aslında gerçek değildir. Biz onlara kural deriz, çoğu insan da onları kural olarak görür. Ama hiçbir yerde yazılı değillerdir. Başkaları onları sevsin diye ya da kibar görünmek için yapılan türden şeyler.

Bozguncuların olayı şudur: Onlar kibar olmayı umursamazlar. Onları sevip sevmediğini de. O yüzden tüm o acayip şeyleri yapsalar da hiçbir şey olmaz.

Jadelicious, tüm zamanların en iyi bozguncusuydu. Hani şu tüm megastarların Times Meydanı'na indirildiği ve insanlardan alkış almakla görevlendirildiği bölümdeki gibi. Diğer bütün yarışmacılar kaldırımın kenarında öylece durup turistlerin dikkatini çekmek için çırpındılar. Jadelicious hariç. O doğruca bir Broadway sahnesine doğru ilerledi ve oyunun kapanışında, sahnedekilere katılıp katılamayacağını sordu. Yani hiç çaba harcamadan bin seyircinin ayakta alkışladığı biri oldu!

Mitchell'da da bir bozguncu vardı işte: Paulie Fink. Tıpkı televizyondaki o program gibi, Mitchell'da da onsuz hiçbir şey aynı olmayacak.

Bir Galip Seç

Mags'in odasına girdiğimde Sam, "Ben de bunu diyorum işte," diye üsteliyordu. "Paulie sanki bir anda ortadan kayboldu."

Sınıfın çoğu içerideydi ve ponponlu çocukların etrafına toplanmışlardı. Willow, "*Saatlerce* aradık," dedi. "Nereye gittiğini bulmak bir yana, Vermont'ta yaşayan *tek bir* Fink'in kaydına bile ulaşamadık. Hiçbir yerde."

"Sanki bir şekilde ışınlandı," dedi Timothy. "Sanki başından beri gerçekten de bir uzaylıydı."

"Yapma ama! Uzaylılar gerçek değil," diye araya girdi Yumi. O an herkes dönüp Henry'ye baktı. Sanki o doğrusunu bilirmiş gibi.

"İstatistiksel olarak konuşursak, uzaylıların var olma olasılığı çok yüksek," dedi Henry.

"Gördün mü?" dedi Timothy. "Kesinlikle bir uzaylıydı."

Tam o sırada Diego geldi ve kapıda poz kesti. Üzerindeki parlak yeşil tişörtle gösteriş yapıyordu. Ona fazla küçük gelen tişört, diğer kıyafetlerinin üzerinde esnemişti. Önünde bir çizgi karakter burnunu karıştırıyor, onun altındaysa büyük harfle BİR GALİP SEÇ yazıyordu.

Diego bir spor çantasını ayaklarının dibine bıraktı, kaslarını esnetti ve duruşunu yeniden ayarladı.

"Paulie'nin tişörtü!" diye bağırdı Fiona. Ardından ayağa fırladı. Bugün üzerinde başka bir takım elbise vardı. Turkuaz rengiydi ve ona çok büyük geliyordu.

Gabby öne doğru eğilip, "Paulie, Devlinshire Hills'le yaptığı-

mız son maçta bu tişörtü giymişti," diye açıklama yaptı. "Okulumuz üniformaya bütçe ayıramıyor. O yüzden hepimizin yeşil tişörtler giymesi gerekiyor. Paulie de her seferinde bulabildiği en çirkin tişörtü giyerdi."

Yumi, "Ama Glebus bunu tersyüz ederek giymek zorunda bırakmıştı onu," diye ekledi. "Mitchell'ın özsaygı standartlarına uymadığını söylemişti."

"Bütün o zengin Devlinshireli ebeveynlerin karşısında utanmıştı sadece," dedi Fiona.

"Dürüst olmak gerekirse ben de biraz utanmıştım," dedi Yumi.

Diego spor çantasını yerden alıp sandalyesine oturdu. "Bakın, kayıp eşya bürosunda Paulie'nin çantasını buldum," dedi. "Sanırım bütün yaz oradaymış. Bu tişört de en üstteydi." Diego çantanın fermuarını açtı ve eski, sertleşmiş, kabuk tutmuş bir çorap çıkardı. İkizlerden birine attı çorabı. O Lydia'ya, Lydia da Fiona'ya attı.

Fiona çorabı burnuna götürdü, sonra Yumi'ye fırlattı. "O şeyi koklama," dedi Fiona. "Sakın yapma." Yumi, çorabı bir kalemle kaldırıp çöp kutusuna götürdü.

Diego çantayı karıştırdı. Kirli bir beyzbol şapkası, yarısı yenmiş bir granola bar, ezilmiş patates cipleriyle dolu plastik bir poşet, içinde bazı notlar ve sayfalar bulunan eski bir dosya ve bir origami kurbağası. Ne tür bir insanın o parlak BİR GALİP SEÇ rüküşlüğüyle hayatına devam edebildiğini düşünmeye çalıştım. Geçen sene bu tür bir şey giymiş olsaydım, sonsuza dek dışlanırdım herhalde.

"Şuna bakın." Diego, çantanın içinden her biri üçe katlanmış birkaç parça kâğıt çıkardı. "Ailesine gönderilen e-postalar. Glebus'tan."

Paulie'nin şapkasını başına taktı, boğazını temizledi ve okumaya başladı.

Sevgili Beatrice ve Mark,

Dün, Paulie'yle ilgili endişelerimi konuşmak üzere zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. O toplantıda yeni olaylar konusunda sizi hemen bilgilendireceğime söz vermiştim.

Ne yazık ki yeni birinin ortaya çıkması çok sürmedi.

Bu sabah, sınıfta 1765 Damga Vergisi Kanunu konusunu işlemeye başlayalı on dakika olmuştu ki Paulie sırt çantasına uzanarak ders programıyla hiç alakası olmayan birkaç eşya çıkardı: üç dilim ekmek, hindi, peynir, dilimlenmiş domates ve bir kavanoz Dijon hardalı. Paulie bu eşyaları masasına yaydı, ardından kendine çift katlı bir sandviç yapmaya başladı. Öğretmen ne yaptığını sormak için derse ara verince Paulie sandviçinden bir ısırık aldı ve ardından öğretmenine uzattı. Yanakları dolu dolu, "Ah, siz de bir ısırık ister misiniz?" diye sordu.

Evet, rehberde ders sırasında sandviç yapmakla ilgili özel bir kural yok ama eminim ki sınıflarımızın öğrencilerin isteği doğrultusunda kişisel mutfaklara dönüşmesine neden izin veremeyeceğimizi açıklamama gerek yoktur.

Bu olayı ve konuştuğumuz pek çok diğer olayı arkamızda bırakabileceğimizi umuyorum.

Alice Glebus

Not: Her ihtimale karşı rehbere ders esnasında yemek hazırlamayı yasaklayan bir kural ekledik.

Sevgili Beatrice ve Mark,

Son e-postamda belki de fazla spesifik davrandım. Endişem sadece sandviç değil aslında.

Bugün altıncı sınıfların matematik sınıfının kapısında bir pizzacı belirdi. Paulie gidip pizzanın parasını ödedi, sonra da sınıf arkadaşlarına birer dilim ikram etmeye başladı.

Tahmin edeceğiniz gibi arkadaşları acayip keyiflendi.

Ama ders saatinde yemek yenmez. Umarım Paulie'nin

bunu net olarak anlamasını sağlayabilirsiniz. Anlayışınız için teşekkürler.

Alice Glebus

Not: Öğrenci Rehberi'ni ders sırasında hiçbir şekilde yemek hazırlanamayacağı, sipariş edilemeyeceği ya da yenemeyeceği şeklinde güncelledim. Umarım bu hâliyle yeterince açıktır.

Sevgili Beatrice ve Mark,

Görünüşe bakılırsa yine fazla spesifik davranmışım.

Bugün ders sırasında Paulie bir mayonez kavanozunu açıp içindekini kocaman bir kaşıkla, ağzını şapırdata şapırdata yedi.

Eh, bu da diğer çocukların dikkatini çekti. Hem de pek iyi anlamda değil. Birkaçı öğürdü ve biri de öğürerek banyoya koşmak zorunda kaldı.

Bir öğrenci nasıl olur da kaşık kaşık mayonez yiyebilir diye sorabilirsiniz. Ben de aynı soruyu sordum. Biraz daha detaylı araştırınca Paulie'nin vanilyalı puding yediği ortaya çıktı. Boş bir mayonez kavanozuna aktarmış.

Paulie, pudingin "yemek" olmadığı konusunda teknik olarak haklı (bu husus mayonez için de geçerli), o yüzden bugünkü eylemleri sınıfta yemek konusundaki yeni kurallarımızı çiğnemiş sayılmıyor. Bununla birlikte, belki de oğlunuzla kanunun lafzı ve ruhu arasındaki farkı tartışabilirsiniz.

İşbirliğiniz, her zaman olduğu gibi çok değerli.

AG

Not: Rehberi üçüncü kez güncelledim. Son hâli şöyle: Bitkiler, baharatlar, çeşniler ya da su dışındaki sıvılar da dahil her türden gıda yalnızca kafeteryada ve belirlenmiş bir yemek arası sırasında tüketilebilir. Sanırım bu son hâli her şeyi kapsıyor.

Beatrice ve Mark,

Bu mektupta iyi bir haber varsa o da yemekle alakalı kuralları nihayet Paulie'yi vazgeçirecek şekilde yazmayı başardık gibi görünüyor. Kötü haberse, tabii ki, bir insanın Paulie'nin uydurabileceği her bir senaryoyu tahmin edip kural yazabilmesi imkânsız.

Ben de parlak şeyleri herkes kadar severim ama Paulie'nin sıcak bir günde odamdaki tavan pervanesinin üzerine sim koymamış olmasını dilerdim.

Belki de tekrar görüşmenin zamanı gelmiştir.

İstemeden gözlerim kamaştı ve bu beni pek de heyecanlandırmadı.

A.

Diego son e-postayı okumayı bitirdiğinde öyle çok gülüyordu ki güçlükle nefes alabildi. Herkes kopmuştu. O ciddi görünümlü Henry bile.

"Acaba bu e-postalarla ne yapmayı planlıyordu?" dedi.

"Belki de Bayan Glebus'ın arabasına bantlayacaktı. Hani şu ön camını kendi yüzünün görüntüleriyle kapladığı zamanki gibi," dedi Yumi. "Elinin altında hep bir numara vardı onun."

"Paulie'nin Glebus'a akşama kadar 'Jan' dediği günü hatırlıyor musunuz?" diye güldü Timothy.

"Kadın her seferinde onu düzeltti, Paulie de, *Tamam, özür dilerim, Jan,* falan diyordu," diye tamamladı Sam. "Adı Jan bile değil. *Alice.*"

"Peki o tavuk kostümünü giydiği günü hatırlıyor musunuz?" dedi Lydia.

"Kes şunu!" Fiona kahkaha atıyordu. "Yeter! Gülmekten karnım ağrıdı!" Hızla yere çöktü.

Mags içeri girdiğinde –hafif tekdüze bir sesle, "Günaydın Orijinaller!" demişti– herkese tek tek baktı. "Ah, Tanrım. Fiona, kalk yerden. Yumi, o ukuleleyi bırak. Diego, kuralları biliyorsun, sınıfta şapka takmak yasak."

Mags elini uzatınca Diego gönülsüzce Paulie'nin şapkasını verdi.

"Dün mitlerden bahsetmiştik," diye başladı Mags, şapkayı şöminenin üst tarafına bırakırken. "İnsanların, mitleri dünyayı açıklamanın bir yolu olarak kullandıklarından ve onları kontrol etmek için çaba harcadıklarından söz ettik. Ama zaman içinde bu dünya görüşüne *filozoflar* tarafından karşı çıkıldı." Bize filozofların öylece oturup dünyayı anlama şekillerini *düşünmeye* çalıştıklarını söyledi.

"Iyyyk," dedi Fiona. "Keşke Paulie şu an burada olsaydı. Antik dönem felsefesini eğlenceli bir şeye dönüştürebilecek bir tek o geliyor aklıma."

Ama aslında Mags'in söyledikleri de giderek ilginç bir hâl alıyordu.

Mağaraya Hapsolmak

Mags şömine rafına dayandı. "Şimdi hepimizden birer mahkûm olduğunuzu hayal etmenizi istiyorum," dedi.

"Öyleyiz zaten," dedi Fiona. "Hepimiz okulun mahkûmlarıyız." İç geçirdi, sonra alnını masaya vurmaya başladı. Mags görürse yapmıyormuş gibi davranabilirdi.

"Mahkûmlar olarak," diye devam etti, "tüm ömrünüzü bir mağaranın içinde geçiriyorsunuz. Öyle bir şekilde zincirlenmişsiniz ki yalnızca tek bir duvarı görebiliyorsunuz. O zamana dek gördüğünüz tek şey, *bildiğiniz* tek şey o duvar. Ara sıra dış dünyadan gölgeler vuruyor duvarınıza. Bir köpek geçiyor ve siz köpeğin gölgesini görüyorsunuz. Bir kuş uçuyor ve siz kuşun gölgesini görüyorsunuz. Bir at arabası geçiyor ve siz arabanın gölgesini görüyorsunuz. Bu şeylerin adlarını da öğreniyorsunuz: köpek, kuş, at arabası. Ama unutmayın, onların kendilerini hiç görmediniz, sadece gölgelerini gördünüz. Sizin bildiğiniz kadarıyla bir köpeğin gölgesi, köpeğin ta kendisidir."

"Yani..." dedi Diego. Mags'in söyledikleri üzerine gerçekten düşünüyor gibi görünse de üzerinde hâlâ o korkunç BİR GALİP SEÇ tişörtü varken onu ciddiye almak kolay değildi. "Diyorsun ki, bir şeyler gördüğümüzü *düşünüyoruz* ve hatta gördüğümüz şeyin ne olduğunu *bildiğimize* de eminiz ama yanılıyoruz, öyle mi?"

"Evet, Diego. Mükemmel," dedi Mags. Odaya göz gezdirdi. "Şimdi şunu düşünün: Günün birinde mahkûmlardan bir tanesi serbest bırakılıyor. Hanginiz serbest kalmak istersiniz?"

Fiona başını masadan kaldırmıştı. Bir anda ayağa fırlayıp çılgınca elini sallamaya başladı. "Ben! Ben istiyorum!"

Ama Mags, Diego'yu seçti. "Diego, ilk soruyu sen sorduğun için mağaradan ayrılacak kişi olarak seni seçiyorum."

Fiona keyifsizce yerine oturdu. Gabby ona doğru eğilerek anlayışla koluna dokundu.

"Evet, Diego koca dünyaya adım atıyor," diye devam etti Mags. "Ama Diego, üzgünüm, başına gelen ilk şey şu: Güneş seni neredeyse kör ediyor."

"Bütün hayatım boyunca mağaradaydım, Mags." Omuz silkiyor.

"Kesinlikle. Güneşin en başta ne kadar acı vereceğini, dünyanın ne kadar korkutucu görüneceğini tahmin edersin. Bütün o renklerin, hareketliliğin ve parlak ışığın. Gözlerinin alışması için biraz zaman geçmesi gerekiyor. Ama zamanla alışıyorlar. Sen de mağaranın dışındaki dünyayı görmeye başlıyorsun. Gerçek bir köpek, gerçek bir kuş görüyorsun. Keşif yapıyorsun. *Bu* bir köpek, *bu* bir kuş."

Odaya baktığımda herkesin ilgiyle dinlediğini gördüm. Belki de bize ders veriyormuş ya da bizi bir sınava falan hazırlıyormuş gibi anlatmadığı içindi. Bir hikâye anlatıyordu sadece.

"Ah, ama Diego, eski arkadaşlarını da unutmuyorsun," diye devam etti Mags kollarını açarak bizi gösterirken. "Onların hepsi hâlâ mahkûm. Hâlâ zincirlenmişler ve duvara bakıyorlar. Aslında dünyayla ilgili öğrendiklerini onlarla paylaşmaya da çok heveslisin, Diego! O yüzden hemen mağaraya koşuyorsun ve onlara dünyayla ilgili bildikleri her şeyin yanlış olduğunu anlatıyorsun. Kuşların renkli ve tüylü olduklarını, üç boyutlu olduklarını, pul pul ayakları olduğunu, köpeklerin de tüyleri ve gözleri olduğunu açıklamaya çalışıyorsun..."

Mags birden durdu. Masaya doğru eğilip etrafa göz gezdirdi. "Peki, hâlâ mağarada olanlar, o gölgelerden başka hiçbir şey görmediğinizi unutmayın. Diego'nun size anlattıklarına inanır mıydınız?"

Bunun üzerine düşünmeye başladım. Birilerinin, bildiğim her şeyin sadece daha gerçek, daha doğru bazı şeylerin titrek gölgeleri olduğu konusunda ısrar ettiğini hayal ettim. Yani, duyduğum gerçeklere inanacağımı düşünüyordum ama... inanır mıydım gerçekten?

"Belki bazıları inanır?" dedi Lydia. Ama o kadar da emin görünmüyordu.

"Bence çoğu insan onun deli olduğunu düşünür," dedi Sam.

"Sanırım haklısın, Sam," dedi Mags. "Ona nasıl inanabilirsiniz ki? O gölgeleri kendi gözlerinizle gördünüz. Hem biri rengi ya da üç boyutluluğu, onları hiç görmemiş birine nasıl tam olarak anlatabilir ki? Şimdi başka bir soru geliyor, hakikaten sağlam bir soru: Diego'nun ziyaretinden sonra size mağaradan ayrılmanız için bir şans verildi diyelim. Diego'nun peşinden gider miydiniz?"

Fiona hemen başını salladı. "Evet!" dedi. "Kesinlikle." Diego'yla yumruklarını tokuşturdular. Henry dudaklarını ısırarak başını salladı ama pek emin değil gibiydi.

Ben ortak masanın koyu ahşabına baktım. Her şeyi gözümde canlandırmaya çalıştım – koyu duvarlar, loş gölgeler. Dışarı adım attığımı, gerçek dünyayı ilk kez gördüğümü de hayal etmeye çalıştım. Ama gözümde canlanan tek şey, parlak ışığa karşı gözlerimi kısışımdı.

"Ben korkardım," dedi Gabby sonunda. "Gidebilirdim ama bence gerçekten korkardım."

Kimse başka bir şey söylemedi ve biraz sonra Mags, "İşte bu, Orijinaller, mağara alegorisidir. Varsayımları terk etmek üzerine harika, müthiş bir metafordur. İlk kez MÖ 380 civarında Platon adındaki Yunan filozof tarafından tanımlanmıştır," dedi.

Sonra bize ödev kâğıtlarımızı dağıtmaya başladı. "Bu akşam Platon'un mağarası ve bu düşünce deneyinin kendi yaşamlarınızı nasıl etkileyebileceği üzerine birkaç dakika düşünmenizi istiyorum."

Fiona birdenbire masaya vurdu. "Hey!" Odaya göz gezdirdi.

"Belki Paulie Fink'e olan da budur! Belki hepimiz bir mağaradayız ve..."

"Ve Paulie dışarı çıktı!" diye haykırdı Lydia. Fiona kendini resmen masanın üzerine atarak Lydia'ya bir beşlik çaktı.

"I-ıh," diye mırıldandı Timothy. "O yıldızlardan geldi ve sonunda kendi gezegenine dönmenin bir yolunu buldu."

Sam, "Uzaylı!" diye haykırırken Thomas, "Mağara!" diye gürledi ve bir anda herkes yeniden bağrışmaya başladı. Sınıfın yarısı *"Mağara!"* diye bağırırken diğer yarısı da *"Uzaylı!"* diye haykırıyordu.

Mags sınıfı kontrol altına almaya çalışırken ben de Paulie'nin sözde arkadaşları nasıl olur da onun Mitchell'dan taşınacağını bilmez diye düşünüyordum.

Görüşme: Sam, Willow, Lydia, Thomas ve Timothy

SAM:
Paulie'yle ilgili en eğlenceli şeylerden biri de uydurma becerisiydi.

WILLOW:
Bir keresinde bize Endrisistan Cumhuriyeti'nin sürgün prensi olduğunu söylemişti. Ülkenin tarihini anlatmış, dünyadaki en büyük trinsulyum kaynağı olduğunu söylemişti.

LYDIA:
Tabii araştırdık ve Endrisistan Cumhuriyeti diye bir yer ya da trinsulyum diye bir madde olmadığını gördük!

SAM:
Bir keresinde de ailesinin dünyadaki tek kokulu mum karaborsasını yöneten Glebus'ı araştırmak üzere gönderilen gizli ajanlar olduğunu söylemişti.

THOMAS:
İki hafta boyunca da beni ve Timothy'yi, bizim uzun zamandır kayıp olan üçüzümüz olduğuna inandırmaya çalışmıştı. Annemizin onu doğumda başkasına verdiğini ve bize hiç bahsetmediğini söylemişti.

TIMOTHY:
Bunu o kadar çok tekrarladı ki neredeyse bizi ikna edecekti. Bir süre sonra hakikaten de annemize gidip sorduk.

SAM:

Yani, bir keresinde okula tavuk kostümüyle gelip bütün gün kıyafetlerinin sıradan olduğu konusunda direten bir çocuktan bahsediyoruz. Hepimiz ona, "Paulie, seni görebiliyoruz. Tavuğa benziyorsun," desek de inandıramadık. Bazı şeyleri o kadar çok tekrar eder ve öyle ikna edici söylerdi ki neredeyse gerçekmiş gibi görünmeye başlarlardı.

Ezilmiş

Eğer ilginizi çekerse, keçi beslemenin yolu şudur:

1. Bir çocuk dışında herkes avuçlarını yemle doldurur. Çitin dışında kalan grup hep birlikte ağılın diğer ucuna doğru ilerler. Mümkün olduğunca uzağa. Keçiler çitin içinden onları takip edecek, yeme yakın olmak için meleyecek, sızlanacak ve itişip kakışacaklardır.

2. Kapıdan uzaklaşınca çitin üzerinden konfeti gibi biraz yem atın. Keçilerin asıl yemeği bu değil. Bu sadece dikkatlerini dağıtmak için.

3. Keçiler tahılları fırlatan çocuklara odaklandığında, geride kalan kişi elinde koca bir yemle ağıla sızar. O çocuk için yarış başlamış demektir. Hayvanlar onun içeride olduğunu fark etmeden keçilerin yemliklerine yemeklerini boşaltıp bir an önce dışarı çıkmalıdır.

Peki ya keçiler onu fark ederse? İyi şanslar.

Okulun ikinci günü Bay Farabi, Henry'den kovayı ağıla götürmesini istedi. Henry gözlerini kırpıştırıp gerginlikle yutkundu ama yine de içeri girdi.

Biz de keçilere tahıl fırlattık ama Henry daha ilk yemliği dolduramadan elimizdekiler bitti. Keçiler onu fark etti ve ona doğru hareketlendiler. Panikleyen Henry kovayı düşürüp içine oturuverdi ve kollarıyla başını kapadı.

"Keçilerin üst ön dişleri yoktur!" diye bağırdı. "Keçiler otçuldur!" Birkaç saniye içinde Henry'yi göremez ve duyamaz olduk çünkü bir keçi yünü girdabının altında kaybolmuştu. Bay Farabi

onu kurtardığında gözlüğü yüzünden düşmek üzereydi ve saçları darmadağındı.

Henry ağıldan sendeleyerek çıkarken Bay Farabi kovayı kaldırıp, "Denemek isteyen var mı?" diye sordu.

Hâlâ BİR GALİP SEÇ tişörtünü çıkarmamış olan Diego gönüllü oldu. Aynı şey yaşandı: Elimizdeki yemler bitti ve keçiler ağıllarının tam ortasında elinde kocaman bir yem kovası taşıyan birinin durduğunu fark ettiler. Yine saldırdılar. Diego ağıl boyunca olabildiğince hızlı bir şekilde zikzaklar çizerek karşılık verdi. Keçiler onu takip etmeye çalıştı ama birbirlerine çarpıp durdular ve kafaları karıştı.

Diego, ağıldan nispeten sağ salim çıktı. "Of!" dedi kovayı bırakırken. Göğsündeki parlak çizgi film karakterine baktı. "Sanırım bu şanslı bir tişört."

Bay Farabi denemek isteyen başka biri olup olmadığını sordu. Fiona elini kaldırdı.

Bu kez elimizdekileri daha yavaş saçmaya çalıştık. Fiona üç yemliği doldurmayı başardı. Ama sonuncuya doğru ilerlerken pantolonunun aşırı uzun paçasına takıldı. Sendeledi, kendini toparladı ama çok geç kalmıştı. Keçiler onu gördü.

Fiona koşmadı, kendini korumaya çalışmadı. Onun yerine sıçradı, ayaklarını yere sapasağlam bastı ve kovayı sanki bir kılıç ya da kalkan tutarmış gibi havaya kaldırdı. "Durun!" diye haykırdı. "Paulie Fink adına size emrediyorum..."

Cümlesini bitiremeden büyük keçi ona da tos vurdu. Geriye doğru uçup kovayı elinden düşürdü ve yemler her tarafa saçıldı. Fiona yere düştüğünde diğer hayvanlar etrafını sardı ve yemleri höpürdetmeye başladı.

"Durun!" dedi Fiona bu kez yerden. "Paulie Fink adına durmanızı söylüyorum!"

Bütün sınıf haykırmaya ve tezahürata başladı.

"Tişörte ihtiyacın var, Fiona!" diye bağırdı Diego. "Şanslı tişörtü sana vermeliydim!"

Bay Farabi ağıla girip Fiona'ya yardım etti. Fiona ayağa kalk-

tığında saçı başı dağılmıştı ve ceketinin kollarından biri yırtılmıştı. Pantolonu çamur içinde ve kırış kırıştı. Boynuna yem taneleri yapışmıştı. Yine de pek üzgün görünmüyordu. Hatta gülüyordu.

Büyük keçi bir gün önce bana vurduğunda içimde beliren o yakıcı utanç dalgasını hatırladım. Fiona'nın aynı hissi duymadığını görmek can sıkıcıydı. Fiona hangi kurallara göre yaşıyorsa, dünyanın geri kalanı tarafından bilinmeyen kurallar olduğu aşikârdı.

Zihnimde birkaç yeni kural yazmaya çalıştım.

FIONA'YA BAKARAK ÖĞRENDİĞİM YAŞAM KURALLARI

1. Saçma sapan bir şey bile olsa ne istiyorsan onu giy.
2. Sinir bozucu olduğunda bile sesini yükselt.
3. Aslında utanman gerektiğinde gül.

DIEGO'YA BAKARAK ÖĞRENDİĞİM YAŞAM KURALLARI

1. Çirkin bir tişörtün şans getirebileceğine inan.
2. Yine de başarısız ol.
3. Başaramadığını fark etmeyi başarama.

KEÇİLERİ BESLERKEN ÖĞRENDİĞİM YAŞAM KURALLARI

1. Dikkatleri dağıt ki kimse gerçekte neler olduğunu görmesin.
2. Ezilmemek için elinden geleni yap.

Zombiler ve Kurtadamlar

Yedinci sınıfların teneffüs için fazla büyük olduğunu herkesin bildiğini düşünürdüm ama sanırım o haber dünyanın bu köşesine ulaşmamıştı. Her gün, öğle yemeğinden hemen önce uzun bir teneffüsümüz oluyordu. O gün herkes o arada futbol sahasının kenarında takılıyordu. Henry, burnunu yine bilgi kitabına gömmüştü. Yumi de ukulelesini tıngırdatıyordu. Üzerinde hâlâ Paulie'nin tişörtü bulunan Diego, futbol topuyla birkaç numara yapmaya çalışıyordu ama Fiona topu ondan çalmak için ona sinsice yaklaşıp duruyordu. Topu ne zaman alsa, Diego peşine düşüp topu geri alana kadar kıkırdayarak kaçıyordu. Sam, Willow ve Lydia birkaç kart ve yirmi bir yüzlü bir zar çıkarmışlardı ortaya. İkizlerse zombi kurtadama karşı dedikleri bir oyun oynamaya başlamıştı.

Oyun şöyle bir şeydi: (1) Üçe kadar sayınca her biri, diğerinin oynaması için bir karakter tipi haykırıyor: Zombi, kurtadam, sayborg, korsan, piton gibi deri değiştirebilen azgın megalodon* falan filan. (2) O karakterlere bürünerek savaşıyormuş gibi yapıyorlar. (3) Biraz sonra yerde güreşmeye başlıyorlar ve Yumi ukulelesinden başını kaldırıp onlara bakarak sinir bozucu olduklarını söylüyor. (4) Yumi bağırınca ayağa kalkıp en baştan başlıyorlar.

Oyunun tamamen böyle olduğundan emindim.

Onlar oynarken Gabby** –isminin ona ne kadar uygun olduğunu yeni yeni fark ediyordum– bana yeni sınıf arkadaşlarım hakkında bilmem gerektiğini düşündüğü her şeyi anlatmaya başladı.

---

* Uzunluğu on beş yirmi metreyi bulan bir köpekbalığı cinsi. –*çn*

** Gabby'nin sözlük anlamı çenebaz, konuşkan. –*çn*

"Yumi'nin anne babası sanatçı," dedi. "Cidden manyak kukla gösterileri yapıyorlar."

Yumi bize döndü. "Pardon ama biz, tercih edilen araç olarak kuklacılık sanatını kullanagelen anlı şanlı Shakespeare Festivali'yiz," diye düzeltti. "Ayrıca bilgin olsun, geçen yaz *New York Times*'ta harika bir değerlendirme aldık."

"Aynen," dedi Gabby. "Yani Yumi bütün yazını bir kukla otobüsünde gezerek geçiriyor. Willow'un annesi de yoga biliyor. Ayrıca biz birinci sınıfa başladığımızdan beri Sam'in annesiyle birlikteler. Bakalıım, eğer okçuluk ve avcılık hakkında bir şeyler öğrenmek istersen, ki ben hiç istemem, ikizlerle konuşman gerek. Henry'nin babası kasaba konseyinde, o yüzden sana kasabada olup biten her şeyi söyleyebilir. Diego'nun annesi Küçük Varlıklar Gündüz Bakım Evi'ni işletiyor. Diego, ben ve Fiona küçükken oraya giderdik. Sen de fark etmişsindir, Diego, futbol manyağı. Sen de futbol oynuyorsun, değil mi? Çünkü Devlinshire maçında sana ihtiyacımız olacak."

O anda yakınlarda bulunan herkes aynı anda konuşmaya başladı. Bana dağın diğer tarafındaki lüks kasabayı anlatıyorlardı. "Devlinshire, Vermont'un en turistik yerlerinden biridir," diye açıkladı Yumi. "Doğu yakasındaki en pahalı kayak merkezlerinden biri var orada. O yüzden zenginler kayak yapmaya geliyor, sonra da kasabayı sevdiklerine karar veriyorlar ve kendilerine villalar yapıp orada yaşamaya başlıyorlar."

Gabby, "Orada yaşayan eski bir rock yıldızı bile var," dedi. "*Süper* ünlü biri ve çocukları futbol takımında. O yüzden adam bütün maçlara geliyor."

"Devlinshire'daki bütün evlerde yüzme havuzu var," dedi Diego, topu bir dizinden diğer dizine sektirirken.

"*Kapalı* yüzme havuzu," diye ekledi Fiona. Ardından topa uzandı ama Diego tam zamanında kaçtı.

Yumi kaşlarını çattı. "Hepsi kapalı havuz mu emin değilim."

"Hayır, doğru söylüyorum," diye ısrar etti Fiona. Sonra bana döndü. "Annem oradaki evlere temizliğe gidiyor, oradan biliyor."

"Oradaki çocukların on sekizine geldiklerinde zilyon dolarlara konduklarını duydum," dedi Sam.

Lydia, "Kesinlikle doğru," diye onayladı onu. "Ama galiba on sekizine değil de yirmi birine girdiklerinde."

O sırada Timothy'yle Thomas, bir tür uzaylı-robot kavgasının ortasında, yerde sürükleniyordu. Timothy kardeşinin sırtına otururak, "Uzaylıyı. Yendim!" dedi.

"Çok sinir bozucu!" diye bağırdı Yumi onlara. Sanırım bu onların özel işaretiydi çünkü ikizler ayağa kalkarak yeni bir karşılaşmaya hazırlandı.

Henry, başını kitabından kaldırdı. "Aslında belki de Paulie-Glebus savaşı deneyebilirsiniz," diye önerdi. "Kayıp sınıf arkadaşımız onuruna."

"Paulie benim!" diye haykırdı Thomas.

Geri sayıma başladılar ama Fiona, "BEKLEYİN!" diye haykırdı. Diego'ya tişörtü Thomas'a vermesini söyledi. "Gleeb'e karşı vereceği mücadelede her tür desteğe ihtiyacı olacak," dedi.

Thomas tişörtü giydi –ona daha da küçük gelmişti– ve kavga başladı. Glebus'ı oynayan Timothy, "Odama! Hemen şimdi, Paulie Fink!" diye bağırdı.

Thomas, "Beni yakalayamazsın, Glebus!" diye karşılık verdi. Ardından kardeşinin belini gıdıkladı ve birkaç saniye içinde Timothy'yi yere devirdi. Paulie, Glebus'a karşı net bir zafer kazanmıştı.

"İşe yarıyor!" diye haykırdı Fiona. "Paulie tişörtü cidden işe yarıyor!" Diego'yla ikisi birbirlerine döndüklerinde ikisinin de gözleri kocaman açılmıştı.

ZOMBİ KURTADAMA KARŞI OYUNUNDAN ÖĞRENDİĞİM YAŞAM KURALLARI

1. Birileri seni yere devirene ya da sana bağırana kadar karşındaki şeye saldır.
2. Baştan başla.

GİZEMLİ PAULIE FINK'TEN ÖĞRENDİĞİM YAŞAM KURALLARI

1. Mayonez ye.
2. Saçma şeyler giy.
3. Kimseye haber vermeden ortadan kaybol.
4. Bir tür efsane ol.

Görüşme: Sam, Timothy, Henry, Gabby, Yumi, Willow, Lydia ve Diego

---

SAM:

Sanırım San Fernando'dandı. Ya da belki de San Jose. Bir dakika, ikisi arasında ne fark var ki?

TIMOTHY:

Massachusetts'ten değil miydi?

HENRY:

Hayır, Timothy. Massachusetts'ten gelen benim. Unuttun mu, üçüncü sınıftayken Holyoke'den buraya taşındım?

GABBY:

Sanırım Paulie, St. Louis'dendi. Belki de oraya dönmüştür?

CAITLYN:

Neden Paulie'ye mesaj atıp nereye gittiğini öğrenmediğinizi anlayamıyorum.

YUMI:

Telefonu olduğunu sanmıyorum. Çoğumuzun yok, ki bu da tamamen Glebus'ın halt yemesi. Birkaç sene önce ailelerimizi bize telefon almadan önce sekizinci sınıfa geçmemizi bekleyeceklerine dair bir teminat imzalamaya ikna etti. Çoğu da imzaladı. Buna inanabiliyor musun?

CAITLYN:
Eh, ailesinin bir işi vardı herhalde, değil mi? Ya da kasabada dostları filan, nereye gittiklerini bilen birileri?

GABBY:
Babası... yazar gibi bir şeydi galiba. Bilmiyorum. Onları pek görmezdik. Büyükannem onların *uzak* insanlar olduğunu, buradan olmadıklarını söylerdi.

WILLOW:
Evet, pek dost canlısı değillerdi. Ne bileyim. İşin tuhafı, onları neredeyse hiç görmedik. Markette ya da başka bir yerde bile.

LYDIA:
Sanırım Sugarbush Caddesi'nin yukarısında oturuyordu ama emin değilim. Timothy, sen onun evine gitmiştin, değil mi?

TIMOTHY:
Hayır, biz hiç Paulie'nin evine gitmedik ama Diego birkaç kez gitmişti.

DIEGO:
Aslında hayır. Hiç gitmedim. O birkaç kez bize geldi. Ama spor yapmak hiç istemezdi.

CAITLYN:
Cidden mi? Paulie neredeyse yeryüzündeki herkesin en sevdiği insan ama hiçbiriniz onun evine bir kez olsun gitmediniz mi?

Bir Zamanlar Bir Minik

Öğle yemeğinde miniğimin yanındaki sandalyeye kendimi bıraktım. "Hey, Pofuduk," dedim. O kocaman gözleriyle bir şey beklermiş gibi baktı. Sanki hemen o an müthiş bir şey yapmam gerekiyormuş gibi.

Uzanıp süt kutusunu açtım. Pek müthiş sayılmazdı ama elimde bir tek o vardı.

Yakınlardaki bir masada Fiona havaya kraker fırlatıp ağzıyla yakalamaya çalışıyordu. Başaramadı, bir daha denedi ve bu kez yakaladı. Sonra kraker kırıntılarını çenesine ve gömleğine dökerek gülmeye başladı. Miniği ona, sanki Fiona yeryüzündeki en muhteşem şeymiş gibi gözleri ışıl ışıl bakıyordu.

"Hey!" dedim Pofuduk'a. "Dün serçeparmak sözümüzü tutman güzeldi. İyi Gün Çanı hani. Ben de çalmadım. Söz sözdür." Serçeparmağımı kaldırıp kıpırdattım. Yüzünde ciddi bir ifadeyle başını hafifçe salladı sadece.

Sonra ikimizin de konuşmadığı bir boşluk oluştu sanki. Büyük olan ben olduğum için o boşluğu doldurması gereken kişi olduğumu da biliyordum. O yüzden aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Evet, anaokulu zamanlarını hatırlıyorum da... Uyku saati, atıştırma saati, oyun parkında geçirilen onca saat... Güzel günlerdi." Anaokuluyla ilgili daha belirgin şeyler hatırlamaya çalıştım ama tek hatırladığım, her şeyin ne kadar gürültülü ve korkutucu göründüğüydü.

Kendimi ne kadar küçük hissettiğim.

Kafeteryayı Pofuduk'un gözlerinden görmeye çalıştım. Mekânın ona ne kadar büyük göründüğünü, bu minicik okulun bile fazla kalabalık ve kaotik hissettirdiğini anlayabiliyordum. Ama gördüğüm esas şey başkaydı: Ben büyüktüm. Bu masadaki bütün çocuklar ona kocaman görünüyordu muhtemelen ama içlerinde en büyük bendim.

Bu his yalnızca bir saniye kadar sürdü. Sonra yeniden kendim oldum.

"Hey," dedim gözlerimi Pofuduk'un seviyesine indirerek. "Sence Gerçek Tavşan bir hikâye dinlemek ister mi?"

Başıyla onayladı. Anlatmaya başladım. "Tamam. Peki... Bir varmış bir yokmuş..."

Duraksadım. O büyük hikâyelerden hiçbirini hatırlamıyordum. Ona Mags'in bize anlattığı hikâyeyi anlatmayı düşündüm. Hani şu mağara ve dışarı çıkan adamla ilgili olanı. Ama bir mağarada tutsak olan mahkûmlarla ilgili bir hikâye gergin bir anaokulu çocuğu için muhtemelen fazlasıyla korkutucu olacaktı. Ben de farklı tür bir hikâye seçtim. Aptalca, saçma sapan bir şey. Mesela herkesi güldüren BİR GALİP SEÇ tişörtü gibi.

"Bir zamanlar Paulie adında bir çocuk varmış." Paulie'nin okula pizza siparişi verdiği hikâyeyi anlatmaya başladım ama bana şaşkın şaşkın bakınca değiştirdim. Ona Paulie'nin, herkesin Gleeb dediği kötü bir cadı tarafından yönetilen bir ülkede yaşadığını anlattım. Paulie parlak bir süperkahraman pelerini giyiyordu ve sipariş ettiği şey sıradan bir pizza değil, *sihirli* bir pizzaydı. Ülkenin bütün çocuklarına dans ettiriyordu. Hepsi mutlulukla dans ederlerken Gleeb geliyor ve öfkeli bir keçi sürüsünü çocukların peşine takıyordu. İşte Paulie tam o sırada çocuklara büyülü mayonezi sıkıyor, böylece uçma yeteneği kazanmalarını sağlıyordu. Uçarak güvenli bir yere gidiyor ve sonsuza dek mutlu yaşıyorlardı. Son.

Mükemmel bir hikâye sayılmazdı ama dramatik bir ses tonu kullanmış ve çok büyük bir sır veriyormuş gibi ona doğru eğilmiştim. Gözlerinde, sanki zihninde bir film izliyormuş gibi dalgın bir bakış vardı.

Yemek bittiğinde bana ertesi gün Gerçek Tavşan'a başka bir hikâye anlatır mıyım diye sordu.

"Ah... Tabii," dedim. "Bir tane daha bulmaya çalışırım."

Gerçek Tavşan'ı bana uzatıp hevesle beklemeye başladı. Yumuşak ve cansız oyuncağa baktım. Sonra hafifçe sarıldım ona. Sanırım Pofuduk bunu bekliyordu çünkü tam o anda o da bana sarıldı. Sarılışı o kadar da küçük değildi.

O an kaburgalarımın arasında bir şeyler hissettim. Taş değildi ama bataklık gibi de değildi. İçimde, derinlerde bir yerde bir şeyler çatırdıyordu sanki. Dürüst olmak gerekirse biraz canımı yaktı. Ama iyi de hissettirdi. Sanki artık içimde nefes almak için daha fazla yer vardı.

Sonra Pofuduk, Bay Twilling'e koştu. Onun gidişini izlerken yeni bir kural listesi düşündüm:

MİNİĞİNİZLE İLGİLENMEK İÇİN KURALLAR

1. Süt kutularını açın.
2. Aklınıza gelirse onlara bir hikâye anlatın.
3. Onlardan büyük olduğunuzu unutmayın.

Bunlar en azından uygulayabileceğim kurallar gibi görünüyorlardı.

Bir Çözüm Buldum

O gece yemekten sonra annem kanepede oturmuş, klinikten getirdiği evrakla uğraşıyordu. Ben de kendi kâğıdıma bakıyordum. Mags'in sorusunun olduğu kâğıda:

> Sizce Platon'un mağara benzetmesi neyle ilgili? Kendi yaşamınızda ne anlama geliyor olabilir? Lütfen en az bir örnek verin. Açık olun.

Kalemimi alıp kâğıda götürdüm, sonra tekrar kaldırdım. Kâğıttaki satırları saydım. Yirmi yedi. Mags'in hepsini doldurmamızı beklemediğini umdum.

Bir mağaraya tıkılıp kalmak nasıl olurdu? Sıkıcı olurdu, ne olsun. Ayrıca acı verici. Hiç esnemek, tuvalete gitmek ihtiyacı duyulmaz mıydı? Hem duruş sık sık değişmezse vücutta yaralar çıkmaz mıydı? Bunu annemden öğrenmiştim galiba.

Zihnimde bu ödevi çoktan seçmeli sorulara dönüştürdüm:

Aşağıdakilerden hangisi bir zamanlar yaşamış bir Yunan filozofudur?

a. Jadelicious
b. Glebus
c. Platon
d. Paulie Fink

Platon neyden bahsetmekten hoşlanırdı?

a. Çirkin bir tişört
b. Bir kavanoz mayonez
c. Korkunç keçiler
d. Bir mağara

Mahkûm mağaradan dışarı çıktığında...

a. İyi Gün Çanı'nı çalar.
b. Pizza siparişi verir.
c. Güneşten gözleri kamaşır
d. Zombi kurtadama karşı oynar

Mags neden bize böyle sorular vermiyordu ki? Doğru cevabı seçerdim, biterdi. Platon'un mağarasının benim için ne anlama geldiğini açıklayacak bir hikâye uydurmama gerek kalmazdı.

Galiba bildiğimi sandığım şeylerin aslında yanlış olduğunu keşfetmeye en yaklaştığım an geçen yıl, altıncı sınıfa başladığım zamandı. Ortaokula başlayacağım için çok heyecanlıydım. Ama oraya gittiğimde en basit şeylerin bile nasıl yapılacağını bilmediğimi fark etmiştim. Mesela koridorda durmuş arkadaşlarımla gülerken ellerimle tam olarak ne yapmam gerekiyordu? Ne kadar yüksek sesle gülmeliydim ve gülümsediğimde çok mu aptal görünüyordum? Sanki bir anda bir talimat kitapçığına ihtiyaç duymuştum ama kimse vermemişti gibi bir şey.

Ama *bunu* bir ev ödevinde itiraf edecek değildim.

Tekrar boş sayfaya bakarak iç geçirdim. Odanın diğer tarafında annem başını notlarından kaldırdı. "Ne çalışıyorsun?" diye sordu.

"Ödev," dedim yüzümü buruşturarak. "Platon denen aptal bir filozofla ilgili bir ödev yazmam gerek."

"Platon ha? Çok güzel," dedi annem.

"Çok eskilerde kalmış ve esas meseleyi anlamadım."

Annem hafifçe doğruldu. "Şimdiye kadar ne yaptığını anlat."

"Sorun değil, anne," diye çıkıştım. "Ödevim için yardıma ihtiyacım yok." Sonra içimden, *Sadece farklı bir ödeve ihtiyacım var,* diye ekledim. *Ayrıca farklı bir okul ve farklı bir yaşam da fena olmazdı.*

Gözlerimi kapadım. Bir mağaranın içinde olduğumu, titrek gölgelere baktığımı hayal etmeye çalıştım. Ama ne mağarayı ne de gölgeleri gözümde canlandırabildim. Tek görebildiğim kafeteryaydı. Fiona krakerleri ağzıyla yakalıyor ve kırıntıları umursamıyordu bile.

Gözlerimi açtım ve yazmaya başladım:

> Platon'un mağarası, dünyanın sandığınızdan çok daha karmaşık olduğunu öğrenseniz ne hissederdiniz sorusunu düşünmenin bir yoludur. Aynı zamanda kimi zaman bir insanın bildiği şeyleri başkalarına açıklayamamasına dairdir. Platon'un mağarasına verilebilecek bir örnek şu olabilir: Mesela ilkokuldan hiç ayrılmadınız ve dolayısıyla siz çok büyük olsanız da etrafınız hâlâ küçük çocuklarla çevrili. İşte o zaman gerçek bir ortaokulun neye benzediğini hiç bilemezsiniz. Ve eğer gerçek bir okula giderseniz ne yapacağınızı bile bilemezsiniz. Tamamen çıldırabilirsiniz bile.

Aslında gayet güzel bir cevaptı. Hem doğruydu da. Fiona ve Lydia, Orijinaller'in mağarada kapalı kalması ve Paulie'nin dışarı çıkmış olmasıyla ilgili şaka yapıyor olabilirlerdi ama yanılmıyorlardı.

Mitchell Okulu mağaraydı. Ve muhtemelen sınıfımdaki, o mağaranın dışında bulunmuş tek çocuk bendim.

Zırh

O gece yazmadığım cevabı düşünüp durdum: Geçen yıl ortaokula başlamanın bana nasıl da mağaradan çıkıp gerçek dünyaya karışmak gibi hissettirdiğini. Kimsenin bana öğretme zahmetine gitmediği bir sürü yeni kural vardı. Mesele ne giyebileceğimiz. Normal olduğunu düşündüğüm kıyafetlerle okula gitmiştim. Sonra biri, *Güzel gömlek,* diye dalga geçmişti. İşte o zaman onların gördüklerini görmüştüm: Gömleğim çirkindi. Eve döner dönmez dolabımın en arkasına tıkmıştım.

Ortaokulda insan her an, her yerde, farkına bile varmadan yanlış bir şey yapabilirdi. Beden dersinde bile! Bir keresinde kickball* oynuyorduk ve neden bilmem, arkadaşlarımdan ikisi topa vurmayı denemiyorlardı bile. Kolaycılar. İkisi de sanki bu oyun dünyadaki en aptal şeymiş gibi gülüyordu.

Sonra sıra bana geldi. İstersem kaleye ulaşabileceğimi biliyordum. Her zaman güçlü bir vurucu olmuşumdur. Uzak duvara vurmayı başaran az sayıdaki çocuktan biri. Ama bir anda yapmalı mıyım, emin olamadım. Atıcı topu bana doğru yuvarladığında öylece donup kaldım.

Herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Arkadaşlarımın güldüğünü duyuyordum. Sonra Anna Spang'i gördüm. Sahanın solunda tek başına duruyordu. İki yana açılmış kolları kıpır kıpırdı. Emin olduğum tek bir şey vardı: *Onun gibi* olmak istemiyordum.

---

* Futbol ile beyzbol karışımı bir oyun. *–çn*

Topun yanımdan geçmesine izin verdim ve tıpkı arkadaşlarım gibi gülüp geçtim. Ama o his *–Anna gibi olmak istemiyorum–* kaldı.

Onu daha yakından izlemeye başladım. Koridorda ilerlerken kitaplarını göğsüne nasıl da sıkıca bastırdığını fark ettim. Sanki kendini görünmez bir zarardan korumaya çalışır gibiydi. Dolabın kilidini ağır ağır çevirişini izledim, sanki kimse onu fark etmesin de kimseyle konuşmak zorunda kalmasın diye dua ediyordu. Onun yanlış yaptığı her şey benim güvenimi tazeledi. Yani demek istediğim, belki nasıl olmam gerektiğini bilmiyordum ama en azından Anna'dan daha çok şey biliyordum.

Galiba onun da bunu bilmesini istedim. Çünkü bir şeyler yapmaya başladım. Ne bileyim, arkadaşlarımın ona bakmasını sağladım. Onu uzaktan izliyorduk. Kafeteryada ya da kütüphanede kitap okuyor olmamız gerekirken. Başını kaldırıp bakana kadar gözlerimizi ona dikiyorduk. Bakınca da gülüyorduk. Komik bir şey yaptığından değil, sadece insanların güldüğü biri olduğunu hissettirmek istiyorduk ona.

Anna hep bizi görmemiş gibi davrandı ama sanki tokat yemiş gibi büyük bir hızla ters yöne bakmasından gördüğünü anlıyorduk. O böyle yaptığında da içimdeki bataklığın sertleştiğini, taşlaştığını hissediyordum. Sanki içime bir zırh inşa ediyordum.

Meydan Okuma Kabul Edildi

Birkaç gün içinde bir rutin oturtmaya başlamıştım. Fiona'nın gerçekten de her gün takım elbise giydiğini öğrendim mesela. Lydia, Willow ve Sam'in uzun teneffüsü o tuhaf rol yapma oyunlarıyla geçireceklerini biliyordum artık. Pofuduk'un öğlenleri hikâye anlatmamı isteyeceğini ve Henry'nin endişeli görünmediği yegâne zaman diliminin, birilerine rasgele gerçeklerden bahsettiği anlar olduğunu öğrenmiştim. Keçilerin gerçekten de çalıları yediğini de öğrenmiştim. Perşembe günü Bay Farabi, keçilerin ağılını bir sonraki yerine taşıma vaktinin geldiğini söylemişti.

Başka şeyleri de anlamaya başlamıştım: Mesela eski arkadaşlarıma bu denli bağlı hissetmenin hiç ummadığım kadar zor olduğunu. Her gece onlara mesaj atıyordum. Bazen cevap yazıyorlardı ama yazdıklarında bile milyonlarca kilometre uzakta gibiydiler.

Cuma sabahı, okulun ilk haftasının son günü, Mags tahtaya, DEMOKRATIA: HALKIN İDARESİ, yazdı.

"Evet Orijinaller," dedi. "Antik Yunanda mitoloji ve felsefeden biraz bahsetmiştik. Bugün biraz da Atina şehrinde demokrasinin yükselişinden bahsetmek istiyorum."

Bir yanımda Fiona acı çekermiş gibi inledi. Mosmor ceketinin içine Paulie'nin parlak tişörtünü giymişti. Paulie-Glebus kapışmasından sonra herkes şans getirsin diye o salak tişörtü giymeye başlamıştı.

Diego arkasına yaslandı. "Yapma, Mags, neden bu antik zırvalıkları öğrenmek zorundayız ki?" diye sordu.

Mags bir kaşını kaldırdı. "Konuşmak istediğin başka bir konu mu var, Diego?" diye sordu Mags.

"E tabii," dedi Diego. "Bir sürü şey var."

"Ne gibi şeyler?" Mags, gerçekten bir cevap istiyormuş gibi bekledi.

Diego, "Bilmem," dedi. "Mesela... bizim yaşamlarımızla ilgili meseleler."

Mags parmağını çenesine vurarak bir süre tavanı izledi. "Tamam," dedi sonra. "Bu konuda oylama yapmaya ne dersiniz? Bugünü politik sistemleri ve demokrasinin yükselişini tartışarak geçirebiliriz *ya da* Diego'nun önerisini yerine getirir ve günlük yaşamlarınızla daha ilgili olduğunu düşündüğünüz şeylerden konuşuruz. Evet, elleri görelim: Kim demokrasiden konuşmak ister?"

Herkes birbirine baktı. Kimse elini kaldırmadı.

Mags odaya göz gezdirdi. "Peki, öyle olsun. Demokrasi için sıfır oy. Peki kim yaşamlarınızla daha alakalı bir konudan konuşmak ister?"

Neredeyse herkesin eli havaya kalktı. Yalnızca Henry elini kaldırmamıştı. Sanki hem eğlenmiş hem de etkilenmiş gibi komik bir bakışla Mags'i izliyordu.

Onu görür görmez neler olduğunu anladım.

"Peki, *yaşamlarınızla alakalı meseleler* ezici bir oy çoğunluğuyla kazandı," dedi Mags.

Sınıftakiler bir alkış tutturdu. Mags, tahtaya doğru ilerledi. DEMOKRATIA sözcüğünü yuvarlak içine aldı, ardından arkasına dönüp gülümsedi. "Bu arada bilginiz olsun," dedi, "az önce *doğrudan demokrasi* denen şeye katkıda bulundunuz. Yani bu hayatlarınızla epey ilgili, öyle değil mi?"

Herkes onun ne yaptığını anlamıştı. Oda inlemelerle doldu. "Bizi kandırdın!" diye bağırdı Fiona.

"Sadece bir şeyi kanıtlamak için," dedi Mags. "Ama ben sözünden dönecek öğretmenlerden değilim. Şöyle yapacağız." Masasının çekmecesinden bir yığın kart çıkardı ve her birimize

biraz verdi. "Sizden hayatınızla hümanite derslerinden daha ilgili olduğunu düşündüğünüz konuları yazmanızı istiyorum," dedi. "Her karta bir tane yazın. Ders sırasında konuşmayı tercih edebileceğiniz herhangi bir şey. Sonra kartları katlayın ve bu şapkanın içine koyun."

Salı günü Diego'dan aldığı şapkayı, Paulie'nin şapkasını çıkardı. "Pazartesiden itibaren her gün bu şapkadan bir kart seçeceğim. Eğer kartta yazılan şeyle antik dünya arasında bir bağlantı kuramazsam, bütün sınıfın sizin yazdığınız şeyi konuşmasına razı olacağım. Ama eğer konular arasında bağlantı *kurabilirsem,* o zaman da siz, antik dünyanın aslında bugünkü yaşamlarımızla alakalı olduğu konusunda bana güveneceksiniz. Anlaştık mı?"

"Bir dakika, ciddi misin?" diye sordu Yumi. "İstediğimiz her şeyi yazabilir miyiz?"

"Her şeyi. Ben de onları anlamlı bir şekilde antik dünyayla ilişkilendireceğim. Başaramazsam tartışmayı siz yöneteceksiniz."

Herkes kalemini alıp bir şeyler karalamaya başladı. Diego'ya baktım. *Devlinshirela her yıl yapılan futbol maçları,* yazıp kartı katladı ve hemen başka bir kart aldı. *Devlinshire neden en kötüsüdür?* Sonra başka bir karta geçti: *Neden Mitchell yönetir, Devlinshire zırvalar?*

Fiona'nın yazdıklarına bakmak için döndüm. Şimdiden üç kartı katlamıştı bile ve kalemi dördüncü bir kartın üzerinde oynuyordu. *En sevdiğimiz Paulie Fink anılarımız,* yazdı ve kartı diğer yığının üzerine koydu. Yazmaya devam etti: *Güçlü kadınlar. Etkili kadınlar. Terbiyeli olmayan kadınlar. Teneffüs. Keçiler. Kuşlar modern dinozorlar mı ve eğer öyleyse ileride dişleri çıkıp bizi öldürecekler mi?*

Fiona'nın kartları bitince benimkilerden kullanıp kullanamayacağını sordu. Başımı sallayarak izin verdim. Ben hâlâ ilk kartıma bakıyor, ne yazacağımı düşünüyordum. Ancak Mags odada dolaşıp kartları toplamaya başlayınca bir şeyler yazabildim. Yazarken de kimse görmesin diye sözcüklerin üzerini kapadım:

Her şey bu kadar hızlı değişirken nasıl cesur olunur?

Aptalca olduğunu biliyorum ama aklıma gelen tek şey buydu. Kartı ikiye katladım ve Mags, ben daha fikrimi değiştiremeden kartı elimden aldı.

Sonra yüzünde tatminkâr bir gülümseme belirdi. "Meydan okuma kabul edildi, Orijinaller. Bakalım nasıl gidecek."

Korkuluk Dikmek

O gün teneffüste Fiona, "Ay!" dedi. Neredeyse bütün sınıf çimlere yayılmıştı. Yalnızca Diego ve ikizler bizimle değildi. Biraz ileride, futbol sahasının etrafında dolaşıyorlardı.

Henry bakışlarını kitabından kaldırdı. "Sorun ne, Fiona?"

"Her şey," dedi Fiona. Yanaklarında Diego'nun çizdiği iki büyük gülen surat vardı. Yüz dövmesi yaptırmış gibi görünüyordu. "Yaz bitti. Okulun ilk haftası her zaman heyecan vericidir ama şimdi o da bitmek üzere. Elimizde yalnızca o bildiğimiz, sıkıcı okul kalıyor."

"Paulie bir şeyleri nasıl canlandıracağını bilirdi," diye iç geçirdi Sam.

"Eh," dedi Gabby biraz aşırı kaçan umutlu bir tavırla. "En azından Caitlyn burada."

Fiona kuşkuyla bana baktıktan sonra yüzünü astı. "Caitlyn *asla* okula bir tavuk kostümü giyerek gelmez."

"Doğru," diye onayladım. "Gelmem."

"Gördün mü?" diye devam etti Fiona. Sonra kendini sırtüstü çimlere atarak şikâyetlerini gökyüzüne yöneltmeye başladı. "Artık eğlence yok. On yıllar sonra tarihçiler zamanın bu noktasına, hatta tam bu haftaya bakıp, *Buraya kadarmış,* diyecekler. *Eğlence sonsuza dek öldü. Sıradanlık Ülkesi'ne girişimiz böyle oldu.*"

Yeniden doğrulup kollarını iki yana açtı. "Sıradanlık Ülkesi'ne hoş geldiniz!" diye haykırdı ortaya. "Şimdiye dek var olmuş en sıkıcı okula hoş geldiniz!"

Yumi, ukulelesiyle küçük bir melodi çaldı. "Şimdiye dek var olmuuuuş... en sıkıcı okuuuul..."

"Ne bileyim," dedim. "Mitchell kesinlikle çok tuhaf olabilir ama kesinlikle *sıkıcı* değil."

Gabby şaşkın görünüyordu. "Mitchell'ın nesi tuhaf ki?"

Her şeyi! Buradaki her şey tuhaf. Bariz değil mi? demek istiyordum ama herkesin bana bakışından anladığım kadarıyla pek bariz değildi. En azından onlar için.

"Şey, mesela, etrafınıza bakın." Kolumu konağa, kırık heykellere, uzun arazilere doğru uzattım. "Gerçekten, burası gezegende böyle görünen tek okuldur herhalde. Sonra, biliyorsunuz işte, *keçiler?*"

"Ah, evet, o şeyler," dedi Fiona. Sonra ellerini geçiştirir gibi salladı. "Ama onlar istisna."

"Sonra, diğer okulların kuralları vardır," diye ekledim.

"Bizim de kurallarımız var," dedi Willow. İki zar attı. "Öğrenciler için koca bir rehber var. İçi kurallarla dolu."

Fiona parmaklarıyla sayarak kuralları sıralamaya başladı. "Sınavlarda kopya çekmek yok... Sınıfın içinde top oynamak yok... Arkadaki tepelikten kafeterya tepsisiyle kaymak yok." Bana baktı. "Bu gerçek bu arada. Yazılı bir kural."

"Evet." Yumi güldü. "Sayende."

"O tür kurallardan bahsetmiyorum," dedim. "Açıkça ortada olduğu için yazmaya gerek duymadığınız kurallar."

"Yazılı değilse kural sayılmaz." Fiona durum bu kadar basitmiş gibi omuz silkti.

Yumi tıngırdatmayı bıraktı. Gözlerini kısarak araziye doğru baktı. "Ne halt ediyor bunlar?"

Korunun kenarında Diego birkaç kırık ucu bulunan ince, uzun bir ağaç dalı almıştı eline. Thomas'la birlikte dalı, uzaktaki kalenin hemen arkasındaki çimlere doğru sürüklemeye başladılar. Onlar ilerlerken Timothy de parkın diğer ucuna doğru koşuyordu. Kırık basket potasının alt kısmını inceledi. Plastik bir

taban ve içi boş bir direkti sadece. Sonra onu kaleye doğru sürüklemeye başladı. Paulie'nin şanslı tişörtünün Diego'nun arka cebinden sarktığını gördüm.

Fiona sendeleyerek ayağa kalktı. "Her ne yapıyorlarsa," dedi, "ben varım." Saha boyunca koşarken ceketi pelerin gibi uçuşuyordu.

Diego, BİR GALİP SEÇ tişörtünü dalın bir ucundan diğerine doğru geçirdi. Sonra Fiona ve diğerleri dalı dik hâle getirmesine yardım ettiler. Tişört, kırık uçlarda dalgalanıyordu.

Bu şekilde bakınca bir korkuluğa benziyordu. Dünyanın en çirkin tişörtünü giyen tuhaf, başsız bir korkuluk.

Tabanına birkaç taş yerleştirerek mekanizmayı sabitlediler. Fiona bize doğru koşmaya başladı. "Hey!" diye seslendi. "Yepyeni bir Paulie yapıyoruz! Hepimize şans getirecek! Gelip bakın!"

Herkes o tuhaf korkuluğa, heykele ya da işte yaptıkları şey her neyse ona doğru koşmaya başladı. Henry birkaç adım sonra durup geri döndü. "Sen gelmiyor musun, Caitlyn?"

Henry'ye, Paulie Fink'i bu kadar unutulmaz yapanın ne olduğunu sormak istedim. Yani ben de bir okuldan ayrıldım sonuçta. Bir an durup oradakilerin benim anıma bir anıt yaptıklarını düşündüm. Ne bileyim, tişörtüm için kavgaya tutuştuklarını ya da adımı haykırdıklarını.

Yapmazlardı. Hatta şimdiden kim olduğumu unutmuş gibilerdi.

Omuz silktim. "Paulie'yle hiç tanışmadım ki."

Henry beni dikkatle inceledi. "Ben de Orijinal değilim. Üçüncü sınıfta geldim buraya. Yani senle ben hemen hemen aynı durumdayız."

Vay be! Demek Henry de mağaranın dışındandı.

"Paulie de," diye ekledi. "Dördüncü sınıfta geldi."

"Eh," dedim. "Sanırım bu bizi marjinal yapıyor."

"Marjinal," dedi. Sonra gülümsedi. "Evet, bu iyiydi. Marjinaller. Kendimize ait bir kulübümüz varmış gibi."

"Bir üniforma falan ayarlamalıyız," dedim.

Orijinaller ileride bir tren oluşturdu. Herkesin eli, bir önündekinin omuzundaydı. Arazinin etrafında dans ediyorlardı.

"Haklıydın, biliyor musun?" dedi. Sonra başını çevirip diğer çocuklara baktı. "Az önce söylediğin şeyde. Buradaki çocukların diğer yerlerdekilerle aynı kurallara uymadıkları konusunda. Eski okulumdaki çocuklar sırt çantamı çalıp dururlardı. Sonra onunla oynarlardı. Eğer fermuarı çekmemişsem bütün eşyaların yere saçılırdı. Kimi zaman en yakın arkadaşlarım bile yapardı bunu. Sonra da bana sadece şaka yaptıklarını söylerlerdi." Bunu o kadar sakin anlatmıştı ki sanki itiraf etmekten utanmıyor gibiydi.

İleride sınıfın diğer üyeleri yeniden tezahürata başladı. *"Paulie! Pau-lie!"*

"Neyse," dedi Henry. Şimdi doğrudan bana bakıyordu. "Demek istediğim, farklı olan her zaman kötü demek değildir. Burada olduğu sürece keyfini çıkarmayı denemeliyiz belki de."

"Ne burada olduğu sürece?" diye sordum.

"Ne?"

"*Ne* burada olduğu sürece? O Paulie korkuluğu mu?"

Bir an için şaşkınlıkla baktı, sonra gözlüğünü burnunun üzerinde geriye ittirdi. "Evet," dedi. "Onu kastetmiştim. Her neyse, bence artık hepimiz Orijinal'iz. Hadi gidip yeni Paulie'mize bakalım."

Hayır der gibi başımı salladım, o da koşarak gitti.

Evdeki arkadaşlarımın adımı haykırdıklarını hayal etmeye çalıştım: *Cait-lyn! Cait-lyn! Cait-lyn!* Bir an için gözümde canlandı: Tren oluşturmuş bir grup çocuk eski koridorumda dans ederek ilerliyor, eski dolabımın önünden geçiyorlar. Ama kısacık bir hayaldi ve bir anda yok oldu.

Hayır, haklısın, Caitlyn. Burada olduğu sürece keyfini çıkarmayı denemeliyiz derken o korkuluk-heykelden bahsetmiyordum.

Hayır, sanırım Paulie heykeliyle alakası yoktu.

Her şeyi kastetmiştim. Okulu. Ormandaki gizli kalemize benzeyen buradaki bu saklı dünyayı.

Sizi Özledim

Keşke Henry'nin bana eğlenmemi söylemesi, burada olmaktan keyif almak için yeterli olsaydı ama değil. Her gün eski arkadaşlarıma mesaj göndermeye devam ediyor, orada olmayı diliyordum. Bazen cevap veriyorlardı, bazen vermiyorlardı. Cevap vermediklerinde şöyle bir görüntü oluşuyordu:

Hey, n'aber

Burası hâlâ acayip tuhaf

Ama bir arkadaşım var artık!

Ne yazık ki kendisi anaokulundan, LOL

Geçen gönderdiğin, herkesin bir arada olduğu fotoğrafa bayıldım.

KEŞKE BEN DE ORADA OLSAYDIM

Sizi özledim

Bana yaz, tamam mı?

Lütfen.

Annem sizi görmem için beni yanınıza getireceğini söyledi.

Sizin için uygun olan zamanı söyle bana

Annemin yolculuğu planlamak için birkaç haftaya ihtiyacı var, hafta sonları çok çalışıyor.

İşinin yorucu olduğunu söylüyor.

Ben de anne, taşınmadan önce de yorucu bir işin vardı filan diyorum.

Keşke orda kalsaydık, LOL

Hiç Sıradaki Müthiş Megastar izledin mi

Buradaki bir kız ona takıntılı

Keçileri de seviyor

Oraya geleceğimi söylediğim mesajı aldın mı?

Seni özledim.

Sonra birden arkadaşım Mira büyük bir pijama partisi planladığını ve benim de *mutlaka* orada olmam gerektiğini yazdı. Hemen cevap verdim:

Eveeeet!

Ne zaman olacağını söyle!

Annem önceden bilmesinin iyi olacağını söylüyor

Tanrım, buranın nasıl bir yer olduğunu anlatamam

Çocuklardan biri resmen kuklalara bayılıyor

Oğlanlar şu salak güreş oyununu oynayıp duruyor

Ve herkes çirkin, neon bir tişörte takıntılı

Bir süre sırayla hepsi giydi

Aynı kirli tişörtü

Şimdi de bir ağaç dalına geçirdiler, korkuluk gibi

İyi şans getirdiğini söylüyorlar

Belki de onu çalar ve partide giyerim LOL

Cidden

Sabırsızlanıyorum

Parti için gerçekten katılabileceğim bir tarih belirlemek biraz sürdü. Sonunda karar verdiğimizde o kadar heyecanlıydım ki yerimde duramıyordum.

27 Ekim!!!!!?

Evet!!!!!!

Annem beni getireceğini söyledi!!!

Ah, bir dakika.

O gün futbol maçımız var.

Ben sınıftaki on birinci kişi olduğum için takımda bana ihtiyaçları var.

Ama hayır, boş ver. Umurumda değil.

Sadece anneme bundan bahsetme haha

Bana oynamam gerektiğini söyler yoksa.

ORADA OLACAĞIM!!!

Anna Spang de orada olacak değil mi?

Haha, şakaydı

Orada olmak için gerçekten gerçekten gerçekten gerçekten gerçekten gerçekten gerçekten gerçekten gerçekten gerçekten gerçekten sabırsızlanıyorum.

PAULIE'SİZ GEÇEN BİR AY

Sıradanlık Ülkesi

Televizyon için şunu söyleyebilirim: Asla sıkıcı kısımlarda bata çıka ilerlemek zorunda kalmazsınız. Mesela *Megastar*'a bakın: Program bir dramatik andan diğerine geçiyor. Eğer zamanda atlama yapmak gerekiyorsa, editörler zamanın geçtiğini gösteren bütün o küçük hileleri kullanıyor. Birkaç saat ileri gitmeniz mi gerekiyor? Yukarıdan hızlı hızlı geçen bulutları gösterebilirler. Bir gün mü geçti? Güneşin batışını ve doğuşunu hızlandırılmış çekimle gösterirler. Daha uzun zamanları göstermek için bile numaraları vardır: Bir el, takvimin üzerine kırmızı X işaretleri bırakır ya da günlük bir takvimin yaprakları nereden estiği belli olmayan bir rüzgârla savrulur.

Gerçek hayatta ise tüm o eziyet dolu anları yaşamanız gerekir.

İki hafta daha geçti. Tek istediğim zamanı ileri sarıp 27 Ekim'e, Mira'nın pijama partisine almaktı. Keşke aradaki o sonsuz saatleri düzenleyebilseydim. Hepsini hızlı akan otuz saniyelik bir kurguya sığdırırdım:

Klip 1: Güneş, Paulie Fink'in tuhaf heykelinin üzerinden batıyor. Yeniden doğduğunda heykelin arkasındaki korudaki yeşil yapraklar pas rengi ve kızıla dönmüş, bir Vermont sonbaharı başlamış.

Klip 2: Sınıf taşınabilir keçi ağılına doğru hızlı çekimde ilerliyor. Aynı şeyi tekrar tekrar yapıyoruz. Birkaç günde bir birkaç metre. Futbol sahası her seferinde daha da büyüyor.

Klip 3: Biz büyük Devlinshire maçı için antrenman yaparken Bay Farabi saha kenarından tezahürat ediyor. Ardından kamera

pek çabalamayan bana dönüyor. Maç sırasında orada bile olmayacağıma göre bunun anlamı ne?

Henüz kimseye söylemedim.

Diğer sahneler annemle birlikte oturmuş *Megastar* izleyişimizi gösterebilir. Ben İyi Gün Çanı'nın yanından geçiyorum ve çalmayı yine reddediyorum. Sınıf, Bay Farabi'nin ekosistemler hakkındaki dırdırını dinliyor. Mags, Paulie'nin şapkasına uzanıp kartlardan birini seçiyor, sonra da orada yazılan her neyse antik dünyayla bağlantı kuruyor.

Mags o konudaki sözünü tuttu. Eylül ortasına geldiğimizde Diego'nun Devlinshire rekabetiyle ilgili kartı, ilk Olimpiyat oyunlarıyla ilgili bir tartışmaya ilham verdi. Fiona'nın *güçlü kadın* ve *etkili kadın* kartları, Yunan bilgelik tanrıçası Athena, av tanrıçası Artemis ve kadın savaşçılardan oluşan mitolojik bir kabile olan Amazonlarla ilgili derslerin kapısını açtı. *Zombi kurtadama karşı* ve *Sığınak yaratıkları* gibi kartlar da gorgonlar (başlarında saç yerine yılan taşıyan insanlar), üç başlı köpekler ve bir zamanlar insanların korktuğu bir sürü başka mitolojik yaratıkla ilgili derslere dönüştü.

Mags şapkadan Fiona'nın ev sevilen Paulie Fink anıları kartını çektiğinde, Heredot denen bir adamdan bahsetmeye başladı. İlk gerçek tarihçilerden biriymiş. Bize Heredot'un bütün antik dünyayı dolaştığını, farklı insanlardan yaşamlarına ve bir savaşa neyin neden olduğuyla ilgili görüşlerine dair hikâyeler derlediğini anlattı. Tüm bu hikâyeleri de *Tarih* denen bir kitapta toplamış.

"Heredot bize tarih anlayışımızın hiçbir zaman objektif gerçeklere dayalı olmadığını gösterdi," diye açıkladı Mags. "Bu her zaman onu kimin anlattığına bağlıdır. Tarihi tam olarak anlamak için mümkün olduğunca farklı görüşe kulak vermelisiniz." Bize yakında Heredot'tan yeniden bahsedeceğimizi çünkü onun tekniklerini kullanarak bir tür sözlü tarih projesi yapacağımızı söyledi. Doğal olarak herkes inlemeye başladı.

Mags'in hikâyeleri Mira'nın partisine kadar geçmesi gereken zamanı hızlandırmıyordu ama bana Pofuduk'la konuşabileceğim

bir şeyler veriyorlardı. Aslında sanırım benim zaman atlama kurgumun bir parçası da bu olabilirdi: Arka arkaya süt kutuları açmak. Her gün bir yenisi. Sonra da Pofuduk'a bir hikâye anlatmak için öne eğilmek.

* * *

"Sonra ne olmuş?" Pofuduk'un fısıltısı o kadar yumuşaktı ki kafeteryanın gürültüsü arasında onu güçlükle duyabildim. Ona o ilk hikâyeyi, Paulie Gleeb'e Karşı'yı anlatalı neredeyse üç hafta olmuştu. O günden beri her gün bir hikâye istiyordu.

"Önce sandviçinden bir ısırık al," dedim ona. Sonra hikâyeme devam ettim. "Ve tahta at güvenle Sıradanlık Ülkesi'ne girince Paulie attan sıçrayarak inmiş. 'Sürpriz!' diye bağırmış Gleeb'e. Vay canına, cadı şok olmuş!"

Bu, sabah Mags'in anlattığı bir hikâyenin anaokulu çocuklarına uygun versiyonuydu.

Bugün seçilen kartta *Paulie'nin çekmece muzipliği* yazıyordu. Mags, Paulie'nin muzipliklerinin, şaşırtmacanın gücünü ortaya koyduğunu söyledi. "Ama tarihteki en meşhur şaşırtmaca örneği, Truva Atı denen bir şeydir." Yunanların, yüksek surlarla çevrili bir düşman şehrini işgal etmek istediklerini anlattı. Kocaman, tahtadan bir at heykeli yapmışlar ve içine bir sürü asker saklamışlar. Ardından da bu heykeli düşmanlarına hediye olarak vermişler. At şehir duvarlarının ardına geçer geçmez askerler içinden çıkıp gördükleri her şeyi yerle bir etmiş.

Ama bir anaokulu çocuğuna savaş hikâyeleri anlatamayacağım için biraz yumuşatmıştım. "Heykelin içinde saklanan yalnızca Paulie değilmiş," dedim. "Yaramaz, kargaşa çıkaran tavuklardan oluşan ordusu da dışarı çıkmış. Sonra o hayvanlar bütün Sıradanlık Ülkesi'ni sararak ciyak ciyak bağırmaya başlamışlar. Keçileri korkutmuşlar ve her şeyi devirmişler. Ve her yere kakalarını yapmışlar! Gleeb yalnızca o kemikli elini yumruk yaparak, 'Seni yeneceğim, Paulie Fink! Seni ve şu tüylü dostlarını!' diye bağırabilmiş."

Pofuduk ağzını kapatıp çok yaramaz ve harika biriymişim gibi bana baktı. Ama aslında sadece başka birinin bana anlattığı bir hikâyeyi aktarıyordum. Anlatırken birkaç ufak tefek değişiklik yaparak.

"Son lokma," dedim hikâyeyi bitirince. "Acele et, öğle yemeği bitmek üzere."

Pofuduk, sandviçini bitirirken Glebus kafeteryaya girdi. Bir sandalyenin üzerine çıkarak, "Affedersiniz! Mitchell Öğrencileri! Bir duyurum var!" diye seslendi. "İlan etmekten zevk duyarım ki tam da bugün, 18 Eylül tarihinde..."

Odada çıt çıkmıyordu. Dönüp Gabby'ye baktım. Gözlerini kapamış, parmaklarını birbirine çaprazlamıştı. Dudakları kıpırdıyor, *Lütfen, lütfen, lütfen* diye sayıklıyordu.

Glebus devam etti. öğleden sonraki tüm aktiviteler iptal edilmiştir. Çünkü bugün... Kabak Günü!"

Bir anda herkes çılgına döndü.

Kabakbol'un Zıddı

"Sınıflandırma başlasın!" diye bağırdı Bay Farabi.

Okulun arka tarafına, heykellerin yanına bir kamyonet park etmişti. İçinde yığınlarca kabak vardı. Kimileri cidden çok çılgın görünüyordu: İçe doğru kıvrılmışlardı ya da bodur kalıp domates gibi şişmişlerdi. Bazıları neredeyse kolum kadar uzun ve bir somun ekmek kadar kalındı.

"Kendinize bir kucak dolusu sebze alın ve yığınlara ayırın!" diye yönlendirdi bizi Bay Farabi. "Pişirilecek kabakları Zeus heykelinin üzerine yerleştirin. Şuradaki çirkin olanı gördünüz mü? Suratsız? Biraz hasar görmüş? Ona mancınık diyoruz. Atış yığını şuraya, Athena'nın yanına. Kalkanlı olan. Oo, Timothy, şuradakinin büyüklüğüne bak. Tam kabakbol için! Onu başsız heykelin yanına koy. Elinde arpı olan arkadaş. Mags, o kimdi? Ha, tamam, Apollo! Kabakbollar Apollo'nun yanına!"

Bayan Glebus kucağıma bir yığın sebze bırakırken Gabby de bana Kabak Günü'nün her yıl tekrarlanan bir gelenek olduğunu anlatıyordu. "Eylülün birkaç haftası boyunca bütün çiftçilerin ne yapacaklarını bilemedikleri kadar çok kabakları olur," dedi. "Ayrıca kimse çirkin ya da hasarlı kabakları almak istemez. Fazla büyümüş olanların tadı da genelde kötüdür. Glebus da yerel çiftçilere giderek fazla kabakları toplar."

Devasa bir kabağı kabakbol yığınına bıraktım. O da ne demekse artık. "Tamam ama neden? Ne yapacağız bunlarla?"

"Yenebilecek durumda olanları çocuklar evlerine, ailelerine götürür. Ama geri kalanlarıyla... Neyse, birazdan görürsün."

Kabakları sınıflandırdıktan sonra alt sınıflar öğretmenleriyle birlikte kabaklı çörek yapmaya gitti. Bizim sınıf da Mags ve Bay Farabi'nin peşinden futbol sahasına yöneldi. Orada el yapımı bazı mancınıklar hazırlanmıştı. Antik çağda kullanılanların minyatür versiyonları.

Sonraki yarım saat boyunca mancınıkları kullanarak kabakları futbol sahasında fırlattık. Mags tarihi savaşlardan bahsederken Bay Farabi de kabakların şekillerine ve boyutlarına göre nereye düşeceklerini tahmin etmemizi istiyordu.

Bu olayı da görüştüğümüzde arkadaşlarıma anlatacaklarım listesine ekledim. *Evet, bir mancınıkla kabak fırlattık.* Onlara buradaki yaşamı anlatırken mest olmuş bir hâlde etrafımı sardıklarını görür gibiydim. *Size söyleyip duruyorum,* diyecektim. *Yani, gerçekten çok tuhaf.*

Diego mancınığa eğri büğrü bir kabak yerleştirdi. Bırakmadan önce Paulie heykeline baktı. "Hadi Paulie," diye mırıldandı. "Uçur şunu."

Kabak mükemmel bir yay çizerek arazinin karşısına düştü.

Ondan sonra herkes kendi atışını yapmadan önce Paulie heykeliyle konuşmaya başladı. Hepsi kendi kabaklarının en uzağa gitmesini ya da en hızlı giden kabak olmasını istiyordu.

"Paulie Fink adına!" diye haykırdı Fiona kendi kabağını havaya savurmadan hemen önce. Fazla erken bıraktı ve kabak şap diye yere düştü ama sanırım bunun bir önemi yoktu çünkü herkes o başsız heykelden yardım istemeye devam etti.

"Hadi Paulie, bu bebeği ağaçların oraya gönder."

"Biraz uzağa atmamı sağla, Paulie!"

Henry bile yaptı bunu. Hatta gayet iyi bir atıştan sonra heykele hafifçe selam bile verdi. "Teşekkürler, Paulie," dedi.

Atış yığını bitince de kabakbol oynadık. Beyzbola benzer bir oyun olduğu çıktı ortaya. Sadece sopa yerine aşırı uzun kabakları, top yerine de en şekilsiz olanlarını kullandık.

Vuruş sırası bana geldiğinde bir kabağa o kadar sert vurdum

ki kabak havada patlayıp bütün yüzümü yemyeşil parçacıklara buladı.

* * *

Gün bittiğinde bütün saha ezilmiş sebzelerle kaplanmıştı. Tabii ki onları temizlemek ve topladıklarımızla keçileri beslemek de bizim işimizdi.

"Bak, demek istediğim bu işte," dedim Gabby'ye. "Gerçek okullarda kabakbol oynamak için her yer mahvedilmez." Aslında Mitchell'ın diğer yerlerden farklı olduğunu açıklamaya çalışıyordum. Çoğu yedinci sınıfın anaokulu çocuklarıyla aynı binada olmadığını, olsalar bile öğle yemeklerinde kesinlikle onlarla oturmadıklarını açıklamaya çalışmıştım. Çoğu okulun sınıflarında şömineleri ya da yeşil arazilerinde heykelleri olmazdı. Kahretsin, çoğu okulda ağaç bile olmazdı.

Hemen önümde kolları kabaklarla dolu hâlde ilerleyen Fiona arkasına döndü. "Biliyor musun, Caitlyn, buradaki her şeyden şikâyet edip durmandan fazlasıyla sıkıldım artık."

"Fiona." Diego başını salladı. "Yapma, değmez."

Fiona kabaklarını çimlere fırlattı ve ellerini kalçalarına koydu. "Hayır, ciddiyim." Sonra Glebus'u taklit ederken çıkardığı sesin aynısını çıkararak beni taklit etti. "*Gerçek* okullarda keçi olmaz. *Gerçek* okullarda sıralar ve dolaplar olur. *Gerçek* okullar vs vs vs."

"Hiçbir zaman diğer okulların *daha iyi* olduklarını söylemedim," dedim.

"Yüksek sesle dillendirmemiş olabilirsin," dedi Yumi sessizce. "Ama söyledin."

"Sanki Mitchell gerçek değilmiş gibi *gerçek* okullar deyip duruyorsun," dedi Fiona. "Ama *heeey!* Bir okuldasın ve bu da gerçek yaşam. Yani gerçek bir okul tam da buraya benziyor. Eğer hoşuna gitmiyorsa evine dön. Ya da daha iyisi *Devlinshire*'a git! Oraya cuk otururşun."

Herkesin gözleri kocaman açıldı.

"Tamam, Fiona," dedi Diego. "Kes artık."

"Bu kabalık!" diye bağırdı Fiona. "*O* çok kaba!"

Bir şeye odaklan, dedim kendi kendime.

Nefes al.

Taşa dön.

İlk ikisini yaptım ama ne kadar uğraştıysam da kaburgalarımın arasında o taşı bulamadım.

Gabby sanki arabulucuymuş gibi, "Mitchell'da nelerin yanlış olduğundan bahsetmek yerine," diye önerdi, "eski okulunda en sevdiğin şeyleri söylesen?"

Bana nasıl uyum sağlayacağımı gösteren kuralları seviyordum. Kurallara uydukça hep bir kümem olacağını bilmeyi seviyordum.

"Oranın *normal* olmasını seviyordum," dedim. "Normal şeyler yapardık."

Fiona üzerime atlamak üzereymiş gibi bakıyordu ama Diego elini onun omzuna koydu.

"*Normal...*" dedi Diego. Ne demek istediğimi anlamaya çalışırmış gibiydi.

"Normal işte. Yani... ne bileyim, kabakbolun zıddı neyse o!"

Timothy, "Kabakbolun zıddı ne ki?" diye sordu Thomas'a. Thomas yalnızca omzunu silkti.

Herkes bana bakıyordu. Geçen sene spor salonunda öylece duruşumu, o kırmızı top yanımdan geçip giderken nasıl da donup kaldığımı hatırladım.

"Kickball!" diye haykırdım sonunda. "*Kickball* oynardık, tamam mı?"

Birkaç saniye kimseden ses çıkmadı. Ardından bir anda hepsi kahkahalara boğuldu.

"Ah, demek *kickball* oynuyordunuz," dedi Fiona. Sanki artık bana kızgın değilmiş gibiydi. "Tabii ya. Kickball."

"Çünkü biz Vermont'ta kickball diye bir şeyi *duymadık* bile," diye ekledi Diego.

Keçi ağılına doğru ilerlemeye başladılar. Hâlâ gülüyorlardı. Timothy, "*Caitlyn kickball seviyor! Caitlyn kickball seviyor!*" diye bağırmaya başladı.

Biraz sonra hepsi bir ağızdan aynı şeyi haykırıyordu. Kabakları keçilere atarken, Paulie heykelinin yanından geçerken söyleyip durdular. Birkaçı, sanki o dala-giydirilmiş-salak-tişört gerçekten de müthiş ve kudretli Paulie Fink'miş gibi ağaç dalına beşlik çakmaya çalıştı. Ardından okul binasına dönerken de aynı şeyi haykırmaya devam ettiler.

Keçi ağılına hepsi oradan ayrıldıktan sonra gittim. Kabağımı içeri olabildiğince hızlı fırlattım.

O huysuz, ihtiyar keçi beni izliyordu. Yüzünde pis bir sırıtış olduğuna yemin edebilirim. Sanki kümesi olmayan bir bozukluk olduğumu bilir gibiydi. Yerimi hiçbir zaman bulamayacağımı bilir gibi.

Bazı Büyük Oyunlar

"Bir ekosistemde her şey birbiriyle bağlantılıdır," dedi Bay Farabi ertesi gün. Bugünkü fen dersi için bizi koruya, o aptal Paulie heykelini yaptıkları dalı buldukları yerin yakınlarına götürmüştü. Son on dakikadır ağaçların, yosunların, böceklerin ve kuşların nasıl birbirleriyle bağlantılı olduklarını anlatıyordu. "Her tür, kendi habitatına detaylı bir yapbozun küçük bir parçası gibi uyar," dedi bize bakarak. "Bir parçayı bozarsanız, bütün resmi mahvedersiniz."

Sonra, etrafımızda olan, bizim göremediğimiz şeylerden bahsetmeye başladı. Ayaklarımızın altında bazı ağaçların köklerinin karmaşık bir ağ oluşturduğunu, suyu ve besinleri kendi aralarında paylaştıklarını söyledi. Diğer bitkiler birbirleriyle işbirliği yapmaz, rekabet ederlermiş. Hatta işi toprağı zehirlemeye kadar vardırdıkları bile olurmuş.

O konuşurken diğer çocuklara baktım. Dünkü kavgadan sonra bu sabah Mags'in dersine girdiğimde hepsinin gözlerini bana dikeceklerinden ya da daha kötüsü bana *güleceklerinden* emindim. Ama her şey bir gün önceki ve ondan da önceki gün olduğu gibiydi. Sanki birileri sıfırlama düğmesine basmış gibi. Yumi'nin onlara bağırmasından sonra Timothy ve Thomas'ın kalkıp o aptal zombi-kurtadam oyununa baştan başlamaları gibi.

Belki de böyle küçük okullarda işler böyle yürüyordu. Belki kümelere ayrılabilecek kadar çok insan olmadığında hep baştan başlayıp duruyordun.

Gabby bana doğru eğildi. "Tıpkı *Megastar* gibi," diye fısıldadı.

Bay Farabi'nin anlattığı şeyden, bir ekosistemin farklı parçalarının işbirliği yapmasından ya da rekabet etmesinden bahsettiğini ilk anda anlayamadım. "Kahramanlar ve kötü adamlar, rekabetler ve ittifaklar var."

Gülümsedim çünkü hem haklıydı hem de benimle konuşuyor olması bir kanıttı: Bir yeniden başlatma işlemi gibiydi.

Orada durmuş, güneş ışığının yaprakların arasından geçişini izlerken Bay Farabi'nin anlattığı şeyi hissedebiliyordum sanki. Etrafım büyük, benimkinden çok daha büyük ama görünmez bir oyunla çevrelenmişti. Çoğu insanın sürdüğünü hayal bile edemediği bir şeyle.

* * *

Bay Farabi ekosistemlere öyle takmıştı ki futbol antrenmanında bile onlardan bahsetmenin bir yolunu buluyordu. "İyi bir takım, basit bir ekosistem gibidir," dedi öğleden sonra. "Herkes önemlidir! Herkes, kendinden daha büyük bir şeye katkı sunar! Eğer Devlinshire'ı yeneceksek, her birinize ihtiyacımız olacak!"

Ancak bu takımda hassas bir denge ve birlikte çalışma olmadığını söyleyebilirdim. Sanırım bunun nedeni de Bay Farabi'nin ekosistemlerden bahsederek başladığı moral konuşmasının birkaç dakika içinde öfkeli haykırışlara dönüşmesiydi:

"Topla oynamayı bırak, Diego! Başkalarına da pas vereceksin değil mi?"

"Timothy! Thomas! Ne yapıyorsunuz siz, sahada robot savaşı mı? Aklınızı maça verin!"

"Fiona, her öfkelendiğinde topu alıp takım arkadaşlarına fırlatamazsın!"

Pek ekosistem kurulmuş denemezdi. Sanırım şans getirmesi için o aptal Paulie heykelinin elimizde olması iyi bir şeydi. Bu maç nerede oynanırsa oynansın, Mitchell'ın her türlü yardıma ihtiyacı olacak gibi görünüyordu.

* * *

Eylülün üçüncü haftasında bir teneffüste dışarı çıktığımızda Bay Farabi'yi yabancı bir kadınla konuşurken gördük. Beyaza boyadığı saçlarını sımsıkı bir atkuyruğu yapmıştı ve üzerine kocaman bir D harfi işlenmiş olan parlak mavi bir eşofman üstü giymişti. Herkes olduğu yerde donup kaldı.

Gabby aldığı nefesi tuttu. "Devlinshire koçu," diye mırıldandı.

Sam başıyla onu onayladı. "Maçın nerede oynanacağına karar veriyorlar."

Fiona inler gibi bir ses çıkardı. Derken herkes bir süre sessiz kalarak, ileride adımla ölçüm yapan, bir metre çıkaran ve ölçüleri tartışan koçları izledi.

"Hadi, Paulie," dedi Diego. "Kullan şu sihri. Bu sene de o aptal zengin-çocuk sahasında oynamak istemiyorum."

"Paulie Fink adına," dedi Timothy.

"Paulie Fink adına," diye tekrarladı Thomas.

Koçlar el sıkıştı. Birlikte okul binasına doğru ilerlerlerken Devlinshire koçunun, düzenleme... standartlara aykırı... oyuncularım sıkı antrenman yapıyor..." gibi şeyler söylediğini duydum.

Bay Farabi'nin yüzü aşırı ciddiydi. Bize doğru bakmıyordu.

Bizden birkaç metre daha uzaklaştıktan sonra Bay Farabi arkasına döndü. Tek kelime etmeden iki başparmağını da yukarı kaldırdı. Daha önce onu hiç böyle gülerken görmemiştim. Neredeyse aynı anda tekrar arkasını döndü ve sanki hiçbir şey söylememiş gibi Devlinshire koçu her ne diyorsa ciddi bir ifadeyle başını sallayarak onu onaylamaya devam etti.

Ama Orijinaller çoktan alkışlamaya ve yumruklarını havaya savurmaya başlamıştı bile. Timothy ile Thomas göğüslerini öyle sert çarpıştırdılar ki ikisi de arkaya doğru sendeledi, sonra da hemen güreşe tutuştular.

Beni ilgilendirmiyor, diye düşündüm. *Burada olmayacağım. Onlar bu sahada Devlinshire'la maç yaparken ben evde, Mira'nın partisinde olacağım.*

Gabby'nin arkasındaki Diego, "Zafer turu!" diye haykırdı ve kollarını başının üzerine kaldırarak etrafta koşmaya başladı.

"Hayır!" diye haykırdı Fiona. Paulie heykelini işaret etti. "Turunu Paulie'nin etrafında at!" Diego başını salladı, ardından heykele doğru koştu.

Sonra bir baktım ki hepsi oraya doğru koşmaya başlamış. Koşarken de, *Zafer! Gördünüz mü, size onun şans getireceğini söylemiştim!* diye haykırıyordu bazıları.

Hepsi birden bir kez daha adını haykırmaya başladıklarında Paulie sessiz kaldı, o BİR GALİP SEÇ tişörtü, rüzgârda saçma sapan yeni bir ulusun bayrağı gibi dalgalanıyordu.

DEVLINSHIRE'A ADIM ATMAKTANSA YAPMAYI TERCİH EDECEĞİM 15 ŞEY

Bir Diego Silva Listesi

1. Gözlerimi kumla ovmak.
2. Üç yıl boyunca devasa bir misket limonlu jöle fıçısında kapalı kalmak.
3. Bir akrep tarafından sokulmak.
4. Her biri Bayan Glebus'ın yüzünü taşıyan ve Miki Fare sesiyle konuşan on bin akrep tarafından sokulmak.
5. Bayan Glebus'a yanlışlıkla "anne" demek.
6. Legoların saçıldığı bir yolda yalın ayak yürümek.
7. Bir sandalyeye bağlanıp dokuz yıl boyunca Yumi'nin ukulelesiyle aynı şarkıyı çalmasını dinlemek.
8. Spagettiden yapılmış kollarım olması.
9. T-rex kollarım olması.
10. T-rex kollarım olması ve burnumun sürekli kaşınması.
11. Kokarca yalamak.
12. O gün Paulie'nin yaptığını sandığım şeyi gerçekten yapıp bir kavanoz mayonez yemek.
13. Gabby'ye Megastar'ın her sezonunu gizli gizli izlediğimi itiraf etmek. Hem de iki kere.
14. Gözbebeklerimi tutuşturmak.
15. Herhangi bir şey olur gerçekten çünkü Devlinshire hakikaten en kötüsü!

Görüşme: Bay Farabi

Dinle, yalan söylemeyeceğim, tamam mı? Rakibinin Devlinshire olması zor bir iş. O Devlinshire çocukları maça her şeyin en iyisiyle geliyorlar. Profesyonel kalitede kramponlar. İyi niyetli fen bilgisi öğretmeni yerine gerçek bir koç. Üstlerine okullarının logosunun işlenmiş olduğu ter emici eşofmanlar. Mitchell'da bizim hâlâ bir formamız bile yok. Herhangi bir eski, yeşil tişörtle idare ediyoruz.

Oyuncularımız fena değil, yıldan yıla daha da iyi oluyorlar. Ama Devlinshire'ı gördüklerinde Mitchell çocuklarına bir şeyler oluyor. Hepsi kafayı yiyor. Daha düdük çalmadan yenildiklerini hissediyorlar.

Bu zamana kadar Paulie vardı, bununla baş ederdi.

Paulie'nin futbol becerilerini tam olarak nasıl açıklasam? Paulie gidip topa vurmaya kalktığında ayağının topa değmemesi bir yana, havayı öyle sert tekmelerdi ki ayağı uçacak gibi olurdu. Bir saniye sonra da Charlie Brown gibi sırtüstü devrilirdi. İki yıl önce, dalga geçmiyorum bak, Paulie maçın ortasında futbol topunu aldı ve sahanın ortasına kadar basketbol oynar gibi götürdü. Bir futbol topunu çim sahada sektirmenin ne kadar *zor* olduğunu biliyor musun?

Bazen acaba bunu bilerek mi yapıyor diye düşünürdüm. Bir tür performans sanatçısı gibi yani. Gerçekten oynamak yerine tüm oyunla ilgili yorumlar yapardı.

Öyle ya da böyle, Paulie'nin bir *şanssızlık* tılsımı gibi görüldüğü zamanlar oldu.

Yani ya Orijinaller şanssızlık tılsımlarının, yerini bir şans tılsımına bıraktığına inanmak istiyorlarsa? O heykelle birlikte kendilerine bir tılsım yarattılarsa? Karşı çıkmayacağım ve o şeyi indirmelerini istemeyeceğim.

Kim bilir? Paulie gittiğine ve çocuklar da şans tılsımları olduğuna inandıklarına göre belki de bu yıl nihayet Devlinshire'ı devirmeyi başarırız.

Zafer ve Şöhret

Eylülün son pazartesi günü Mags, Paulie'nin şapkasından bir kart daha çekti. Kartı kaldırıp okudu: *"Sıradaki Müthiş Megastar."* Bir süre düşündü, sonra tahtaya gidip şunu yazdı:

kleos

Hemen altına da:

κλέος

Onun altına da:

Şöhret. Zafer.
Hatırlanmak

Sonra bize döndü. "Yunanlar ölümsüzlüğün sadece tanrılara has olduğuna inanıyorlardı. Yani ölümsüzlük için tek şansları, bu hayatta insanların onlar öldükten sonra bile konuşmaya devam edecekleri bir şey başarmaktı. *Kleos*, onların hatırlanacakları umudunu temsil eden sözcük. *Duymak* anlamına gelen *Kluein* sözcüğünden geliyor. Yani *kleos* tam olarak *insanların senin hakkında söyledikleri* anlamına geliyor."

Mags, *kleos*'un zıddının bizim dilimizdeki *unutulma* olduğunu söyledi. "Çoğu insana olan da budur. Bugün hatırladığımız her

Platon'a karşılık yaşamış, ölmüş ve tamamen unutulmuş sayısız başka insan vardır."

Tamamen unutulmuş. Bu sözcükler içimde ağır bir hisse neden oldu. Sanki göğsümün *içindeki* taş gitmişti de göğsümün *üzerine* biri oturmuştu. Öyle ağırdı ki nefes almakta bile zorlandım. Mira'ya evindeki pijama partisiyle ilgili belki milyon tane mesaj atmıştım. Yirmi yedisinde saat kaçta onlarda olmam gerektiğini, beş saatlik yoldan geleceğimiz için öncesinde yemek yiyip yememem gerektiğini sormuş, annemin öğleden sonraki tüm randevularını iptal etmek zorunda olup olmadığını bilmesi gerektiğini söylemiştim. Donatçı Teyze'den donat getirmeyi önermiş, kaç tane getirmem gerektiğini sormuştum. Herhalde sorularım can sıkıcıydı çünkü Mira hiçbirine cevap vermedi.

Elimi kaldırdım. "Mags?"

Şaşırmış görünüyordu. Ben de o an Mitchell'da ilk kez elimi kaldırdığımı fark ettim. Bir yanım ellerimin üzerine oturup susmak istiyordu ama Mags minicik bir gülümsemeyle bana baktı.

"Şey, diyelim ki hatırlanan o şanslı insanlardan biriyiz," dedim. "Ama mesele şu ki insanların hatırladıkları *biz* değiliz. Yani aslında öyle değil."

Mags anlamakta zorlanırmış gibi bakıyordu ama ben bile ne demek istediğimden emin değildim. "Mağaradan bahseden şu adam gibi," diye devam ettim. "Şu Platon denen adam. Yani onun, ne demiştin, *kleos* değil mi? İşte ona ulaştığını söyledin."

Başıyla onayladı. "Kesinlikle."

"Peki *onun* hakkında ne kadar şey biliyoruz ki?"

"Eh, adamın iki bin yıl önce yaşadığını düşünürsek epey şey bildiğimiz söylenebilir ama devam et."

"Peki... onu *gerçek* kılan şeyleri biliyor muyuz? Yani, ne bileyim, mesela..."

Durdum. Henry bana eski okulundaki çocuklardan, onun eşyalarını birbirlerine atarak oyun oynayan tiplerden bahsettiğinden beri içimde beni huzursuz eden bir şeyler vardı. O çocukların hepsi pislikti, gün gibi ortadaydı bu. Ama Anna Spang de

benimle ilgili hikâyeler anlatırsa, muhtemelen ben de pislik gibi görünecektim.

Ama onun anlatacağı insan *ben* değildim. Anna beni hiç tanımadı. Bütün hayatımdan rasgele birkaç anı biliyordu yalnızca. Ama hayatının geri kalanı boyunca benimle ilgili istediği hikâyeyi anlatabilecek miydi? Bu *adil* miydi şimdi?

"Demek istediğim, insanları hatırladığımızda, hatırladığımız şeyler yeterli değil," dedim. "Yani onlar... eksik."

Mags'in dikkatle beni izlediğini, ne söyleyeceğine karar vermeye çalıştığını gördüm.

"Tabii Paulie Fink değilsek," diye ekledim. Espri yapmaya çalışmıştım ama başka bir şeyin, daha keskin bir şeylerin yaklaştığını görebiliyordum. "O durumda insanlar *her şeyi* hatırlar."

Yumi başıyla onayladı. "Paulie *kleos*'a ulaştı," dedi.

"Paulie büyük *kleos*'a ulaştı," dedi Diego.

Mags gülümsedi. "Gerçekten de ulaştı."

"Keşke yeni bir Paulie *tutabilsek*," dedi Diego. "Ara sıra tavuk kılığında ortaya çıkacak bir Paulie alsak kendimize."

"Shakespeare gibi olabilirdi," dedi Yumi. "Oyunlarından bazıları gerçek insanlar hakkında. Sezar ve şu diğer krallar. Bilmem kaçıncı Henry, Bilmem kaçıncı Richard. O roller bir sürü farklı oyuncu tarafından tekrar tekrar oynanıyor. Her biri role kendi yorumunu katıyor ama hep o karakteri oynuyorlar."

Mags bu karakterlerin harika *kleos* örnekleri olduğunu söylemeye başlamıştı ki Gabby araya girdi.

"*Megastar*'ın yaptığı da bu işte!"

Yumi gözlerini devirdi. "Pek aynı şey sayılmaz, Gabby."

"Ama benzer," dedi Gabby. "Farklı insanlar bir Megastar'ın ruhu olmaya çalışıyor."

"Biliyor musunuz, bizim ihtiyacımız olan da böyle bir şey," dedi Fiona. "Eğer gerçek Paulie'ye ulaşamıyorsak, yapabileceğimiz en iyi şeyi yapıp Paulie *rolünü* oynayacak birini bulmalıyız. Resmî işi okulu... *unutulmaz* kılmak olacak biri."

"Bu benim fikrimdi," iddiasında bulundu Diego. "Benim söylediğim de tam da buydu işte."

Mags sohbeti yeniden *kleos*'a getirmeye çalıştı ama Gabby oturduğu yerden fırladığında ancak birkaç kelime edebilmişti.

"AmanTanrımdünyanınenşahanefikrigeldiaklıma! Bir yarışma yapmalıyız. Tıpkı *Megastar* gibi!"

Herkes şaşkınlıkla ona baktı. Gabby gözlerini uzak bir noktaya sabitlemiş, dev bir ekranda yazılı olan sözcükleri okur gibi ellerini oynatıyordu. "Sıradaki Müthiş Paulie Fink!"

Diego da üzerinde düşünür gibi aynı şeyi tekrarladı. "Sıradaki Müthiş Paulie Fink!"

"Gabby," dedi Sam. "Bu, birinin aklına gelmiş en şahane fikir olabilir."

Henry, "Öyle," derken başıyla onayladı. "Gerçekten de çok, çok iyi bir fikir."

"Benim fikrimdi," diye tekrarladı Diego.

"Aslında *benim* fikrimdi Diego," dedi Fiona.

Yumi, "Hey, Shakespeare rollerini oynayan aktörlerden bahseden bendim," diye araya girdi. "Yani aslında benim fikrim sayı..."

"Gabby'nin fikriydi!" diye bağırdım.

Henry öne doğru eğildi. Gözlerini arka arkaya kırpıştırdı. "Peki Gabby," dedi, "bu tam olarak nasıl olacak?"

Ters Köşe

Teneffüste Paulie heykelinin altında oturduk. Gabby, bütün televizyon programlarının ardındaki temel mantığı anlatmaya başladı, sanki hiçbirimiz bilmiyormuşuz gibi: Sıradan insanlar, çeşitli zorlukları aştıkları oyunlar oynayarak bir unvan için rekabet ediyor. Her oyundan sonra bir kişi eleniyor. Sonunda yalnızca bir kişi kalıyor ve o da galip ilan ediliyor.

"Gabby, televizyon programlarının nasıl işlediğini biliyoruz," dedi Diego. "Soru, *bu* yarışmanın nasıl olacağı. Yani mesela ne gibi oyunlar olacak?"

"Tamam, dur biraz düşüneyim," dedi Gabby. "Yani *Megastar* ünlülerin ve sanatçıların iyi yapması gereken şeyleri test ediyor. Şarkı söyleme. Dans etme. Seyirciyle bağ kurma. Kendilerinden bahsettirme."

Hemen yanındaki Fiona, bir kâğıda notlar alıyordu. "*Özel niteliklerle ilgili testler,*" diye mırıldandı kalemi sayfanın üzerinde kayarken.

"Ama bizim durumumuzda," diye devam etti Gabby, "*Paulie*'nin özelliklerini test edeceğiz, yani yapmamız gereken..." Kaşlarını çattı.

Ortaya neler atacağını gerçekten duymak istiyordum. Ona dair anlatılan onca hikâyeye rağmen Paulie hâlâ gerçek bir insan değildi sanki. Zihnimde kısmen korkuluk, kısmen de Pofuduk'a anlattığım hikâyelerdeki gibi tavuk kılığına girip Gleeb'le savaşan kurgusal bir süperkahramandı.

Ayrıca böyle bir yarışma nasıl gerçekleşecekti ki? Bir *insanın* yerini *bütünüyle* dolduramazdınız.

"Neyse." Gabby elini salladı. "Oyunları daha sonra belirleriz. Ödüllerden bahsedelim. Genellikle yarışmanın sonunda büyük bir ödül olur, mesela bir albüm sözleşmesi gibi."

Büyük ödül, yazdı Fiona. Sonra başını kaldırıp baktı. "Belki Devlinshire'daki o eski rock yıldızını, kazanana bir albüm sözleşmesi yapmaya ikna edebiliriz?"

"Kesinlikle olmaz," dedi Diego. "Devlinshire'daki kimseden hiçbir şey istemeyeceğiz."

"Hem," dedi Yumi, "bu da saçma değil gerçi ama *Paulie*'ye uygun bir ödül bulmamız lazım."

Herkes bir süre sessiz kaldı.

"*Kleos,*" diye önerdi Henry. "Yani yarışmayı kazanan *kleos*'a ulaşacak, değil mi?"

"Yeterli değil," dedi Fiona. "Eğer bir galip seçeceksek ona vermemiz gereken..."

"İşte bu!" dedi Diego. Bize baktı. "*Bir galip seç?* Anladınız mı?"

"Tişört!" diye haykırdı Timothy.

"Güzel," dedi Fiona. Sonra notunu aldı: *Kazanan şanslı tişörtü alır. Bir de kleos'a ulaşır.*

"Bir de en azından bir hakem olmalı," dedi Gabby. "Her oyundan sonra kimin eleneceğine dair nihai kararı verecek biri. Hakemin katı olması genelde daha iyidir. Hatta belki biraz *acımasız.*"

"Glebus!" diye haykırdı Lydia ama Willow başını iki yana salladı.

"Olmaz," dedi. "Glebus kabul etmez."

"Glebus haberi olduğu anda yarışmayı sonlandırır," diye onayladı Sam de.

"Gabby, hiç anlamıyorum," dedi Yumi. "Neden izlemeye devam ediyorsun? Bölüm üstüne bölüm, sezon üstüne sezon? Hep aynı şey: oyunlar, eleme, seremoni, son. Tekrar. Nasıl oluyor da sıkıcı gelmiyor?"

"Yani..." Gabby biraz düşündü. "O yarışma insanlara dair,

anlıyor musun? Katılımcıların hepsi birbirinden farklı ve *her an* beraberler. O yüzden birbirlerinin sinirlerini bozmaya başlıyorlar. Bir süre sonra da kavgalar baş gösteriyor..."

"O zaman burası *zaten* bir televizyon yarışması," diye takıldım.

Fiona birden sıçradı. "Sen!" Parmağıyla beni işaret etti. Önce Kabak Günü'ndeki gibi bağıracağını sandım. Ama öfkeli görünmek bir yana, gülümsüyordu. "Bu işi *sen* yapmalısın!"

Bir dakika. Ne?

"Hakem *sen* olmalısın!" diye diretti.

Ona boş boş baktım. Kırmızı takımıyla orada dikiliyordu. Pantolonunun uzun paçaları çamur içindeydi. Burun delikleri genişlemiş, yüzü kızarmıştı. Küçük ama öfkeli, her an öldürücü hamleyi yapmak için harekete geçebilecek rengârenk bir kuşu andırıyordu.

"Evet!" Diego da başını sallayarak onayladı. "Sorumlu sen olmalısın, Caitlyn."

Hayır. Kesinlikle olmaz.

"Bu mükemmel oldu!" dedi Fiona yine. "Sürekli aksisin ve bazı aptal kuralları bilmeyişimizden yakınıp duruyorsun. Şimdi bizim için kurallar belirleyebilirsin. Resmî olarak yani."

"Aslında çok mantıklı," dedi Gabby.

"Ama ben Paulie'yle hiç tanışmadım ki," dedim.

"Fark etmez!" dedi Fiona. Diego da onunla aynı anda, "Kimin umurunda!" diye haykırmıştı.

Henry dikkatle beni izliyordu. "Doğru, onunla tanışmadın," dedi. "Ama bu aynı zamanda tarafsız olabileceğin anlamına geliyor. Bu görevi sen üstlenmelisin."

Hemen Yumi'ye döndüm ama o da başını sallayarak diğerlerine katıldığını belirtiyordu. "Bence de sen olmalısın," dedi.

İtiraz etmeye çalıştım. Ettim de. Ama bir anda herkes adımı haykırmaya başladı ve eh... sanırım nasıl sonuçlandığını biliyorsunuz zaten.

CAITLYN:

Senin de bu yarışmayı yapmak istemene şaşırdım, Henry. Yani aptalca bir şeye benziyor. Sense her zaman çok ciddisindir. Hani şu takıntılı olduğun bilgi kitapları gibi...

HENRY:

Buraya ilk taşındığımda *Vahşi Doğada Hayatta Kalmak için Bilmeniz Gerekenler* diye bir kitaba takmıştım. *Av mevsiminde turuncu giymeden ormana girmeyin. Ormanda siyah bir ayıyla karşılaşırsanız sakın kaçmayın; ayı sizden daha hızlı koşabilir. Rakunlar gececidir, eğer gündüz bir rakun görecek olursanız uzak durun, büyük ihtimalle kuduzdur.* Böyle bilgilerle doluydu. Bunların çoğunu burada bir süre yaşadıktan sonra kendi kendine de öğrenebilirsin.

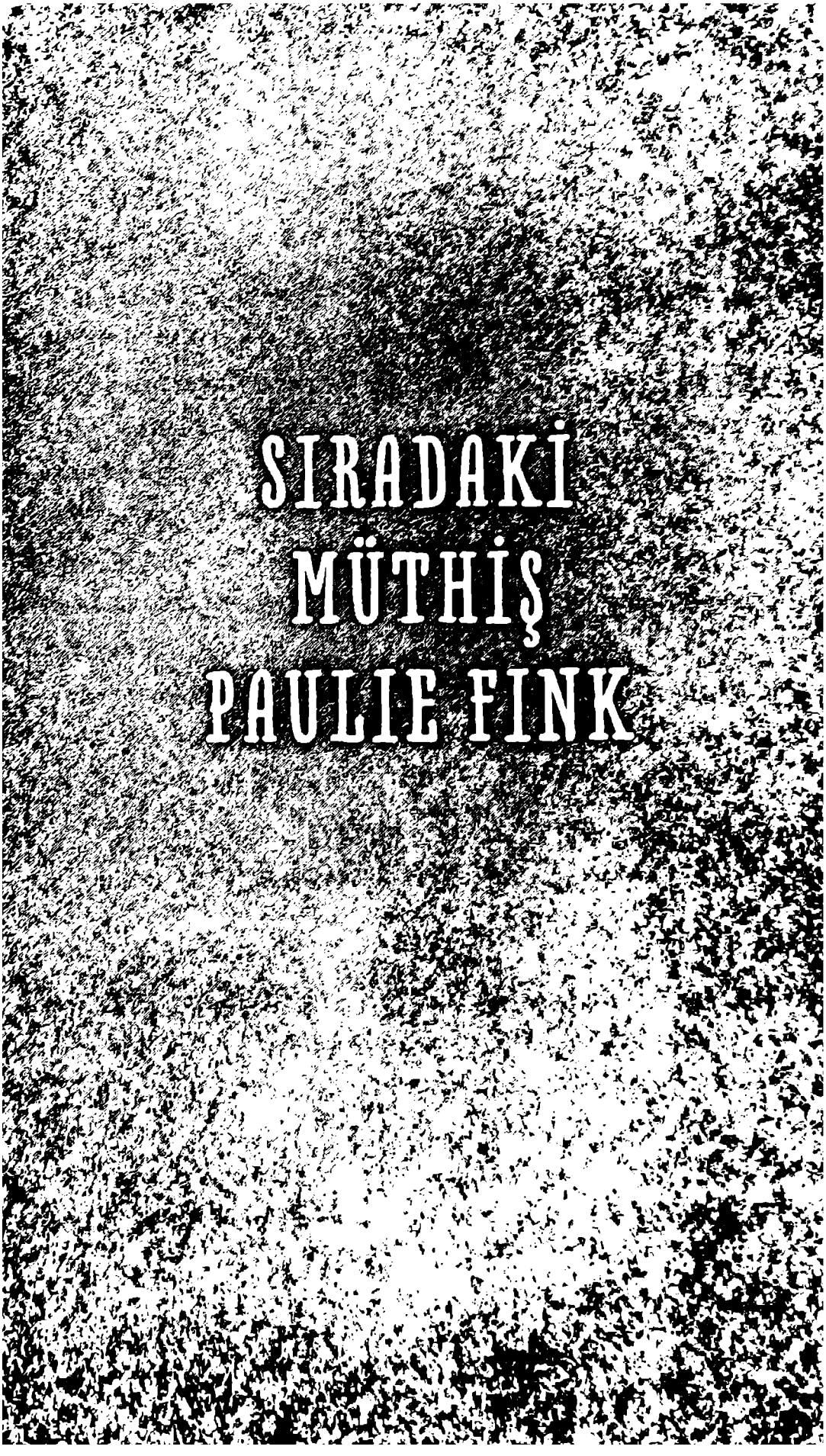
Ama kitapta bahsedilmeyen bir bilgi vardı: *Bir fırtınadan sonra asla nehre yakın yerlerde durmayın.* Islak nehir kıyıları kimi zaman çökermiş. Ben bunu zor yoldan öğrendim. Buraya geldikten altı ay kadar sonraydı. Yağmurun ardından Miller Deresi'nin kenarında duruyordum ve ayağımın altındaki toprak birden... çöktü. Suya düştüm ve akıntıya kapılıp yüz metre kadar sürüklendim. Bir sene boyunca kâbuslar görüp durdum ama yine de şanslıydım. Bazıları sudan hiç çıkamıyor.

CAITLYN:

Hadi be!

HENRY:

Evet. Neyse, Paulie geri gelmediğinde öyle hissettim işte. Hani sanki biz fark etmeden kayıp gitmiş gibi... Belki de hepimiz, sandığımızdan çok daha kaygan bir zeminin üzerindeyiz. Bu yarışma sanki, ne bileyim, Paulie'yi sudan çıkarma şansımız gibi geldi bana. Bunu başaramasak da en azından onun peşindeyken hep bir arada olacağız.

SIRADAKİ
MÜTHİŞ
PAULIE FINK

Köşeye Sıkışmak

Sınıf arkadaşlarıma yarışmayla ilgili düşünmek için biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. Onun karakter özelliklerini test edecek oyunlar oluşturmak şöyle dursun, Paulie'nin kim olduğuna dair gerçek bir fikrim yoktu. Fotoğraflar paylaştığı bir internet hesabının olup olmadığını sordum.

Birbirlerine bakıp güldüler. Yumi, onun açtığını gördüğü tek profilin KutuAdam denen bir şey olduğunu söyledi. Bana açıklamaya çalıştılar ama histerik kahkahalara boğulup durdular.

"Orada olmalıydın galiba," dedi Fiona.

O gece evde internetten KutuAdam'ı arattım. Buldum ama... anlamadım. Sadece kafalarına karton kutular geçirmiş bir avuç çocuk fotoğrafı vardı. Elinde birkaç kibrit tutan bir KutuAdam fotoğrafına tıkladım. Alt yazısı: *Kibrit kutusu kadar.*

Bir sonrakine tıkladım. KutuAdam bir ağacın altında oturmuş, kartondan çenesini insan ellerine dayamış. Alt yazısı: *Kutuların dışında düşünmek.*

Bir kez daha tıkladım. KutuAdam bir taş duvara yaslanmış. Tam da başka bir duvarla kesiştiği noktaya: *Köşeye sıkışmak...*

Bir tane de Glebus'ın odasında otururken resmi vardı. O fotoğrafı çekmek için oraya gizlice girmiş olmalı çünkü Glebus fotoğrafta görünmüyordu. Ama Paulie onun masasının yanında duruyordu. Kutudan başı sanki fırçalanmış gibi aşağı doğru sarkmıştı. *Ceza alanı,* diyordu.

Cidden mi? Bu kadar çok gülmelerinin sebebi *bu* muydu?

Hayır, kesinlikle anlamamıştım: Neden durmadan *Paulie Fink adına* diye haykırıyor ya da neden onun adına bir heykel dikiyor, neden başka bir Paulie'ye ihtiyaçları olduğunu hissediyorlardı? Yani eski okulumda bu çocukla karşılaşmış olsam muhtemelen hepimiz ona Anna Spang'e davrandığımız gibi davranırdık.

Bu şeyi nasıl yürütecektim? Tam da KutuAdam gibi hissediyordum: Köşeye sıkışmıştım.

Sonra diğerlerinden, hatırladıkları tüm hikâyeleri bana anlatmalarını istedim.

Görüşme: Diego

Sana Paulie hakkında bilmediğine emin olduğum bir şey söyleyeyim: O çocuk, miniklerle ilgilenme konusunda müthişti. Küçük çocukları topladığı bir tarikatı filan vardı sanki.

Mesela geçen bahar şöyle bir şey olmuştu: Bay Farabi altıncı sınıfların takımlar hâlinde oynanacak bir ebelemece oyununa liderlik edeceğini duyurmuştu. Anaokulları, birinci ve ikinci sınıfların oynayacağı büyük bir saklambaç gibi bir şey. Yani, dürüst olalım: Minikler toplu ebelemecede korkunçtur. O kadar kısadırlar ki koşamazlar bile, bu yüzden saçma derecede çabuk ebelenirler.

Ama Paulie elini kaldırıp, "Ben Miniklerin takımında olurum," dedi.

"Ben de onu diyorum işte," dedi Bay Farabi. "Hepiniz olacaksınız. Her biriniz iki ya da üç minikten sorumlu olacaksınız ve..."

Ama Paulie, "Hayır, Bay Farabi, ben hepsini alırım," dedi.

Hepimiz, *Ne?* diye kaldık. Çünkü mesele spor olunca Paulie resmen kötüydü. Hem bu bir yarışma bile değildi.

Bay Farabi omuzlarını silkti ve Paulie bütün minikleri etrafına topladı. Sonra biz sayarken hepsi saklanmak için koşuştular.

Sana şöyle söyleyeyim: Minikler resmen yeryüzündeki en kötü saklanan varlıklardır. Kimileri gövdeleri kendilerinden dar ağaçların arkasından gizlice bakıyordu. Diğer çocuklar sadece yere kıvrılıp gözlerini kapamıştı. Birkaç minik de diğer miniklerin arkasındaydı. Bu çocukların kaleye ulaşmalarına imkân yoktu.

Biz Orijinaller birkaç adım atmıştık ki enteresan bir şey duyduk. Siren gibi bir şeydi: "*Vuuuu-vuuuuu-vuuuu-viiiii!*

Vuuuu-vuuuuu-vuuuu-viiiii!" Paulie elleriyle ağzını sarmış öylece dikiliyordu. O sesi çıkardığı an hepsi koşmaya başladılar. Bir sürü minik. Hepsi aynı anda kaleye doğru koşmaya başladı. Yakalayamayacağımız kadar çoklardı.

Yanından sekiz gazilyon minik geçerken Yumi'nin, "Neler oluyor?" dediğini hatırlıyorum. Minikler iki yanından akın akın geçip kaleyi sobeledi.

Bu arada Fiona başını arkaya atarak gülüyor, "Bu tam bir Mini-geddon!" diye bağırıyordu.

Burada gerçekleşen ilginç şeylerin neredeyse hepsi gibi bu da Paulie Fink'in başının altından çıkmıştı. Muz kabuğu fiyaskosu gibi... Bay Farabi'ye sor da anlatsın!

Tamam, kabul ediyorum, Paulie'nin muz kabuğu fiyaskosu tamamen benim hatamdı.

Geçen sene altıncı sınıfların bir araştırma projesi yapması gerekiyordu. Bilimsel araştırmanın nasıl işlediğine dair bir anlayış ortaya koyabildikleri sürece istedikleri konuyu seçebileceklerdi.

Çoğu güzel önerilerle geldi. Diego, dev bir mürekkep balığı üzerine bir rapor yazdı, Gabby et yiyen bakterilerle ilgili bir proje hazırladı. Yumi, farklı müzik türlerinin sınıf arkadaşlarının hafıza oyunu oynarkenki becerilerine etkileri üzerine çalışmaya karar verdi.

Peki Paulie ne yaptı? Proje bulmakta zorlandı. Bu arada, beyin fırtınası konusunda asla sıkıntı yaşamazdı – o çocuk tam bir fikir üretme makinesiydi. Sadece, nasıl diyeyim, pratik fikirler olmazlardı.

Paulie'nin ilk fikri zekiceydi ama aynı zamanda inanılmaz derecede tüyler ürpertici ve kelimenin tam anlamıyla imkânsızdı. Bir müzede Galileo'nun üç parmağını ve dişlerinden birini bir kavanozda saklıyorlarmış. Einstein'ın gözleri de New York'taki bir kasada duruyormuş. Mozart'ın kafatasının da Avusturya'daki bir vakıf tarafından saklandığı söyleniyor. Paulie, tüm bu vücut parçalarını toplayıp bir süperzekâ icat etmeyi önerdi.

Bir hikâye yazmak için müthiş bir fikir. Ama mükemmel bir bilim projesi sayılmaz. Öncelikle, dünyanın her yanındaki ölü adamların kalıntılarından Frankenstein gibi bir dâhi inşa

edebilecek olsa bile dört haftada tamamlaması pek muhtemel değildi.

"Bana uygulayabileceğin bir fikirle gel, tamam mı?" dedim. "Basit bir şey olsun."

Bir hafta sonra Paulie bana yeni bir proje fikrini sunduğu bir kâğıt uzattı. Bekle, buralarda bir yerde olmalı...

Tamam, işte burada: *Musa acuminita -çiçek açan otsu bir tropik bitki- eksokarpının çözülmesinin sonuçları ve insan peregrinasyonuna etkileri*

Bana verdiği özeti bir dinle:

> *Musa acuminita* insan toplulukları arasında çok uzun zamandır kullanımı olan, çiçek açan otsu bir bitkidir. MÖ 5000 yılından beri yetiştirilmektedir. Bugün pek çok toplum bu bitkiden hâlâ besin elde eder ve genellikle atılan dış zarı çiftlik hayvanlarını beslemek ve gübre oluşturmak için kullanılabilir. Benim projem, bu zarların çürümesini ve çürüme sürecinin çeşitli evrelerinde insan çevresine nasıl kolaylıkla entegre olabileceğini gözlemlemek.

Dürüst olacağım Caitlyn: Şöyle hızlıca bir göz gezdiriyordum. Okuldaki çocukların yarısı projeler üretiyor ve ben aynı zamanda düzenli olarak derslere girip bir de koçluk yapıyorum. Yani Paulie'nin özetini okuduğumda, ailesinin evinde bir bitkinin öldüğünü falan düşündüm. O da bunu nasıl bir deneye çevirebileceğini anlamaya çalışıyordu.

Bak, geçmişe gidebilseydim farklı davranırdım.

Musa acuminata'yı araştırırdım mesela. O ismin, muzun Latince adı olduğunu bulurdum. O zaman da bir bitkiden

elde edilen meyvelerin dış yüzeyi anlamına gelen *eksokarp* sözcüğüne daha çok dikkat ederdim. Başka bir deyişle kabuk.

Ve *peregrinasyon*: yürümek.

Yani bu proje önerisini şöyle de okuyabilirsin:

Çürüyen muz kabuğunun insan yürüyüşüne etkisi.

Ya da daha basit ifade etmek gerekirse:

Yere çürümeye başlamış bir muz kabuğu koyup insanların kaymasına neden olup olmayacağıma bakacağım.

Paulie bana bunu yutturdu mu? Evet. Kesinlikle. Dediğim gibi, o çocuk bir kötülük dehasıydı.

Görüşme: Diego ve Fiona

DIEGO:

Paulie haftalarca her gün muz yedi. Çok geçmeden bir sürü kabuğu olmuştu ve her birini tek tek naylon poşetlere koymuştu. Sana bir şey diyeyim mi, Caitlyn? Muz kabukları birkaç hafta sonra çok pis kokar.

FIONA:

Hepsi simsiyah olmuş, ardından sıvı salmış ve sonra da kabarcıklanmaya başlamıştı.

DIEGO:

Muz torbalarını okulun çeşitli yerlerine sakladı. Çok geçmeden meyve sinekleri çıktı ortaya. Başta birkaç tanelerdi. Yine de can sıkıyordu. Ama birkaç hafta içinde resmen istilaya dönüştü.

FIONA:

Her yerde meyve sinekleri vardı. Bütün koridorlarda, bütün sınıflarda... Öğretmenler onları ezmek için dersleri bırakıyordu.

DIEGO:

Binaya girdiğin anda etrafını sarıyorlardı.

FIONA:

Ve kimse nedenini bilmiyordu! Paulie hariç!

DIEGO:

Sonunda Glebus bize her yeri temizletti. Dolaplar. Spor çantaları. Bütün okul. İşte ancak o zaman neler olduğunu anladı.

FIONA:

Bütün okulu... [*gülmekten devam edemedi*]

DIEGO:

Bütün okulu... [*o da gülmekten devam edemedi*]

FIONA:

Dezenfekte! Bütün okulu buharla dezenfekte etmek zorunda kaldılar!

[Kayıt kapanmadan önce üç dakika boyunca belli belirsiz gülmeye devam ettiler.]

GABBY:

Tanrım, Glebus meyve sineklerine çok öfkelendi. Diğer taraftan Mags sadece güldü. Paulie'ye tam bir Shakespeare Soytarısı olduğunu söyledi.

YUMI:

Aslında sanırım tam olarak şöyle demişti, Gabby: "Sen bir edebiyat karakterisin, Paulie Fink. Tam bir arketipsin. Bir Shakespeare Soytarısı'sın."

GABBY:

Doğru ama çoğumuzun ilgisini çeken sadece soytarı kısmıydı. Çünkü bir öğretmenin çocuklardan birine soytarı dediğini her gün duyamazsın.

YUMI:

Sonra Mags herkese –yani *benden başka* herkese çünkü ben zaten biliyordum– Shakespeare Soytarılarının aslında ahmak olmadıklarını açıkladı. Aslında bulundukları çevredeki en bilge insanlardır onlar. Güçlü insanlardan mizah çıkarmak için uygunsuz davranırlar sadece. Mags'in şöyle dediğini hatırlıyorum: "Küstahlarla dalga geçmek, mağrurları zekâyla yenmek için." Tam olarak böyle dediğini hatırlıyorum çünkü bundan bir şarkı yapmıştım. İstersen hemen çalabilirim...

GABBY:

Ben de o sırada, "Aa, Shakespeare Soytarısı, bozguncunun başka türlü bir ifadesi!" oldum. Shakespeare'in Jadelicious hakkında neler düşüneceğini merak ediyordum ama Mags, Shakespeare Soytarılarının aslında toplum hakkında gerçekleri herkesin yüzüne vurmak için orada olduklarını söyledi. Paulie'yi bu çok eski gelenekle ilişkilendirdiği için gerçekten heyecanlanmaya başlamıştı. Uzun uzun bir sürü şey anlattıktan sonra Paulie ona baktı. Birkaç kez gözünü kırpıştırdığını hatırlıyorum. Sonra da, "Bir dakika, bana mı söylüyorsun?" dedi.

YUMI:

Soytarılarla ve ahmaklarla ilgili bir konuşmanın ortasında ahmak rolü mü yapıyor yoksa gerçekten hiç umursamıyor mu anlamamıştık.

GABBY:

Ya sonraki hafta? Paulie bütün gün Shakespeare karakteri gibi konuştu. Bunu yapmak için bütün hafta sonu Shakespeare okuduğuna yemin edebilirim. Çünkü sürekli, "İyi günler dilerim, leydim. Lütfen söyleyin, nasıl veda edeceksiniz şu görkemli aya!" falan gibi şeyler diyordu. Sonra, "Ah, sevgili bayım! Bana öyle geliyor ki kıvanç dolu bir sabah bu!" İkisi de merhaba demenin süslü yollarıydı.

YUMI:

Bir keresinde de bir öğretmene, "İstirham ediyorum, azat edin şu melun kalemi evde çalışmaktan," dediğini hatırlıyorum. Bize ödev vermemesini istiyordu sadece.

GABBY:

Sonra da Glebus, koridorda çok hızlı koştuğu için ona bağırmıştı da Paulie de ona dönüp bir parmağını havaya kaldırdı ve "Keşke yabancı olsaydık birbirimize!" dedi.

Glebus ne diyeceğini bilememişti.

YUMI:

Paulie ertesi sabah kendi gibi olmuştu. Herhangi bir çocuk gibi konuşuyordu. Sanki o Shakespeare olayı hiç yaşanmamış gibi.

Gerçekten İnanırmış Gibi Söyle

Eylülün son haftasını Paulie hikâyeleri derleyerek geçirdim. Her teneffüste biriyle Paulie hakkında görüşüyor ve verdikleri cevapları resmî kayıtlar için kayda alıyordum. Orijinallere bu görüşmelerin doğru oyunları tasarlamama yardımcı olacağını söylemiştim. Ama çok geçmeden aslında bu görüşmelerden biraz hoşlandığımı fark ettim. Kayıt tuşuna bastığım andan itibaren sorumluluk bende oluyordu. Sorular sormalı, sohbetin istediğim yönde gitmesini sağlamalıydım. Ne sorsam cevap veriyorlardı. Hikâyeler de komikti. Üstelik Pofuduk'u eğlendirecek şahane malzemelerle doluydu hepsi. En güzeli de bu görüşme meselesi dikkatimi dağıttı ve Mira'nın pijama partisini takıntı hâline getirmemi önledi.

Görüşmelerin işe yaramadığı kısımsa, bana yarışma için net fikirler vermekti.

Gece *Megastar* bölümlerini didik didik ettim ama Gabby haklıydı. Bütün o oyunlar performansla ilgiliydi. Paulie Fink efsanesiyle hiç alakaları yoktu.

Birkaç gün sonra Orijinaller sabırsızlanmaya başlamıştı bile.

Hep birlikte keçileri beslemeye giderken, "Büyük bir zombi kurtadama karşı oyunu yapabiliriz," diye önerdi Timothy.

"Ya da bizi bir şeyin etrafında filan koşturabilirsin," dedi Diego. "Olimpiyatlar gibi."

Fiona çileden çıkmış gibi ellerini kaldırdı. "Zombilerin ya da etrafta koşturmanın *Paulie*'yle ne ilgisi var, sizi mankafalar?"

"Dinlediğin Paulie hikâyelerini düşün," diye fısıldadı Gabby kulağıma.

"Endişelenmeyin," dedim, sesimin kendinden emin çıktığını umarak. "Yarışmaya çok yakında başlayacağız. Sadece birkaç görüşme daha istiyorum, tamam mı?"

"Ama *ne zaman?*" diye sordu Fiona. "Ne zaman başlayacağız? Hemen başlamak istiyorum."

"Cuma," deyiverdim birden. "İlk oyunu cuma günü öğleden sonra açıklayacağım, tamam mı? 29 Eylül. Futbol antrenmanı."

Ama cuma günü futbol antrenmanı başladığında hâlâ müthiş bir fikrim yoktu. Yani sonuçta yardım alabileceğim bir rehber filan yoktu ki: *Yeni Başlayanlar için Hiç Tanımadığınız Bir Ortaokul Öğrencisinin Yerine Birini Seçme Yarışması Yapmak!*

Antrenmandan sonra hepsi etrafımı sarmış ne mücadelesi vereceklerini öğrenmeyi bekliyordu. Sonbahar renkleriyle parıldayan dağlara baktım. Zihnim hızla çalışıyordu. Mesela bir sandviç yeme yarışması yapabilirdim ama bu çok aptalca görünüyordu. Paulie simlerle bir şeyler yapmamış mıydı? Ama sim kullanarak nasıl bir yarışma yapılabilirdi ki? Bütün o "Yıldızlardan geldim" meselesi ve tavuk kıyafeti... Sonra konuşmasını değiştirip...

"Shakespeare!" deyiverdim. "İlk oyununuz Shakespearevari bir şey."

"Peki *nasıl* bir oyun bu?" diye sordu Diego. "Shakespeare mi okuyacağız?"

"Pazartesi gününü Shakespeare gibi Konuşma Günü ilan ediyorum," dedim.

İkizler başlarını iki yana sallayarak çamura tekme attı. Fiona korkunç bir koku almış gibi yüzünü buruşturdu.

Yumi boğazını temizledi. "Caitlyn," dedi. "Shakespeare'le ilgili her şeyi biliyorum. Ama buradaki herkesin Ozan'ın çalışmalarına o kadar da aşina olduklarından emin değilim."

Fiona yüzünü buruşturup Yumi'yi taklit etti. "Buradaki herkesin *Ozan'ın* çalışmalarına o kadar da *aşina* olduklarından emin değilim."

Diego, "Yumi'nin söylemeye çalıştığı şey," diye araya girdi, "gerçek oyunlarla mücadele edeceğimizi düşünmüştük. Ne bileyim koşmak gibi şeyler. Olimpiyatlardaki gibi falan."

Yumi, "Söylemeye çalıştığım şey bu *değildi*, Diego," dedi.

Timothy, "Bu oyun berbat!" diye bağırdı ve ardından herkes ona eşlik etmeye başladı.

"Bu oyun berbat! Bu oyun berbat! Bu oyun berbat!"

Yani, ben de bunun *iyi* bir fikir olduğunu düşündüğümden değil ama... Aklıma gelen tek fikir oydu işte.

"Shakespeare," dedim, gerçekten inanırmış gibi.

Gecenin Yuttuğu

O gece annemle oturmuş *Megastar* izlerken telefonum vızıldadı. Mira görüntülü arıyordu. "Herhalde pijama partisini planlamasına yardım etmemi isteyecek," dedim. Odama koşup kapıyı kapadım.

Cevapladığımda karşımda sadece Mira'nın değil, bir sürü eski arkadaşımın yüzünü görünce şaşırdım. "Hey!" dedi hepsi aynı anda.

"Ah... Selam!" Sesimin bu kadar hevesli çıkmasından nefret ediyordum.

Geçen seneki bütün arkadaşlarım oradaydı. Uzaktan tanıdığım ama daha önce hiç takılmadığım birkaç kız daha vardı. "Vay canına," dedim. "Neler oluyor?"

Mira ekranı kendine yaklaştırdı. "Partimdeyiz," dedi. "Tarihi öne çekmemiz gerekti çünkü Gigi yirmi yedisinde şehir dışında olacakmış. Eğer bu hafta sonu yapmasaydık Şükran Günü'ne kadar yapamazdık."

Bir dakika. Partiyi yapıyor olamazlar. O partide benim de olmam gerekiyordu.

Gigi denen biri şehir dışına çıkacağı için bensiz yapıyorlar.

"İyi de Gigi kim?"

"Bu sene Ohio'dan geldi," dedi Mira. "İkinizin birbirinizi tanımadığınıza inanamıyorum. Çok garip." Kamerayı çevirince tanımadığım, siyah saçlı bir kız belirdi ekranda. El salladı, ben de karşılık verdim.

Sonra tekrar Mira göründü ama çok kısa bir süreliğine. "Bekle," dedi Mira arkasını dönerek. Saç çizgisini ve kulağını yakından izliyordum. "Jeremy'ye burada olacağımızı mı söyledin?" diye sordu birine.

Sonra bana döndü: "Ah, Tanrım! Jeremy Newby ve kankaları partiyi basmak istiyor."

Güldüm ama hiçbir şey komik gelmiyordu.

"Al bakalım, herkese selam ver," dedi Mira. Ekran elden ele gezmeye başladı. Genellikle sürekli hareketten kaynaklanan bir bulanıklık görüyordum. Birkaç tanıdık detayı seçebilmiştim. Kotla kaplı bir çift diz, Mira'nın ailesinin mat beyaz çerçeve içinde duvara asılmış portresi. Başka bir arkadaşımın kaşları. Bir diğerinin kahkaha atarken hafif aralanmış dudakları. Görüntüler piksel pikseldi. Bir donup bir çözülüyorlardı.

Herkes aşağı yukarı aynı şeyleri söylüyordu. *Nasılsın? Vermont nasıl? Oralar güzel mi?* Soruların arasında birbirlerine dönüp, *Hayır, o değil. O filmden nefret ederim. Bir dakika, durdur şunu!* gibi şeyler söylüyor, sonra yeniden bana dönüyorlardı. *Ee, okul nasıl peki? Annem Vermont'un gerçekten çok güzel olduğunu söylüyor. Hâlâ tatlı bir oduncuyla tanışmadın mı?*

Onlara nasıl olduğumu ya da Vermont'un nasıl olduğunu nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Etrafa bakıp da, dört bir yanın buradan dışarı çıkmak da dışarıdan buraya girmek de imkânsızmış gibi gösteren dağlarla çevrili olduğunu görmenin nasıl hissettirdiğini nasıl anlatırım bilmiyordum. Ya da okuldaki o ilk günlerde sanki bir havuzun dibine kadar dalmışım gibi paniklemiş ve gergin hissettiğimi. Ayrıca son zamanlarda, nedeni şöyle dursun, Anna'yı ne kadar çok düşündüğümü de anlatamazdım.

Gülümsedim ve *Burada insandan çok inek var bence,* gibi şeyler söyledim. Bunun doğru olmadığına emindim. İnsanların gerçekmiş gibi kabul ettikleri şeylerden biriydi ama değildi.

Evet, burası muhteşem. Manzara inanılmaz.

Yakınlarda yaşayan bir rock yıldızı var. Adını hatırlamıyorum ama cidden çok ünlü.

Bir yarışmayı yönetmek için beni seçtiler. Şimdi anlatması uzun sürer ama bütün çocuklar bana oy verdi, çok havalı.

Kimse etkilenmiş ya da ilgileniyormuş gibi görünmüyordu. Çok geçmeden ekranda yeniden Mira belirdi. "Selam tekrar," dedi.

"Eee... peki... Anna Spang ne yapıyor?" diye sordum. Sesimin düz çıkmasını sağlamaya çalışmıştım. Ondan bahsederken hep olduğu gibi...

"Bekle, şimdi mesaj atma ona!" dedi Mira başka birine. Sonra bana döndü. "Kim? Ha, Anna mı? Her zamanki gibi acınasıdır herhalde. Bu sene onu pek görmüyorum." Sonra bulanık bir hareketlilik daha oldu ve Mira o sırada, "Ne yazdı? Bekle, geliyorum!" diye bağırdı.

Gitmem gerektiğini söylediğimde itiraz etmedi. O bana el sallarken görüşmeyi sonlandırdım çünkü ilk kapatan olmak istemiştim.

Sonra bir anda yalnız kaldım ve her şey öncekinden de sessiz geldi.

Mutfağa döndüğümde annem gülümsedi. "Mira nasıl? Heyecanlı mı?"

Anneme partinin öne alındığını, şu an yapıldığını söyledim. Önemli bir şey değilmiş gibi söyledim ama annem yine de irkildi.

"Sorun değil," dedim. "Zaten o gün katılmam gereken bir futbol maçı olduğu ortaya çıktı, muhtemelen gidemeyecektim zaten."

Dışarı, arka bahçemize bakan küçük verandaya çıktım. Ay yoktu. Karanlık öyle yoğundu ki insanı yutabilecek bir canavara benziyordu. *Belki Paulie Fink'in başına gelen de budur,* diye düşündüm. *Belki de gece onu yuttu.*

Biraz sonra annem de yanıma geldi. Üzerime bir battaniye sararak omuzlarımı sıvazladı. Başımı kaldırdığımda gökyüzünde milyonlarca yıldız gördüm.

Şimdiye kadar kendime Vermont'un sadece ikamet ettiğim yer olduğunu söylüyordum. Şimdilik. Evim, gerçek evim, başka bir yerdeydi.

Ama artık emindim. Evim sandığım yer, evim değildi. Artık değil.

* * *

Pazartesi günü okula gittiğimde ikizler Mags'in sınıfının önünde duruyorlardı. Yüzlerinde kocaman, sersem bir sırıtmayla. Bir şeylerin peşindeymiş gibilerdi.

"Ee, selam çocuklar," dedim.

Aynı anda ikisi birden *sweatshirt*lerini açtılar. Altına aynı renk yeşil tişörtler giymişlerdi ve üstlerine kalın, siyah bir kalemle bazı harfler yazılmıştı.

Daha dikkatli baktım. Thomas'ınkinde NOT 2B yazıyordu. Timothy'ninkindeyse 2B.* Benden bir tepki bekledikleri görülüyordu.

Ama anlamamıştım. NOT 2B? 2B? Ne demek oluyordu ki şimdi bu?..

"Bir saniye," dedi Timothy. İkisi yer değiştiler. Şimdi 2B baştaydı.

"To be or not to be,"** dedim sonunda anlayarak. William Shakespeare'in en meşhur repliklerinden biriydi: *Olmak ya da olmamak. İşte bütün mesele bu.*

Shakespeare yarışması. Mira'dan gelen o aramadan sonra Paulie yarışmasını tamamen unutmuştum.

Ama sınıfa girdiğimde unutan tek kişi olduğumu açıkça görebiliyordum.

---

* İngilizce okunuşları sırasıyla "not to be" ve "to be". –*çn*

** Shakespeare'in *Hamlet* adlı eserinin en bilinen repliği, "Olmak ya da olmamak." –*çn*

Görüşme: Fiona

Hayır, şu Shakespeare oyunu beni heyecanlandırmadı. Ama yani başkasının kazanmasına da izin verecek değilim ya.

Evet, yaptığım şuydu: Eve gittim ve internette *Shakespeare gibi konuşmak* araması yaptım. Sonra birkaç öneri buldum. İşte *sen* yerine *zat-ı âliniz* demek ya da aralara eski kelimeler, *ey, heyhat* gibi şeyler serpiştirmek falan. Böylece sıradan cümleler, *Heyhat, fırçaladım dişlerimi* ya da *Kimi gün zat-ı âlinizin başına bir tokat aşketmek geliyor içimden, Bay Diego* gibi bir hâl alıyor.

Ama araştırmam ortaya bambaşka bir şey daha çıkardı.

Shakespeare'in hep sıkıcı bir tip olduğunu düşünmüşümdür. Yani sanki, ne bileyim hümanite sınıfında asılı olan portreden bize bakan şu ihtiyar Oxthorpe gibi adamlara hitap eder gibi. Ama Shakespeare'in tamamen hakaretten oluştuğunu gördüm. Oyunlarında o kadar çok eleştiri var ki! Hatta tamamen en iyi laf çarpmaları için özel yapılmış siteler var. Bazıları o kadar müthişti ki bunları nasıl ben düşünemedim, bilmiyorum. Mesela:

Midem çalkalanıyor sana bakınca. Bu, *Dostum sana bakınca kusasım geliyor*'un Shakespearecesi.

Patlar mısın lütfen! Bu da, *Elimden gelse seni milyonlarca parçaya bölerdim,* demek.

Pis kokunun bu kadar çeşitlisi hayatta kimsenin burnuna nasip olmamıştır! Buna ne demeli? *Kokuyorsun,* demenin şaşaalı yolu.

Müthiş şeyler vardı: *Seni hor görüyorum, aşağılık herif! Kulaklarındaki kir, beyninden büyüktür! Bağırsakları kemiren hain bir kurtsun sen!* Ama benim favorim, aşırı basit olduğu

için şu: *Delik deşik kıç seni*. Kendimi bir an Diego'ya bakıp bunu söylerken hayal ettim: *Diego, delik deşik kıç seni.*

Hepsini ezberlemeye çalıştım ama o kadar çoklar ki. Hem çoğu okur okumaz aklımdan uçup gitti. Birkaçını koluma yazdım. Sonra bir iki tane daha ekledim. Uyuyakaldığımda omuzlarıma kadar yazıyla kaplıydım ve kafam *bok böceği, kalbura dönmüş kötülük fıçısı, şeytanların prensi, veba ağrısı, kusmuk çorabı* gibi ifadelerle doluydu. Bu sözcüklerin bazılarını bilmiyorum bile ama umurumda değil çünkü kimin aklına gelir ki birine *kusmuk çorabı* demek?!

Bu yarışmayı kesin kazanacaktım. Biliyordum işte!

Ama görünüşe bakılırsa o siteyi keşfeden yalnız ben değilmişim.

Shakespeare Oyunu

Mags'in sınıfına girdiğim an Fiona oturduğu yerden ayağa fırladı. Epey yüksek bir sesle, "Sabah-ı şerifleriniz hayrolsun!" diye haykırdı. Kollarının bir sürü karalamayla dolu olduğunu fark ettim.

Diego'nun kolunda da bir sürü yazı vardı. Fiona'nın önüne geçti. "Afiyette misin, Caitlyn?" diye sordu.

Gözlerimi odada gezdirdim. Yumi üzerine kocaman bir tüy yerleştirilmiş kadife bir şapka takıyordu. O günlerde Shakespeare'in takacağı türden bir şey. Üzerindeki tişörtte RAHATLA VE OZAN'I OKU yazıyordu. Sam, Willow ve Lydia her zamanki ponponlu bantlarını takmışlardı ama üzerinde baştan başa farklı tabirler yazan beyaz tişörtler de giymişlerdi:

TURŞUYA DÖNMEK

MİADINI DOLDURMUŞ

BUZLARI KIRMAK

TILSIMLI HAYAT

PARILDAYAN HER ŞEY ALTIN DEĞİLDİR

"Bunlar da ne?" diye sordum.

"Bir tür kopya kâğıdı denebilir." Willow, sözcükleri işaret ederek sırıttı. "Bunların hepsini Shakespeare uydurmuş. Bulmuş. Dilimize kazandırmış?"

Sam başıyla onaylayarak, "Çok havalı, değil mi? Yani *muazzam*, değil mi?" diye ekledi.

Başlarda herkes sessizdi, nadiren konuşuyorlardı. Değerlendirileceklerini biliyor ve sözcükleri yanlış kullanmaktan korku-

yorlardı. Ama keçilere doğru ilerlerken Diego ve Fiona karşılıklı hakaretlere başladılar.

"Doğanın aksi yaması seni," diye okudu Fiona dirseğinden.

Diego bileğine baktı. "Sen... Banbury peyniri!" diye cevap verdi.

"Pervasız sarsak!"

"Dikenli çalı!"

"Cansız ve çamurla alacalanmış hergele!"

"Ayın yardakçısı!"

"Ne demek olduğunu bile bilmiyorum ama sen... sen... züppe!"

Yumi bana döndü. "Bu *tam* Shakespeare'di," dedi. Dalga geçip geçmediğini anlayamamıştım ama daha sonra bana Shakespeare'in zamanında seyircilerin gerçekten çok gürültücü ve kavgacı olduğunu söyledi. "Hakaretleri duymak için tezahürat yaparlar, kötü adamları yuhalar, sahnedeki aktörlere çürük meyveler fırlatırlarmış. Kimi zaman oyunun ortasında kavga çıkarmış. Tam bir kaosmuş anlayacağın!"

Diego ve Fiona, ağıla vardıklarında herhangi bir konuda kavga etmeye hazırlardı. "Benimdir sıra," dedi Diego yem kovasını alırken Fiona'ya.

"Daha geçenlerde gelmişti sıran," dedi Fiona. Gülümsüyordu ama yapmacık bir tebessümdü. Kovayı kendine doğru çekti. "*Benim* bugünkü sıra."

"Ruhu olmayan kokuşmuş bir kafadan ibaretsin!"

"Hayır, esas kokuşmuş kafa sensin!" diye çığlık attı Fiona. İki eliyle kovaya asılıp olabildiğince sertçe çekti. Diego kovayı bırakınca da arkaya doğru sendeledi. Keçilerin yemi her yere savruldu. Fiona ayağa kalktı, bir avuç yemi alıp Diego'ya fırlattı. Diego da yerden avuçladığı yemleri ona fırlattı. "İdrar torbasısın sen!" diye bağırdı Fiona.

Timothy ve Thomas da harekete geçti. "Bir yemek savaşıdır başlayan!" Yemleri alıp herkese fırlatarak koşmaya başladılar.

"Yumi kokuşmuş bir kafadan ibaret!" diye haykırdı Timothy ona bir avuç yem atarken. "Sam kokuşmuş bir kafadan ibarettir! Gabby kokuşmuş bir kafadan ibarettir!" Hepsi yerden bir avuç yem alıp fırlatarak karşılık verdi.

İkizler, ıslak havlu savurur gibi *sweatshirt*lerini birbirlerine doğru sallamaya başladılar. "Zebani!" diye aşağıladı Timothy kardeşini. "Küflü kulak! Tozun cevheri!"

Thomas geriye doğru yaslandı. "Tozun cevheriymiş, kıçımın kenarı! Shakespeare Shakespeare'e Karşı başlıyor!"

Ardından güreşmeye başladılar. Etrafıma bakındım. Sam Lydia'yı, Lydia da Willow'u kovalıyordu. Yumi ortalıkta sıçrayıp sanki çiçek yaprağı saçarmış gibi yemleri savuruyordu. Başındaki tüylü şapka gözlerine doğru inmeye başlamıştı ama bundan rahatsızmış gibi görünmüyordu. Fiona bir hanımeli dalını kırmış, başının etrafında o dalla halkalar çiziyordu. "Hepinizi kamçılayacağım bir kırbaçla!" diye bağırıyordu karşısına çıkan herkese. Bu arada Gabby de sahneyi gülümseyerek izliyor, zaman zaman Shakespeare'in oyunlarını beğenen seyirci kitlesinden biriymiş gibi alkışlıyordu.

Kavgaya karışmayan yalnızca Henry'ydi. Yanıma gelip manzarayı izlemeye başladı. "Bazıları büyük doğar," dedi büyük bir ciddiyetle. "Bazıları büyüklüğe erişir ve bazılarına da büyüklük bahşedilir. Ve bazıları da..." Kolunu kaosu gösterir gibi gezdirdi ve cümlesini tamamlamadı.

Her şey beklenmedikti. Uçuşan keçi yemleri. Shakespeare'in sözlerine karışan keçi melemeleri. Shakespeare Shakespeare'e Karşı kavgasının ortasındaki Timothy ve Thomas. Takım elbisesi içinde bir hanımeli dalını kement gibi savuran Fiona ve ihtiyar bir bilge gibi davranan Henry.

Birdenbire kahkahalara boğuldum ve bu, herkesten çok beni şaşırttı. Kendi kahkahamın sesi. En son ne zaman böyle güldüğümü hatırlamıyordum.

Ama biraz sonra başladığım gibi aniden durdum. Çünkü Bay Farabi bize doğru geliyordu ve yalnız değildi. Hemen yanında

Glebus vardı. Gözleri şapkası tarafından kapatılmış olan Yumi tam bir avuç daha yem saçarken yanımıza geldi.

Yem taneleri Glebus'ın gözlerine girdi.

Görüşme: Gabby

GABBY:

Tabii ki Glebus bize bağırdı ama Shakespeare yarışmasıyla ilgili en çok hatırladığım, bir ay içinde hiçbirimizle konuşmak istemeyen birinden bir yarışmayı idare eden kişiye dönüşmen.

Bana dördüncü sezondan bir *Megastar* yarışmacısını hatırlatmıştın. Indiana'dan katılan Maryellen. Çok sessiz sakin bir kızdı. Herkes onun orta batıya giden ilk otobüse bineceğini düşünmüştü. Peki ne oldu, tahmin et? O sessiz, küçük Maryellen'in tutku dolu olduğu ortaya çıktı. Çok geçmeden adını Spicy G olarak değiştirdi ve en gösterişli gece kulüplerinde Jadelicious'la takılmaya başladı.

Hafta sonumu Shakespeare gibi konuşmayı öğrenerek geçirmeyi planlamıştım. Ama başlarken sadece birkaç dakikalığına Maryellen'in Spicy G'ye dönüştüğü kısmı izleyerek geçireyim dedim. Birkaç dakika, birkaç dakika daha derken ipin ucunu kaçırdım.

Farkına bile varmadan pazar gecesi olmuştu ve büyükannem bana, "Artık *Megastar*'ı kapatıp yatağa gitme vakti geldi," diye bağırıyordu. Tek bir Shakespeare sözcüğü bile bakamamıştım.

Yani ilk yarışmayla ilgili planım, Spicy G öncesi Maryellen gibi davranmaktı: Sessiz kalacak ve sonraki etaba kalacaktım.

CAITLYN:

Ama ben sessizliğini fark ettim. Azarlarının ardından Glebus'ın ofisinden çıktığımızda senden Shakespearevari bir şeyler söylemeni istedim, sense sadece "Hımm?" dedin.

GABBY:

Sanırım sorgulanma konusunda pek iyi değilim çünkü zihnim bir anda boşalıveriyor. Diego ve Fiona'nın birbirlerine bağırarak söylediklerini ya da ikizlerin birbirlerine ne dediklerini hatırlamaya çalıştım. Paulie'nin akşama kadar Shakespeare gibi konuştuğu günden *herhangi* bir şey de olurdu ama donup kalmıştım. Macbeth falan gibi duracak bir şeyler söylememi bekleyerek bana bakıyordun. Ama benim aklıma gelen yalnızca Maryellen ve onun söylediği bir sözdü: "İnsanlar benim hakkımda bilinebilecek ne varsa bildiklerini düşünüyorlar. Ama bana baktıklarında tek gördükleri kendi yamalı kişilikleri."

Bilmiyorum, çok derin geliyordu kulağa. Shakespeare'in de derin olması gerekiyordu. O yüzden ben de sana, "İnsanların gördükleri yalnızca kendi yamalı benlikleri," dedim.

Başını sallarken kederli gibiydin. Benim için yarışmanın sona erdiğini orada anladım.

Zafer Turu

Shakespeare fiyaskosundan sonra Glebus'ın odasından çıktığımızda teneffüs saati gelmişti bile. Diego binadan dışarı çıkarak, "Bu muhteşemdi!" diye bağırdı.

Azar yemiş olmak kimseyi etkilememiş gibiydi. Glebus'ın odasında hepsi utanmış ifadelerle yere bakıyordu. Ama dışarı çıkınca kahkahalar atıp birbirlerine beşlik çakmaya başladılar.

"Caitlyn!" diye haykırdı Sam. "Mitchell'ın ilk yemek kavgasını başlattın!"

"Sıradan bir yemek savaşı da değil, keçi yemeği savaşı," diye ekledi Willow. "Sıradan bir yemek savaşından sekiz bin kat daha iyi!"

Ama Henry, onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyordu. "Muhteşemdi, Caitlyn," dedi.

Diego da başıyla onayladı. "Klasik Paulie Fink'ti."

"Aynı zamanda da klasik Shakespeare," diye katıldı Yumi.

"Evet," dedi Gabby. "Selam ver, Caitlyn!"

Timothy ve Thomas tezahürata başladı. "*Selam ver!*"

Ama Diego başını iki yana salladı. "Sadece selam yetmez," dedi. "Zafer turu at! Parkın etrafında bir tur!"

İkizler tezahüratlarını değiştirdi. Artık "*Selam ver!*" diye değil, "*Za-fer tu-ru! Za-fer tu-ru! Za-fer tu-ru!*" diye bağırıyorlardı.

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedim. "Sadece..."

"Turu at," diye ısrar etti Diego. "Zafer turu *daima* atılmalı."

Birkaç deneme adımı attım ve herkes alkışlamaya başladı. Birkaç adım sonra Fiona önüme atladı. "Bekle! Dur!"

Ceketini çıkardı. "İşte, al bunu."

Okulun ikinci günü giydiği ceketti: Birkaç düğmesi eksik olan turkuaz ceket. Yakasına çamur bulaşmıştı. "Hadi, Caitlyn," dedi. "Ceketin gücünü hak ediyorsun."

"Ah, teşekkür ederim ama..." diye başladım atlatmanın bir yolunu arayarak ama herkes izliyordu ve Fiona bana gezegendeki en muhteşem hediyeyi sunuyormuş gibi duruyordu. "Peki, tamam." Kollarımı ceketin içine geçirdim. Kolu kısa gelmişti. Kendimi çok gülünç hissediyordum ama herkes alkışladığı için ben de koşmaya başladım. Diğerleri de benimle koşuyor, iki gün içinde ikinci kez ismimi haykırıyorlardı.

"Cait-lyn! Cait-lyn! Cait-lyn!"

Gabby parka doğru koşarak salıncaklardaki Pofuduk'un yanına gitti. Sonra ikisi birden bana doğru koşmaya başladılar. Arkalarında bir grup minik daha vardı. Turun geri kalanını Pofuduk'la el ele tamamladık. Miniğim, bir tür süperkahramanmışım gibi gözleri ışıl ışıl beni izliyordu. Her yaş grubundan bir sürü çocuk da arka arkaya dizildi. Çoğu adımı neden haykırdıklarını bilmiyordu ama umurlarında da değilmiş gibi görünüyordu. Adımı söylemeye devam ettiler.

Tur bittiğinde Gabby ciddi bir ifadeyle bana bakıyordu. "Caitlyn," dedi. "Yarın okuldan sonra bize gelebilir misin? Yapmamız gereken önemli bir iş var."

Megastar Öğretisi
yahut Bir Televizyon Programı İzleyerek
Hayata Dair Öğrendiğim Her Şey
Bir Gabby Listesi

1. Yarışmacıların neye dönüşeceğini asla tahmin edemezsin. Son bölüme gelindiğinde çok az insan, ilk bölümde olduğu kişidir. Orada yeterince kalırlarsa, değişeceklerdir.

2. Her yarışmanın kahramanları ve kötü adamları vardır. Sezonun başında farklarını söylemek zordur. Kimi zaman emin olmak için sezon sonuna kadar beklemeniz gerekir.

3. Kendini tanı. Seyirciler gerçek bir Megastar'la taklidi arasındaki farkı her zaman bilirler.

4. Göreyim seni! Kendini öne at. Korkusuz ol. En önemlisi de eğlendiğinden emin ol. Eğer eğlenmiyorsan orada olmanın ne anlamı var ki?

5. Onurun bütün ödüllerden daha önemlidir. Gururları söz konusu olduğunda insanların neler yapabileceğine inanamazsın. Herkes kleos'a erişmek ister.

6. Kazanacağının garantisi yoktur. Elinden geleni yap ama şunu sakın unutma: Bazen iyiler kaybeder.

Görüşme: Henry

CAITLYN:

Bana kötü haberi nasıl aldığından bahset.

HENRY:

Bunun olacağını anlamam uzun sürdü. Babam kasaba konseyinde ve onun elinde bir kâğıt yığınıyla toplantılardan gelişini hep görürüm. Genelde hesap tabloları, çeşitli bütçeler filandır ama benim için hepsi üzerinde sayılar olan kâğıtlardan ibaret. Bir süre sonra bu kâğıtlardaki bir sürü sayının kırmızı olduğunu fark ettim. Bütçelerde kırmızı kötüye işarettir. Ama hâlâ anlamamıştım.

Evin çeşitli yerlerinde yazılar gördüm. BÖLGESEL OKULLAR ÖLÜM SARMALINDA ya da DERS SONSUZA DEK BİTTİ: BÖLGESEL OKULLAR KAPANMA TEHLİKESİYLE KARŞI KARŞIYA gibi başlıkları vardı ama hâlâ anlamamıştım. Yani o sözcükleri gördüm tabii: *Ölüm sarmalı. Sonsuza dek.* Ama endişelenmem gerektiğini düşünmemiştim.

Sonra yaz başında babam bir toplantıdan eve döndü. Arabayı park ettikten sonra uzun süre inmedi. Nihayet kapıdan girdiğinde gözleri kıpkırmızıydı. Ertesi gün, bir e-postayı açık bırakmıştı. *Gerçeklerle yüzleşmenin zamanı geldi. Büyük bir şey olmadıkça Mitchell, okulunu açık tutamayacak,* yazıyordu.

Babam tam o sırada içeri girdi ve benim ekrana baktığımı gördü. "Senin bunu görmemen gerekiyordu," dedi yalnızca.

İşte o an sanki zemin ayağımın altından kaydı.

Jadelicious Olsa Ne Yapardı?

Gabby'nin evi sabun, ıslak köpek ve ilaç kokuyordu ama Gabby'nin büyükannesinin bizi gördüğü için ne kadar mutlu olduğunu fark etmemek mümkün değildi. Beni, sanki yıllardır tanıyormuş gibi kucakladı.

Gabby hemen yanımızda, tüyleri tel tel dökülen küçük bir köpeği okşuyordu. "Gel buraya, Buster," dedi. Kollarının arasında kıpırdanan köpeği öptü. "Seni aşağılık ihtiyar seni. Seni vahşi ve korkunç yaratık seni."

"Aynı annene benziyorsun," dedi Gabby'nin büyükannesi bana. Bunu nereden bildiğini merak ettim ama daha soramadan Gabby beni koridor boyunca sürüklemeye başladı.

Gabby'nin odasındaki her şey pembe tonlarındaydı: halı, yastıklar, duvarlar. Her yerde Jadelicious'ın yüzü vardı. Dergilerden koparılmış sayfalar duvarlara bantlanmıştı.

Gabby elime bir şey tutuşturdu: MEGASTAR ÖĞRETİSİ. "Bunu ezberle, tamam mı?" Sonra kendini yatağa bıraktı ve lavanta rengi buruşuk yorganın üzerinde bağdaş kurdu. "Ayrıca bir konuşmaya ihtiyacın olacak."

"Konuşma mı?"

"Evet, müthiş bir konuşma. Teknik olarak ilk oyunu duyurmadan önce yapman gerekiyordu aslında. Ama henüz tam olarak oturtmuş sayılmazsın."

"Daha önce hiç konuşma yapmadım."

"Bu kolay olacak. Sadece yarışmanın kurallarını sıralayacaksın. Onlara ne aradığını söyle. Yetkilinin sen olduğunu hatırlat.

Yarışmacıları korkutman gerek, anlıyor musun? Onlara patronun kim olduğunu göster."

Sanırım kuşkuyla baktığımı düşündü. Çünkü az sonra, "Hadi ama, yapabilirsin. Zorlu birisin. Sonuçta *New York Şehri*'nden geldin."

Bir anlığına şaşırdım ama sonra aklıma geldi. Okulun ilk günü söylediğim beyaz bir yalandı bu. Sanki üzerinden yüz yıl geçmiş gibiydi.

"Eğer sıkışırsan," diye devam etti Gabby, "kendine tek bir soru sor: *Jadelicious olsa ne yapardı?*"

Duvardaki resimlerden birine baktım. Jadelicious, kırmızı halının üzerinde, bir fotoğrafçı deryası karşısında kalçasını çıkarmış duruyordu. Sanki kötü bir fotoğraf çekmeleri ihtimaline meydan okuyor gibiydi. Başka bir fotoğrafta hayranları sahnenin önünde birikmişti ve her yönden mor ve parlak pembe ışıklar Jadelicious'ın üzerine düşüyordu.

"Kimin ne düşündüğünü hiç umursamıyormuş gibi görünüyor," dedim. "Keşke bunu nasıl yapabileceğimi bilseydim."

"Umursamamayı mı yoksa umursamıyormuş *gibi görünmeyi* mi?"

Bir kez daha geçen seneki o kickball oyununu, şu panikleddiğim ânı hatırladım. "İkisi de," dedim.

"Dur bakalım," dedi. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Ayağa fırladı, masasının çekmecesini açtı ve milyonlarca kâğıt parçasını karıştırmaya başladı: eski çizimler, kartpostallar, matematik ödevi, buruşturulmuş yazılar.

"Hah!" Bir dergi yazısı çıkardı. "Şuradan başlayarak oku," dedi sayfanın ortalarındaki bir paragrafı işaret ederek. Yüksek sesle okumaya başladım:

> *Sahne kimliğiyle eski benliği arasındaki ayrımları ortadan kaldırmak için resmî olarak da adını değiştiren Jadelicious, insanların karşısında her zaman o kadar da özgüvenli hissetmediğini söyledi.*

"Daha en başında fark ettim ki," dedi son müzik videosu neredeyse üç milyon kez izlenen Megastar, "başkalarının seni yıldız olarak görmesi için bekleyemezsin. Başkaları ne düşünürse düşünsün, Megastar olduğuna önce sen inanmalısın. Bu, hayattaki her şey için geçerli. Ne istiyorsun? Ne olmayı umuyorsun? Kimse sana bir izin kâğıdı vermeyecek. O yüzden duruşunu belirle ve istediğini al."

Gabby başını onaylar gibi salladı. "Bence söylemek istediği şey, *sahiden olana kadar, öyleymiş gibi yap.* Öyle değil mi?" Gabby, Jadelicious'ın kırmızı halı fotoğrafına benzeyen bir diva pozu verdi. "Gördün mü? Şimdinden kendimi daha güçlü hissediyorum. Denemek ister misin?"

Gabby'nin masasının üzerinde başka bir fotoğraf vardı. Kalabalık bir oda. Bir parti falan galiba. Jadelicious, bir karmaşanın ortasında. Etrafındaki herkes bulanık. Üzerinde mor parıltılı bir tulum ve mor bir şapka var. Tam olarak poz veriyormuş gibi de değil. Ama bir süperkadın gibi güçlü görünüyor: Ayakları yere sapasağlam basıyor. Elleri kalçasında, çenesi yukarıda.

O pozu inceledim, sonra o duruşu aldım.

"Ah, çok iyi seçim," dedi Gabby. "Nasıl hissediyorsun?"

"Aynı."

"Eh," dedi. "O zaman sanırım *sahiden olana kadar öyleymiş gibi yapman* gerekecek."

Ertesi gün teneffüste bütün sınıfı Paulie heykelinin yanına götürdüm ve aynen öyle yaptım.

İlk Konuşmam

Merhaba yedinci sınıf dostlarım. Mitchell Okulu'nun Sıradaki Müthiş Paulie Fink'ini belirleyecek yarışmanın ilk oyununu başarıyla tamamladınız.

Bu yarışmanın kazananı, Paulie'nin ruhunu en iyi cisimleştiren öğrenci olacak. Şimdiye kadar sizin Müthiş Paulie Fink'inize dair sonu gelmez hikâyeler dinledim. Bunlardan öğrendiğim kadarıyla korkusuz, muzip, dünyayı altüst edip ardında bir kaos bırakan haşarı bir bozguncu.

Ayrıca zaman zaman tavuk kılığına giriyor ve başına karton bir kutu geçiriyor.

Belki bir Orijinal olmayabilir ama orijinale dönüştüğü kesin.

Bu tarz yarışmaların daima bazı kuralları vardır. Bizim yarışmamızın kurallarıysa şöyle:

1. Bütün oyunlar ben, yani Caitlyn Breen tarafından tasarlanacak.

2. Siz, Orijinaller, bütün oyunlara söylendiği şekliyle katılacaksınız.

3. Eğer bir oyuna katılmayı reddederseniz, eleneceksiniz.

4. Eğer beni Glebus'a ispiyonlarsanız elenirsiniz.

5. Şu andan itibaren, bu yarışmayla ilgili olarak Glebus'ın odasına gönderilirseniz, oyunu başarıyla tamamlamamış sayılır ve elenirsiniz.

6. Nihai karar bana aittir. Hakem ve jüri benim. Hoşunuza gitmedi mi? Kolay gelsin.

Şunu en başından önemle belirtmek isterim ki bu tam anlamıyla bir yarışma değil, o yüzden de kazanmak için yarıştığınız resmî ödül, belki de dünyanın en çirkin tişörtü. Şans getirir mi getirmez mi bilinmez.

Ah, ama ondan daha büyük bir ödül de var. İnsanların, hem antik Yunanların hem Megastarların tarih boyunca peşinde koştukları ödül.

Kleos'a *erişeceksiniz. Asla unutulmayacaksınız.*

Mitchell Vatandaşları! Bir oyunumuzu tamamladık, pek çoğu da yolda. Bir sonrakini duymaya hazır mısınız?

Konuşmam bittiğinde kimsenin tek kelime etmediği kısa bir an oldu. Ardından Fiona yumruğunu havaya savurdu. "Evet!" Birkaçı da alkışlamaya başladı.

BİR GALİP SEÇ tişörtü hafif bir esintiyle arkalarında dalgalanıyordu.

Gabby elini kaldırdı. "Ah, affedersin, Caitlyn?"

Diğerlerine baktı, sonra ilerledi ve herkesin duyabileceği bir sesle kulağıma fısıldadı: "Bir sonraki oyunu açıklamadan önce resmî bir eleme seremonisi yapılması gerek. Beni resmen yarışmadan eleyeceğin bir tören."

"Ah, doğru." Bunu planlamamıştım.

Ciddiyetle eski yerine döndü. Elleri iki yanında dümdüz uzanıyordu.

Benden olmamı bekledikleri katı hakem gibi görünmeye çalışarak, "Gabby," dedim sertçe. "Sıradaki Müthiş Paulie Fink... sen değilsin!"

Bana baktı. "Peki," dedi. "Şimdi nedenini söyle."

"Çünkü..." Bekledim. "Shakespeare gibi konuşamadığın için?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Çünkü Paulie Fink, pek çok kişiliği olan bir çocuktu. Olimpos Dağı'ndaki o tanrılar gibi sayısız forma girebilirdi. Ben, onun kişiliğinin oyunda istenen belirli bir yanını göstermekte başarısız oldum."

"Ah," dedim. "Evet, ondan. Peki şimdi, herkes bir sonraki oyunu öğrenmeye hazır..."

Gabby araya girdi. "İlk adak eşyasını sunmaya hazırım." Herkese, bir *Megastar* yarışmacısı her elendiğinde arkalarında bir şeyler bırakması gerektiğini hatırlattı. "Altüst olmuş hayallerini temsil eden kişisel bir eşya."

Sırt çantasını karıştırdı ve bir raptiye kutusuyla Jadelicious'ın mor tulumlu fotoğrafını çıkardı. Şu süperkahraman gibi durduğu fotoğraf. Gabby, fotoğrafı yukarı kaldırdı. "Dünyanın en büyük televizyon programı yıldızının bu fotoğrafını adak olarak sunuyorum," dedi. "Çünkü Jadelicious tüm bu yarışmaya ilham verdi ve ayrıca onunla Paulie'nin çok ortak yönü olduğunu düşünüyorum."

Fotoğrafı Paulie heykeline tutturdu, ardından raptiye kutusunu sonraki eleme törenleri için yere bıraktı.

"Paulie Fink adına," dedi. Kimse tepki vermeyince Gabby diğerlerine, "Sizin de söylemeniz gerek," diye fısıldadı.

Sonra tekrar denedi: "Paulie Fink adına!"

Bu kez sanki bir atışmaymış gibi hepsi bir ağızdan tekrarladı. "Paulie Fink adına!"

"Tamam." Gabby bana döndü. "Şimdi onlara bir sonraki oyunu açıklayabilirsin."

Sorumlu

"İkinci oyununuz, Paulie ve Mini-geddon hikâyesinden ilham aldı," dedim onlara. "Bildiğiniz gibi Paulie, küçük çocukların ilgisini toplayabildiğini herkese gösterdi. Onların güçlerini kullanabiliyordu. Ayrıca o güçleri herkesi şaşırtacak şekilde kullanıyordu. Pekiii... ya siz yapabilir misiniz?

Açıkladığım oyun basitti: Ertesi gün teneffüste miniklerle bağ kurmaları gerekiyordu. "Bir aktivite bulun ve bir grup miniğe o aktivitede liderlik edin. Amaç, onların ilgisini çekmek ve ilgilerini *canlı tutmak*. En az minik toplayan elenecek."

"Tabii Glebus'ın odasına gönderilmediğiniz sürece, değil mi?" diye ekledi Gabby.

"Eğer Glebus'ın odasına gönderilirseniz otomatik olarak elenirsiniz."

Diego iç geçirdi. "Ben *koşma* yarışması istiyorum," dedi.

Gabby'ye baktım. Bakışlarını Jadelicious'ın fotoğrafına çevirdi. Sanırım bana *sahiden olana kadar öyleymiş gibi yapmam* gerektiğini hatırlatıyordu.

Yutkundum. "Diego, bana koşma oyunu istediğini söylüyorsun, öyle mi?"

"Aynen."

"Tamam o zaman. Sıradaki Müthiş Paulie Fink'in başındaki isim olarak şu an burada bir koşma oyunu açıklıyorum. Diego, bu sahanın etrafında on kez koşacaksın."

"Bir saniye, ne?"

"Beni duydun."

"Ama yani... sadece ben mi?"

Başımla onayladım.

"Ama bu adil değil!"

Konuşmama baktım. Sonra Diego'dan birden üçe kadar olan kuralları okumasını istedim.

1. Bütün oyunlar ben, yani Caitlyn Breen tarafından tasarlanacak.
2. Siz, orijinaller, bütün oyunlara söylendiği şekliyle katılacaksınız.
3. Eğer bir oyuna katılmayı reddederseniz, eleneceksiniz.

Bitirdiğinde bacaklarımı biraz daha açtım ve ellerimi kalçalarıma götürdüm. "On tur," diye tekrarladım. "Tabii hemen şimdi ikinci elenme seremonisine geçmek istemiyorsan."

Fiona, parmağını Diego'ya doğru uzattı. "Başını derde soktun," dedi şarkı söyler gibi melodik bir sesle. Fiona'ya dönüp kaşlarımı kaldırdım. Hemen duruşunu dikleştirip masum masum karşıya bakmaya başladı.

Diego çimleri tekmeledi. "İyi," diye mırıldandı, ardından koşmaya başladı.

İçimde tuhaf bir his belirdi o an. Shakespeare oyunu sırasında duyduğum o his: *Bunu ben yaptım.*

Kurallara uymam gerekmiyordu. Başka insanların uyacağı kurallar *koyabilirdim.*

Konuşmamdan kurallar listesinin olduğu kısmı yırttım. Gabby'nin raptiyelerinden birini kullanarak listeyi Paulie heykeline, Jadelicious'ın fotoğrafının hemen üzerine tutturdum.

Unutmasınlar diye. Ya da *ben* unutmayayım diye.

Minik Oyunu

Teneffüste herkesin Minik Oyunu'nda neler yaptığını denetlemek için etrafta dolaşırken kendimi biraz Glebus gibi hissettim.

Yumi, kum havuzunun kenarında dikilip ukulelesini çalmaya başladı. Bu hemen çocukların dikkatini çekti. Birkaçı ona doğru koştu.

"O prenses şarkısını çalabilir misin?" diye sordu miniklerden biri. Kotunun üzerine tütü giymiş bir kızdı. "Hani kışın geçen filmdeki."

Yumi başını iki yana salladı. "Üzgünüm ama o şarkı sırf çokuluslu bir şirket bir sürü para kazansın diye yapıldı. Bu benim sanatsal görüşüme aykırı."

"Otobüsün Tekerleği?" diye sordu saçları neredeyse sıfıra vurulmuş bir oğlan.

"Ufff." Yumi gözlerini devirdi. "Otobüsün Tekerleği fazla abartılmış bir şarkı."

Başka bir çocuk, "Gülün Çevresinde Halka?" deyince Yumi kaşını kaldırdı. "O şarkının veba hakkında olduğunu bilmiyor musunuz?"

"Veba ne?" diye sordu "Otobüsün Tekerleği" diyen çocuk.

"Bir hastalık," dedi Yumi. "Korkunç bir şey. Bütün vücudunda korkunç ağrılarla başlıyor. Ardından organların içeride çürüyor ve..."

"Yumi," diye uyardım.

Yumi elini sallayarak, "Yani ölüm şarkısı o," diye bitirdi. "Ço-

cukların ölümle ilgili şarkılar söylememesi gerektiğini düşünüyorum."

"Peki ayıcıklı şeker şarkısı?" diye sordu miniklerden biri.

"Şey, aslında o şarkıyı bilmiyorum ama şekerle ilgili bir şarkı da söylemek istemiyorum sanırım. Bağımlılık yapıyor."

"Bağımlılık ne demek?" diye sordu yine "Otobüsün Tekerleği" diyen çocuk.

"Tamam Yumi," dedim. "En iyisi onlara *senin* en sevdiğin şarkıyı çal." Ama Yumi'nin en sevdiği şarkı da cenaze marşının ukulele versiyonu çıktı. Kederli ve bazen de tuhaf bir şekilde neşeli bir şarkı. Minikler teker teker sıkılıp oyunlarına geri döndü.

Lydia ile Willow'un birkaç miniği futbol sahasına doğru götürdüğünü gördüm ama en yakınımda Fiona vardı. Bir kaydırağın dibine oturmuş aşağı doğru kayan miniklere sesleniyordu.

"Size diyorum ki dünya sizden sakince oturmanızı, sessiz olmanızı ve kurallara uymanızı ister. Ama bunları yapmak zorunda değilsiniz!"

Minikler onu dinliyorlarsa bile belli etmiyorlardı. Arka arkaya birkaç tur kaydılar, ardından sanki Fiona orada bile değilmiş gibi salıncaklara yöneldiler.

Fiona da peşlerinden gitti. "Düzenli ve tertipli olması beklenenlerin hep *kızlar* olduğunu fark ettiniz mi hiç? Sorunları barışçıl yollarla çözmesi beklenenler hep *kızlardır*. Bu size de garip gelmiyor mu?"

Minikler sadece bir saniyeliğine durup dinlediler. Sonra içlerinden biri, "Ne kadar yükseğe uçtuğumu görmek ister misin?" dedi.

Fiona denemeye devam etti ve onu görmezden gelen farklı çocuk gruplarının peşinden gitti. "Sizler geleceğin Eleanor Roosevelt'lerisiniz! Gelecekteki Malala'larımız!"

Sonunda kollarını iki yana açıp gökyüzüne doğru haykırdı. "Herkesin *derdi* ne? İnsanlar buldukları her fırsatta güçlü ve etkili kadınları dinlemeleri gerektiğini bilmiyorlar mı?"

Görünüşe bakılırsa bilmiyorlardı.

Gabby koşarak yanıma geldi. "Hey, Henry birkaç minikle birlikte cidden kocaman bir kale yapıyor," dedi. "Sopa toplayan altı miniği var. Yaparken bir yandan da bina inşa etmek hakkında bilgiler veriyor. Çok iyi iş çıkarıyor. Diego da dört miniğe futbol numaraları yapmayı öğretiyor. Timothy ve Thomas'sa..." Parkın, bir minik kalabalığının toplanıp tezahürat yaptıkları alanını işaret etti. "Görmen lazım."

İkizler şu zombi-kurtadam oyununu oynuyordu ama karakterleri miniklere seçtiriyorlardı. Ama minikler oyunu pek anlamamış gibiydi.

"Yavru köpek!" diye bağırdı miniklerden biri. Timothy elleri ve ayakları üzerine ikiziyle boğuşurken dilini dışarı çıkardı.

"Annem!" diye haykırdı bir diğeri.

Thomas daha uzunmuş gibi görünmeye çalıştı ve parmağını sallayarak etrafta dolaşmaya başladı. "Ödevini yaptın mı?" dedi yüksek sesle. O sırada yavru köpek olan kardeşi de bacaklarına saldırıp duruyordu. "Odanı temizle!"

Minikler oyunu sevmiş gibiydi.

Gabby, ponponluların miniklerden bir kısmına keçileri göstermek için izin aldığını söyledi. Ne yaptıklarına bakmak için o tarafa gittiğimde keçi ağılının *orada* değil, tam *içinde* olduklarını fark ettim.

Willow, diğerlerine bir yoga pozisyonu gösteriyordu. Sol ayağını sağ kalçasına değdirerek dengede duruyordu. Ellerini göğsünün önünde dua eder gibi birleştirmişti. Sam, Lydia ve miniklerse –en az on, belki daha fazlası vardı– aynı pozisyonu almaya çalışırken sendeliyorlardı.

Pofuduk da içlerindeydi. Gözlerini kapamıştı. Dengesini kaybetti, sonra yeniden ayağa kalktı.

"Bu da ne?" diye sordum.

"Keçi yogası," diye yanıtladı Sam.

"Keçi yogası mı? Öyle bir şey yok ki," dedim.

Ağılın içinden gülümseyen Willow'un gözleri hâlâ kapalıydı.

"Var. Annem cumartesi sabahları Devlinshire'daki Sabah Görkemi Çiftliği'nde keçi yogası dersleri veriyor," dedi. "Bir ton insan geliyor."

"Keçilerle yoga yapmak için mi?" Başımı kaşıdım. "Yani bu iki şey bir arada... nasıl?"

Sam omuzlarını silkti. "Ah, zenginleri anlamak ne mümkün. O tarz şeyleri seviyorlar."

Willow farklı bir pozisyona geçti. Öne doğru eğilip ellerini çimlere yerleştirdi. Ardından bacaklarını hareket ettirdi ve bedenine ters V şekli verdi. "Bu harekete genellikle aşağı bakan köpek denir. Ama bugün *aşağı bakan keçi* diyeceğiz."

Pofuduk da harekete geçerek küçük bedenini tersyüz edilmiş bir V'ye çevirdi.

Aşırı saçma bir olaydı ama minikler mutluydu. Hatta keçiler bile sevmiş gibiydi. Onları daha önce hiç görmediğim kadar sakinlerdi. Birkaç küçük keçi miniklerin arasında dolaşıyor, ara sıra merakla onları koklamak için duruyorlardı ama çoğunlukla hareketsizlerdi.

Vay be! Görünüşe bakılırsa Willow hem minikler hem de keçiler için fareli köyün kavalcısı olmuştu.

"Nefesinizi hissedin," dedi. "Alın. Verin."

Sonra çocuk pozisyonu dediği bir konuma geçti. Yere uzanmış, bacakları bedeninin altında ikiye katlanmıştı. Parmaklarını öne doğru esnetirken alnını da dizlerine bastırdı.

"O kollarınızdaki esnemeyi iyice hissedin," diyordu Willow. "Evet, aynen. Nefes almayı unutmayın. *Alın. Verin.*"

Huysuz, ihtiyar keçi ağır ağır onlara doğru ilerledi. *Baş düşmanımı bile evcilleştirmişler,* diye düşündüm. Keçi, Willow'un yanına gelince arka bacaklarını büktü, sırtını zemine doğru alçalttı. Sanki o da aynı pozisyonu almak ister gibiydi.

Ama onun yerine Willow'un öne uzanmış elinin üzerine uzun bir çiş akıntısı bıraktı.

Willow'un gözleri birden ardına kadar açıldı. Neler olduğunu anlar anlamaz çığlık atarak ayağa fırladı.

İrkilen keçi de geri sıçradı. Diğer keçiler de bunun üzerine huysuzlanmaya başladılar. Meleyerek ağılın içinde koşturmaları da minikleri korkuttu. Birkaç minik çığlık attı.

Bunu duyan öğretmenler ağıla doğru koşmaya başladılar.

Tüm bu kargaşa içinde Pofuduk hareketsizdi. Gözleri kocaman açılmış hâlde donup kalmıştı. Tıpkı Henry'nin keçiler tarafından ezildiği gün olduğu gibi.

Farkına bile varmadan kapıdan girerken buldum kendimi. Onu kucakladım. Tahminimden daha hafifti ve ince, küçük kolları boynuma sımsıkı dolandı. Ne kadar sıksa güvende hissetmeyecekmiş gibiydi.

"Tamam, geçti," dedim ona. Yüzünü boynuma gömdüğünde saçlarından hindistancevizi kokusu aldım. "Seni oradan çıkardım."

Keçi ağılından çıkıp futbol sahasını geçerken de kum havuzuna vardığımızda da Pofuduk beni bırakmadı. Bay Farabi ponponlarla birlikte, Glebus'ın çatık kaşlarıyla onları beklediği binaya doğru ilerlerken bile hâlâ kucağımdaydı. Bana sarılmasına izin verdim ve onu hafifçe salladım.

Bir süre sonra kolları gevşemeye başladı. Yüzünü boynumdan kaldırdı, burnunu çekti ve sildi. Boynumda bir ıslaklık vardı ve kollarım onu taşımaktan yorulmuştu. Ama yine de onu yere bırakmadım. Göğsünün içinde çarpan kalbini hissedebiliyordum. Benimkinin birkaç santim ilerisinde atan o küçücük ve güçlü kalbi gözümde canlandırabiliyordum.

Kötü Şans

Sabah Mags sınıfa geldiğinde herkes hâlâ keçi çişi felaketine gülüyordu. *Keçi-geddon* adını vermişlerdi olaya. Mags, Paulie'nin kartlarla dolu şapkasını aldı.

"Günaydın Orijinaller! Yerlerinizi alın çünkü bugün konuşacağımız konu..." Hemen yanımda oturan Diego parmaklarıyla masanın üzerinde trampet çalar gibi yaptı.

"Bu tesadüf değildir de nedir?" dedi Mags. Lydia, Sam ve Willow'a bakarak kartı kaldırdı. Büyük, siyah harflerle KEÇİLER yazıyordu.

Görünüşe bakılırsa keçiler, antik Yunanların hayatında epey önemli bir yere sahipmiş.

Mags, keçilerin Yunanlar için önemli bir besin kaynağı olduğunu söyledi. Bütün Yunan mitolojisinde fink atmaları da bundandı herhalde. Tanrıların kralı Zeus keçi sütüyle büyümüştü, Athena bir keçinin postunu yanında taşıyordu ve hatta yarı keçi yarı insan bir tanrı bile vardı: Pan. "Pan, vahşi şeylerin tanrısıydı," dedi Mags. "Evcilleşmemiş yaratıkların, dağların ve o tarz şeylerin. Sanırım buraya tam uyar." Sonra bize keçilerin aynı zamanda yaygın olarak kurban ritüellerinde de kullanıldığını anlattı.

"*Kurban* mı?" diye sordu Gabby.

Mag başıyla onayladı. "Evet. Hepimiz bir yere kadar kontrolümüz dışındaki şartlardan etkileniriz. Antik dünyada bu daha da belirgindi. O zamanlar bir kuraklık, bütün bir topluluğu yok edebilirdi. Kıtlık yaygındı. Eski insanlar bizim şimdi kullandığımız ilaçlardan yoksun olduğundan salgınları önlemek zordu."

Tahtaya dönüp bir sözcük yazdı:

pharmakos

Onun altına da şöyle yazdı:

φαρμακός

"Yani özellikle zor zamanlarda," diye devam etti Mags, "topluluktan birini *pharmakos* olması için seçerlerdi. O kişiyi bütün kasabada gezdirirlerdi. Topluluk üyeleri ağaç dalları ve sopalarla ona vurmaya cesaretlendirilirdi. Sonunda o kişiyi köyden kovar ve bir daha asla dönmemesini söylerlerdi."

"Peki ama... neden?" diye sordu Fiona.

"Ardındaki düşünce, bütün kötü şansı tek bir kişinin üzerine yıkmaktı. O kişi gittiğinde bütün talihsizlikler de onunla gidecekti."

Mags tahtaya yine bir şeyler yazdı:

katharsis

κάθαρσις

"Bu sürece *katharsis* denirdi, ki dilimizdeki *katarsis,* yani arınma sözcüğü de buradan gelir. Bu sözcüğü bugün kullandığımızda güçlü olumsuz hislerin serbest bırakılması olarak algılıyorum. Bir tür rahatlama hissiyle son bulan bir süreç. Şöyle sağlam bir ağlama krizi ya da ilkel bir çığlık savurma gibi. *Pharmakos*'u köyden kovmak da rahatlamanın bir yoluydu o zamanlar."

"Bunun keçilerle ne alakası var?" diye sordu Gabby.

"Daha sonra seçilen bu insanların yerini hayvanlar, özellikle de keçiler aldı."

"Yani..." dedi Yumi, "bildiğimiz günah keçisi gibi mi?"

Mags gülümsedi. "Tam olarak öyle," dedi. "*Günah keçisi* ifadesi çok daha sonraları ortaya çıktı ama burada bahsettiğimiz tam anlamıyla bu. Günah keçisi."

Günah keçisi. Bu ifadeyi gayet iyi biliyordum aslında. Eski okulumda da öğretmenler *günah keçisi* tabirini kullanırlardı. Genellikle de fırça atarken. O fırçanın konusu da genelde Anna Spang olurdu. *Neden onu günah keçisi yapıyorsunuz? Bir günah keçisi olmak nasıl bir his, tahmin edebiliyor musunuz?*

O azarların hep asıl meseleyi ıskaladığını hissetmişimdir. Yani, biz de davranışlarımızın hoş olmadığını biliyorduk. Birileri size kibar olmayı filan öğretmediği için yüklenmezsiniz ki birine. Yani ne bileyim, Anna'ya yaptığımız tüm o şeyler, ona gülmemiz ya da yanımızdan geçerken sanki birden kötü bir koku almışız gibi havayı koklamamız filan talihsizliği kovmakla alakalı değildi. Bu şeyleri yaparken biz...

Biz...

Şey, dürüst olmak gerekirse neden o şeyleri yaptığımıza dair hiçbir fikrim yoktu.

"Caitlyn," dedi Mags. "Önemli bir şey düşünür gibisin."

"Efendim?"

"Bir öğrencinin sınıftaki tartışmalar sırasında alnını kırıştıracak denli bir şeye konsantre olduğunu görmek kadar beni mutlu eden az şey var. Eğer paylaşmak istersen ne düşündüğünü öğrenmek isterim."

"Ah," diye başladım. "Sadece... Yunanların olayı yanlış anladığını düşünüyordum, o kadar."

"Neden peki?"

Elbette Anna'dan bahsedemezdim. O yüzden, "Yani ne bileyim, salakça bir inanç," dedim. "Keçi köyden gider gitmez her şeyin mucizevi bir şekilde düzeldiğini ve onların da yeniden işlerine baktığını sanmıyorum."

Karşı taraftan Henry, "Ben neden böyle bir şey yaptıklarını anlayabiliyorum," dedi. Hepimiz şaşkınlıkla ona baktık. "Eminim kendine has bir şekilde işe yaramıştır."

Henry gibi gerçeklere takıntılı bir çocuk nasıl olur da *pharmakos* gibi bir şeye inanabilirdi?

Görüşme: Henry

Antik dünyayla ilgili bir sürü kitabım var. Yani Mags'in bize anlattıklarının bir kısmını zaten biliyorum. Platon'un mağarasını biliyordum, Yunan demokrasisini biliyordum, tüm o tanrı ve tanrıçaları da biliyorum. Mesela Paulie, tanrıların en kurnazı Hermes'e benziyor. Fiona'ysa kızların koruyuculuğunu üstelenen ve çabuk sinirlenen, hatta bir keresinde sinirlendiği için adamın birini geyiğe çevirip köpeği tarafından kovalanışını ve yenmesini izleyen Artemis gibi.

Başka şeyler de biliyorum. Mags'in bize anlatmadığı şeyler. Mesela Yunanların her zaman o kadar da muhteşem olmadıklarını. Bazı yerlerde zayıf görünümlü bebekleri kurtlar yesin diye dışarıda bırakırlarmış. Mesela çocuklara okulda diğer çocuklara saldırmalarının sorun olmadığını söylerlermiş çünkü bunun onları güçlendireceğini düşünüyorlarmış.

Peki Mags'in bize günah keçileri hakkında anlattıkları? Şu *pharmakos* denen şey? Onu bilmiyordum.

İnanmış mıydım? Tam olarak değil. Ama şunu biliyorum: İnsanın beyni bir çıkmaza saplanabilir. Aynı eski sorunlar ya da aynı eski korkular içinde dönüp durabilir. Öyle ki başka hiçbir şey düşünmeye yer kalmaz.

Belki de sorunlarını uzağa gönderebileceğine inanmak, o çıkmazdan kurtulmanın bir yoludur sadece.

Başka şeyler düşünebilmek için yaparsın bunu.

Yaparsın çünkü talihsizliğin son sürat üzerine geldiğini görürsün ve diğer seçeneğin öylece durup beklemektir.

Görüşme: Gabby

Her televizyon programının bir günah keçisi vardır. Bu günah keçisi, nefret etmeyi sevdiğin insandır.

Günah keçisi çoğu zaman şarkı söyleyemeyen biri olur ve onun en kötü performansını tekrar tekrar yayınlarlar. Ta ki bütün dünya onu görene ve o insan talk show'lara katılmaya başlayana kadar. Ama bazen bu günah keçisi, kötü adam olur. Ne bileyim, diğer yarışmacıları baltalar, başka insanların sırlarını ortaya saçar ya da diğer herkesin yaptığı işlerden sıyrılmaya çalışırlar. Mesele şu ki diğer yarışmacılar, daha iyi olanlar yarışmadan tek tek gönderilirken bu günah keçileri kazanmaya devam eder. Bu durum uzadıkça ve günah keçileri büyük ödüle yaklaştıkça onlara katlanamamaya başlarsın.

Mesela ikinci sezon boyunca Jadelicious'la savaşan Rexx Rowdy gibi. Tek yeteneği sevmediği Megastarlara kusur bulmaktı. Ama her nedense bir sürü insan da buna kapıldı. Hatta seyirciler REXX ETKİSİ ya da REXX-ZEDELER yazan pankartlar kaldırmaya başladılar.

Rexx'in en büyük nefreti Jadelicious'a yönelikti. Nedenini bilmiyorum ama sanki varlığı bile öfkelendiriyordu onu. Rexx de kitleleri onu yuhalamaları, o sahnedeyken bir şeyler fırlatmaları için kışkırtırdı. Gittiği her yerde REXX-ZEDELER çıkıyordu karşısına. Başparmağın aşağı dönük olduğu tişörtler falan.

Bir yerden sonra Rexx Rowdy'yi *desteklemekle* Jadelicious'a *karşı olmak* aynı anlama gelmeye başladı. Bütün olay buna dönmüştü. Başlarda Rexx'in kazanamayacağından emindim. Ama sezon ilerledikçe gerçekten endişelenmeye başladım.

Çünkü kötücül bir günah keçisinin gidebileceğinden çok daha ileri gitmişti.

Sondan iki önceki bölümde nihayet elendiğinde kalkıp oturma odasının ortasında zıplayarak dans etmeye başladım. Hareket etmekte zorlanan büyükannem bile kalkıp dans etmişti.

Yani bizde... Mags ne demişti? *Katharsis*'ti, evet.

Mesele şu ki bu olayın nasıl işlemesi *gerektiğini* biliyorum. Günah keçileri asla ama asla kazanmamalı.

Muz Oyunu

İkinci elenme seremonisini pazartesi sabahı, keçileri beslemeden hemen önce yaptık.

Aslında yalnızca Willow'u elemeyi planlamıştım ama Lydia ve Sam, birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için dediler. "Bizim mücadelelerimiz birlikte başlar, birlikte biter," dedi Lydia bana.

"Ama sorun olmazsa adağımızı hazırlamak için birkaç gün istiyoruz," diye ekledi Sam.

Biraz rahatlamıştım çünkü bir sonraki oyunun ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Hatta açıklamak üzere Paulie heykelinin etrafında toplandığımızda bile oyunun ne olacağını bilmiyordum.

"Lydia. Willow. Sam," diye başladım. Birbirinin aynısı ponponlu bantlarıyla yan yana dizilmiş, el ele tutuşarak bekleyen üçlüye baktım. Ne söyleyeceğimi bilmelerine rağmen birbirlerinin ellerini daha sıkı tuttular. "Üzgünüm ama hiçbiriniz Sıradaki Müthiş Paulie Fink değilsiniz," dedim.

"Paulie için ponpon yapmak istedik," dedi Sam. "Yıldızlardan geldiği için anten olabilir diye düşündük. Ama Paulie heykelinin bir başı olmadığından onları koyabileceğimiz bir yer yok."

Lydia bir kese kâğıdının içine elini daldırdı. "Biz de bunu yaptık." Dünyadaki bütün renklerin yer aldığı ponponlardan yapılmış üç uzun çiçek çelengi çıkardı.

Sırayla gidip Paulie heykelini süslediler. Lydia çelenklerden birini dalın etrafına sardı, ardından Sam de aynısını yaptı. Willow son çelengi tişörtün boynuna bir şal ya da çok katlı bir kolye gibi sardı.

Üçü de birer adım geri çekilerek sonuca baktı.

"Daha dost canlısı görünüyor," dedi Willow.

Lydia başıyla onayladı. "Daha neşeli gibi."

Yumi, "Hem BİR GALİP SEÇ kısmı da gayet net okunuyor," dedi. "Daha bir iyileşti sanki."

Gözlerimi kısarak Paulie heykeline baktım. Ekim başlarındaydık ve yaprakların çoğu renk değiştirmişti. Parlak tişört ve gökkuşağı renklerindeki ponponlar tüm o sonbahar renkleri arasında çok garip duruyordu.

"Ee, Caitlyn..." Gabby beklentiyle ellerini ovuşturdu. "Sıradaki oyun ne?"

Gözlerimi sımsıkı kapayıp düşünmeye çalıştım. Yarışma ilerledikçe oyunların daha ilgi çekici olması gerektiğini biliyordum. Şu âna kadarki en popüler oyun, kaosa dönüşendi. Peki kaos nasıl planlanırdı?

Duyduğum bütün Paulie hikâyelerini düşündüm. *Tavuk kıyafeti hindili sandviç masa çekmeceleri pizza sim KutuAdam meyve sinekleri muz ka–*

İşte bu.

Muz kabukları komiktir. Bunu herkes bilir. Ben bile. Dünyanın en eski şakası falan herhalde. Derin bir nefes aldım. "Paulie adayları," dedim. Konuşma sesimi takınmıştım. Şu *sahiden olana kadar öyleymiş gibi yap* olanı. Sanki bu oyunu az önce oracıkta uydurmamışım gibi.

"Giden sınıf arkadaşınızın tamamlanmamış çok önemli bir projesi kaldı geride," dedim. Hepsi boş boş bana bakınca, "Fen projelerini düşünün," dedim.

Yine anlamadılar. "Ve meyve sineklerini," diye ekledim.

"Muz kabukları!" diye haykırdı Thomas.

Başımla onayladım. "Bu oyunda Paulie'nin tamamlayamadığı şeyi bitirmenizi istiyorum."

"Bir öğretmeni falan mı düşürmeye çalışacağız?" diye sordu Fiona. "Eğer öyleyse ben Glebus diyorum!"

"*Herhangi birini* düşürmeniz gerek," dedim. "Ben hariç her-

hangi biri yani. Önümüzdeki birkaç öğle yemeği sırasında muz kabuğu toplamanızı istiyorum. Elimizde yeterince kabuk olduğunda onları stratejik noktalara bırakacaksınız. Birini düşüren son kişi..."

"Olmaz," diye araya girdi Henry. "Bu iyi bir oyun değil. Paulie asla böyle bir şey yapmazdı."

"Ama yapmayı denedi, Henry," dedi Lydia.

"O raporu Paulie yazmıştı," diye ekledi Diego. "Unuttun mu?"

Henry, Diego'ya döndü. "Ama *yapmadı*. O projenin amacı birilerini düşürmek değildi. Bay Farabi'yi oyuna getirip getiremeyeceğini görmeye çalışmıştı."

"Ama kabukları topladı," dedi Diego. "Hazırlanıyordu."

Yumi başını iki yana salladı. "Aslında bence Henry haklı. Haftalarca o kabukları toplamıştı. Kullanmak için bir sürü şansı oldu ama hiç kullanmadı."

"Aynen," dedi Henry. "Çünkü birini düşürmek kötülük olur. Paulie komiklikle kötülüğün farklı şeyler olduğunu biliyordu."

Ponpon çelenklerin arkasından hâlâ görülebilen Jadelicious resmine baktım. Bacaklarımı hafif araladım, omuzlarımı geriye attım ve Henry'nin gözlerinin içine baktım. Ona en iyi *sorumlu benim* bakışımı attım. Anladıysa bile belli etmedi.

"Ama bir saniye, Henry," dedi Fiona. "Shakespeare oyununda da birbirimize karşı kaba değil miydik? Birbirimizi aşağılayıp durduk. Ne farkı var ki?"

"Shakespeare oyununda herkes eşitti," diye açıkladı Henry. Küçük bir öğretmeni andırıyordu ve bu da her nedense beni öfkelendirmişti. Zihnimin içinde bir yerlerde çirkin bir düşünce belirdi: *Günah keçisi olan sendin, Henry. Sırt çantası çalınan ve oyunlara alet olan sendin. Ben değil. Sen.*

"Hepimiz diğerlerinin Shakespeare oyununda neler yapabileceğini biliyorduk," diye devam etti Henry. "Ama bu oyunda durumun farkında olmayan birini tuzağa düşürmeye çalışıyorsunuz ve bunu, onların canını yakabilecek şekilde yapıyorsunuz. Aradaki farkı görmüyor musunuz gerçekten?"

Timothy omuzlarını silkti. "Bence eğlenceli."

"Belki," dedi kardeşi. "Ama Henry bu tip konularda genelde haklıdır."

"Hem," diye ekledi Henry, "tehlikeli de. İnsanlar muz kabuklarına basıp kaydıkları için kafataslarında yaralanmalar olabiliyor. Hatta ölen bile oldu."

"Dur biraz, Henry," dedim. Ellerimi belime götürdüm. "Bunu yaparsak birilerinin *kafatasının çatlayacağını* mı düşünüyorsun? Bunu yaparsak birinin *öleceğini* mi düşünüyorsun?"

"İstatistiksel olarak birinin ölmesi oldukça düşük bir olasılık," dedi. "Ama bunu yapmanın kötülük olduğu yüzde yüz doğru."

Herkes sustu.

Sonra dönüp ne yapacağımı görmek için beklediler. Keşke zamanı geri sarabilseydim. Pofuduk'u ağıldan kurtardığım âna dönebilseydim. Ya da Shakespeare oyununa, bir şeylerin başında olabileceğimi fark ettiğim âna. Hayır, madem zamanda geriye gidebiliyorum, daha da öncesine giderdim. Bu yarışmayı yönetmemi istediklerinde hayır demeliydim.

Neden başarabileceğimi düşünmüştüm ki zaten?

"Peki, Henry," dedim. İşte orada, göğüs kafesimin içindeydi: Beni diğer insanlardan daha güçlü kılan şey. "Madem bu kadar zekisin, neden herkese ikinci ve üçüncü kuralı hatırlatmıyorsun?"

Kuralların olduğu yere dönüp bakmadı bile. Gözlüğünü düzeltip bana bakmaya devam etti. İçimdeki taş biraz daha sertleşti.

"Gabby," dedim bakışlarımı Henry'den ayırmadan. "Kuralları *sen* okur musun lütfen?"

"Ee, tamam." Öne çıktı. Okurken sesi biraz titriyordu. "*Siz, Orijinaller, bütün oyunlara söylendiği şekliyle katılacaksınız. Eğer bir oyuna katılmayı reddederseniz, eleneceksiniz.*"

"Elenmek mi istiyorsun, Henry?" diye sordum. Cevap vermeyince diğerlerine döndüm. "Yarışma devam ediyor," dedim. "Ve görünüşe bakılırsa bir yarışmacı eksik olarak."

Henry bir saniyeliğine bana baktı. Ardından ellerini cebine koyup hiçbir şey söylemeden gitti. Doğruca keçi ağılına yöneldi.

Yem kovasını alıp kapıyı açtı. Her nasılsa başka biri dikkatlerini dağıtmadan keçileri beslemeyi başardı. Bay Farabi henüz gelmemişti bile. Keçileri kimseden yardım almadan beslemesi, sanırım tüm yaşananların en can sıkıcı kısmıydı.

Bakışlarımı arka tarafa, ağaçlara doğru yönelttim ve Anna'nın ona yazdığım bir rolü oynamayı reddedişini hatırladım. Ben oradan geçerken dolabının başında durmuş işine bakıyordu. Bir planım yoktu. Bir şeyler söylemiş olmanın, o sözlerin kendisinden daha önemli olduğu bir andı.

"Selam Anna," dedim. Dolabının üst kısmındaki bir kitaba uzanıyordu. Eli orada, havada donup kaldı. Hemen arkamda duran arkadaşlarımın boğuk kıkırtılarını duydum.

"Sana, Selam Anna, *dedim*."

"Selam," dedi sonunda. Gözlerini dolabından hiç ayırmamıştı. Ağır hareketlerle kitabını çıkardı.

"*Pekiii*," dedim ağırdan alarak. "Daha önce sana hiç koca bir... *ahmak* olduğunu söyleyen olmuş muydu?"

Sadece başını eğip yere bakmasını, hiçbir şey söylememesini, sözlerimi sineye çekmesini bekliyordum. Ama öyle olmadı.

"Evet," dedi Anna. Döndü ve gözlerimin içine baktı. "*Sen* söylemiştin. Bir milyon kez filan."

"Ya, peki... Güzel. Çünkü öylesin."

Yürümeye devam ederken arkadaşlarıma bakıp gözlerimi devirmiştim. Son sözü ben söylemiş olsam da yaşananlar kendimi huzursuz hissetmeme neden olmuştu. Sanki bir şekilde kendimi tekrarladığımı söyleyerek bende bir sorun olduğunu ima etmiş gibiydi.

Oysa aslında bütün konuşmanın onunla ilgili olması gerekiyordu.

Marjinaller Toplantısı

Henry'nin söylediklerinin en kötü kısmı, onları bütün sabah kafamdan atamamış olmamdı: *Kötülük olduğu yüzde yüz doğru.* Belki de Mags onur ve erdemden bahsetmeye başladığında yerimde kıpırdanmamın sebebi de buydu.

Bize Yunanların *arete* diye bir kavramı olduğundan bahsetti.

"*Arete*'nin tam bir çevirisi yok," diye açıkladı. "Ama dilimizdeki onur ve erdeme yakın. Edebiyatta *arete* ile ilgili referansların çoğunda cephedeki askerlerden bahsedildiğini görebilirsiniz. Yani *arete* cesurca savaşmak anlamına gelir. Ama aynı zamanda kendinizin en iyi hâli olmakla da ilgilidir. Etrafınızda her ne olursa olsun, bir durum karşısında en cesur, en dolu versiyonunuzla orada olmak."

Bütün ders boyunca kendimi iğrenç ve küçülmüş hissettim ki bu da gayet sinir bozucuydu.

Yani muz kabukları o kadar da büyük bir mesele değildi sonuçta.

* * *

Öğle yemeğinde Pofuduk benden bir Paulie-Gleeb hikâyesi anlatmamı istedi her zamanki gibi.

"Bir varmış bir yokmuş..." diye başladım, sonra durdum. O sırada Paulie Fink'i düşünmek istemiyordum. Henry'nin sözleri kafamın içinde dönüp duruyordu: *Paulie komikliğin ve kötülüğün farklı şeyler olduğunu bilirdi.*

"Biliyor musun?" dedim Pofuduk'a. "Bugün biraz boğazım ağrıyor. Sanırım bugünlük hikâyelere ara versek iyi olacak."

Altdudağını büktüğünde ben de ilk günkü gibi serçeparmağımı kaldırdım. O da tıpkı ilk günkü gibi kendi parmağını benimkine doladı. Bu sefer ne için söz verdiğimizi bilmiyordum. Belki hâlâ miniğim olduğunu, o an hikâye anlatacak durumda olmasam bile hâlâ onu kolladığımı teyit ediyorduk.

Hâlâ yarışmada yer alan çocukların –ikizler, Yumi, Fiona ve Diego– yanlarında muz kabuğu olduğunu görmek beni rahatlattı.

Gördün mü, Henry? Ben kazandım, diye düşündüm. Bu bana kendimi iyi hissettirmeliydi ama yalnızca yemeğimin tatsız tuzsuz gelmesine neden oluyordu.

Yemekten sonra Timothy ve Thomas muz kabuğu bulmak için çöpe doğru ilerlemeye başladı. Fiona çaktırmadan aralarına girdi. Derken Diego ve hatta Yumi de onlara katıldı. Çöp kutusuna doğru yarışmaya başladılar ve hepsi aynı anda çöpe dalarak ellerine geçen muz kabuklarını aldılar.

"Eh," dedi Sam soğuk bir sesle. "Bu yarışma yepyeni bir seviyeye ulaştı."

Hiçbirimiz Glebus'ın geldiğini görmemiştik.

"Affedersiniz," diye bağırdı kafeteryanın karşı tarafından.

Herkes bir anda ellerinde bir avuç meyve kabuğuyla doğruluverdi. Fiona ve Timothy aynı kabuğun birer ucunu tutuyordu.

"Acaba bana çöp kutusundan yemek atıklarını neden çıkardığınızı açıklayabilir misiniz?" dedi Glebus sözcüklerin üstüne basa basa.

Bir sessizlik oldu. Yumi ve ikizler önlerine bakıyorlardı. Fiona tavana bakarak, "Eeee..." diye sayıkladı düşünürmüş gibi.

"Önce sınıfınızı keçi yemlerini birbirine atarken yakalıyorum. Ardından bazılarınızın küçük çocuklarla birlikte keçi ağılının içinde yoga yaptığını öğreniyorum. Şimdi de bir geliyorum ki çöpün içinden..." Glebus, Fiona'yla Timothy'nin birlikte tuttuğu muz kabuğuna baktı. İkisi de aynı anda kabuğu bıraktılar ve kabuk Fiona'nın spor ayakkabılarının üzerine yapıştı.

"Muz kabukları topluyorsunuz..." diye bitirdi Glebus cümlesini. "Soruyorum: *Neden?*"

"Eee..." diye başladı Timothy.

"Biz, şey..." dedi Thomas.

Sonra birbirlerine baktılar ve Timothy birden, "Hepsi Caitlyn'in suçu!" diye patladı.

Thomas da başıyla onayladı. "Bizi Caitlyn zorladı!"

Sırayla konuşmaya devam ettiler:

"Ona yapmamasını söyledik."

"*Herkes* yapma dedi."

"Yani, bazıları ona yapma dedi."

"Sen demedin bir kere!"

"Kes sesini!"

"Asıl sen kes sesini."

"Sussana, kokuşmuş kafa."

"Kokuşmuş kafa sensin, aptal."

Bayan Glebus bir elini havaya kaldırdı. "Affedersiniz, beyler. Caitlyn sizi tam olarak *neye* zorladı?" derken kısacık bir an bana baktı, sonra yeniden ikizlere döndü.

Fiona, "Caitlyn'in *şahane* bir fikri vardı, Bayan Glebus," diye saçmalamaya başladı. "Çok güzel bir fikir. Düşündü ki biz... eee... şeeey... Demek istediğim Caitlyn'in hep şahane fikirleri oluyor, biliyor musunuz? Tam bir fikir fabrikası! Gerçekten çok etkileyici..."

"Keçiler!" diye haykırdı Henry bir adım öne çıkarak. "Caitlyn okulda bunları sevebilecek keçiler varken tüm bu artıkları öylece çöpe atmanın çok saçma olduğunu düşündü." Henry gözlüğünü burnunun üzerinde ittirerek Glebus'a bakmaya devam etti. "Çok güzel bir fikir."

"Anladım," dedi Glebus. Ama herkesi dikkatle izliyor, neye inanacağına karar vermeye çalışıyordu. "Evet, keçiler bunları sevebilir gerçekten de..."

"Tabii ki sevebilir," dedi Fiona. "Neden yalan söyleyelim ki zaten? Bu konuda yalan söylememiz için bir neden yok. Ne bu-

gün ne yarın ne de daha sonra." Diego ona hafif bir tekme atarak susmasını işaret etti.

"Caitlyn," dedi Glebus. "Eğer durum gerçekten buysa, oldukça düşünceli bir hareket olduğunu söylemeliyim. Bu kabukları keçilere götürmenin bir zararı olacağını sanmıyorum ama bu deney bugün için yalnızca. Öğrencilerin her gün çöp karıştırmasına izin veremem. Devam et bakalım. Bunları ağıla götürebilirsin."

Herkes bir anda kapıya doğru hareketlenince Glebus başını iki yana salladı. "Hepiniz birden değil. Caitlyn, sen gidebilirsin. Henry, bu fikri büyük bir coşkuyla desteklediğine göre sen de ona yardım edebilirsin. Geri kalanlar sınıflara. Hemen."

* * *

Keçilerin yanına doğru yürüyüşümüz oldukça tuhaftı. Minik oyunu sırasında Henry'nin yaptığı kalenin yanından geçene kadar ikimiz de konuşmadık. Kalenin yanından geçerken, "Hâlâ duruyor," dedim.

"Evet," dedi. Konuşmaya nasıl devam edeceğimi bilemedim.

Ağıla vardığımızda kabukları küçük şeritler hâline getirerek teker teker içeri atmaya başladık. Keçiler muz kabukları gerçekten de sevdiler. Birkaçı hemen yedi, diğerleri biraz oynayarak tadını çıkardılar. Kabukları havaya atıyor ya da burunlarıyla çamurun içinde sürüklüyorlardı.

Gözlerimi keçilerden ayırmadım. "Eh, sanırım Marjinallerin ikinci toplantısı diyebiliriz buna," dedim sonunda. "Bütün üyeler burada mı?"

"Sayılmaz," dedi Henry. "Unutma, Paulie de Marjinal."

"İşte orada," dedim Paulie heykelini işaret ederek. Biraz bekledikten sonra, "Bu kabuklardan kurtulduğumuza seviniyorum. Aptalca bir fikirdi."

"Aptalca değildi," dedi Henry. *Sadece acımasızcaydı*, diye eklemedi ama öyle düşündüğünü tahmin edebiliyordum.

"Her neyse, içeride resmen kıçımı kurtardın," dedim.

Uzun bir şerit koparıp yavru keçilerden birine attı. O büyük, zorba keçi kabuğu ânında yavrunun önünden çaldı.

"Neden yaptın?" diye sordum.

"Neyi?" dedi.

"Beni neden kurtardın? Glebus'tan..."

Yavru keçiye bir şerit daha atmayı denedi. Küçük keçi bu kez kabuğu aldı ve kimseye kaptırmadan uzaklaştı. "Senin kötü biri olduğunu düşünmüyorum."

Boğazımda bir yumru belirdi.

"Ama öyleyim," diye itiraf ettim. "Ya da en azından bir zamanlar öyleydim."

"Hayır." Omuzlarını silkti. "Herkesin önünde seninle tartışmaya girmemeliydim."

"*Sana* karşı kötü olduğumu söylemiyorum," dedim. "Ya da en azından *sadece* sana karşı değil. Önceden... Eski okulumda... Aslında bir tür pisliktim."

Sözcükler bir süre havada asılı kaldı. Bu kadardı işte. Dünyanın sonu falan gelmedi.

"Bir kız vardı, ona karşı yalnızca," diye devam ettim. "Çok kabaydım. Sürekli dalga geçerdim onunla. Çok tuhaf çünkü şimdi geriye dönüp düşündüğümde gerçekten *neden* yaptığımı bilmiyorum. Düşünüp duruyorum ama sadece..."

Cümlemi tamamlayamadım. Başımı iki yana salladım. "Her neyse. Hâlâ yarışmadasın, tamam mı?" dedim. "Yani ne de olsa beni ânında sattıkları için ikizleri elemem gerekecek, değil mi? Yani zaten elenecek iki kişi var."

Büyük keçi, yavrudan bir şerit daha çaldı. Hayvanın kabuğu çiğneyip yutuşunu izledim. *Aptal keçi,* diye düşündüm. *Komiklik ve kötülük arasındaki farkı bilmiyor musun?*

Henry nihayet bana döndü. "Caitlyn, Glebus o muz kabuklarını bulmasaydı Paulie onları kullanacak mıydı hiç bilmiyorum. Sadece kullanmayacağını düşünmek istedim."

Vay be! Henry, bu yarışmanın Paulie'nin en iyi versiyonunu,

Mags'in deyimiye *arete*'sini yansıtmasını istiyordu sanki. Onun *bütününü* kapsamak zorunda değildi.

Henry elindeki son kabuğu da ağıla fırlattıktan sonra ellerini kotuna sildi. "Mesele şu ki aslında ben Sıradaki Müthiş Paulie Fink olmak *istemiyorum*."

"İstemiyor musun?"

Omuzlarını silkti. "İstemiyorum. Sadece bu yarışma fikri hoşuma gitti. Birlikte yapabileceğimiz bir şey olmasını sevdim. Her ne olursa olsun, paylaştığımız anılarımız olacak."

Henry'nin artık yarışmada yer almak istememesine üzüldüm ama onu anlıyordum. Yani sonuçta tek bir insan olmaya çalışmak bile yeterince kafa karıştırıcıyken kim iki kişi birden olmak ister ki?

* * *

Beden dersinden sonra hızlı bir elenme seremonisi düzenledim. Dersin ardından hâlâ kan ter içindeyken Timothy ve Thomas, kulaklarına yerleştirdikleri kurşun kalemlerle karşımda duruyorlardı. İkisinin de Sıradaki Müthiş Paulie Fink olmadığını duyurduğumda ikisi de aynı anda, "Biz *yıldızlardan* geldik!" diye haykırdılar. Sonra kalemlerini toprağa sapladılar.

"Ben de yarışma dışıyım," dedi Henry. Doğayla ilgili gerçekler kitabını özenle heykelin dibine bıraktı. "Geriye sadece üç yarışmacı kaldı," dedi.

"Ben, Diego ve Yumi," dedi Fiona. "Son üçlü!"

Yani geriye sadece iki oyun kalmıştı. Bir kez daha batırmak istemiyordum.

HENRY:

Sana bahsettiğim şeyi hatırlıyor musun? Hani nehre düşüşüm...

CAITLYN:

Fırtınadan sonra, evet.

HENRY:

Sonradan o konuda çok düşündüm. Yer ayaklarımın altından çekildiğinde tam olarak ne hissettiğimi hatırlamaya çalıştım. Zeminin birden yok olmasıyla kendimi birden suda bulmam ve akıntıya kapılmam arasında çok kısa bir an vardı ama çok geç olduğunu, düştüğümü ve biraz sonra olacaklar üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığını idrak edebileceğim kadar uzun bir süreydi. Tam o an ne istemiştim, biliyor musun?

CAITLYN:

Bilmem. Can yeleği falan mı?

HENRY:

Gerçek bilgilerle hiç alakası olmadığı kesin. Keşke kendimi bu kadar yalnız hissetmesem diye düşünmüştüm. Sana sırrımı anlatmam da bundan işte.

Deşifre

Gün sonunda otoparka doğru yürürken Henry beni yakaladı. "Bekle," dedi. "Sana bir şey göstereceğim."

Bana ikiye katlanmış bir kâğıt uzattı. Almaya çalıştığımda bırakmadı. "Yemin et," dedi. "Kimseye söylemeyeceğine Marjinaller üzerine yemin et."

Başımla onayladım. "Tamam," dedim. "Marjinaller üzerine yemin ederim."

Kâğıdı bıraktı. Açıp okumaya başladım.

www.VT/gov/kasabalar/Mitchell/Konsey/mtgs/
dsfr/0827
Deşifre: Mitchell Kasaba Konseyi
Toplantı: 27 Ağustos
Sayfa 7 - 12

Konsey Üyesi Cardinali: Bunu konuşmamız bile garip. Onlar bizim çocuklarımız.

Konsey Üyesi Gloster: Konuşuyoruz çünkü bütçemizde 387,000 dolar yapısal açık var. Finansal bir ölüm sarmalının içindeyiz. Marshall Falls'ta olanları hatırlıyor musun? Onların açığı da bizim şimdiki açığımızdan büyük sayılmazdı. Ama üç yıl içinde 2 milyon doları aştı.

Konsey Üyesi Miller: Kahretsin. Lütfen biri bana nasıl bu duruma düştüğümüzü anlatabilir mi?

Konsey Üyesi Gloster: Doğal yollarla, Angie. Vergilerden elde ettiğimizden daha yüksek maliyetler.

Konsey Üyesi Cardinali: Bütçeyi çocuklarımızın sırtına yük olarak dengeleyemeyiz.

Konsey Üyesi Gloster: Okul bir deneydi. Elimizden geleni yaptık. Ama çok maliyetli.

Konsey Üyesi Cardinali: Bir topluluk, okulu olmadan ne yapar?

Konsey Üyesi Gloster: Birçok kasabanın kendi okulu yok.

Konsey Üyesi Cardinali: Hiçbir aile okulu olmayan bir kasabaya taşınmaz. Buradakilerin bir kısmı da başka yerlere gidecektir. Önlem almazsak hayalet kasaba olacağız.

Konsey Üyesi Miller: Zaten çoktan hayalet kasaba olduk, Hector.

Konsey Üyesi Cardinali: Oylamaya sunmadan önce ne kadar vaktimiz var?

Konsey Üyesi Gloster: Okulu bu yılın sonuna kadar desteklemeye kararlıyız. Ama eğer gelecek sene okulumuz olmayacaksa ailelerin hazırlık yapmak için zamanları olmalı. Bana kalırsa mümkün olan en kısa zamanda oylamaya sunalım.

Sırlar ve Tutulmayan Sözler

Orada Henry'yle birlikte durup neler olduğunu anlamak için üç kez okudum.

Üçüncü turumu bitirdiğimde kalbim hızla çarpıyordu. Hemen önümüzde çocuklar İyi Gün Çanı'nın önünde sıra olmaya başlamıştı. *Çınnn.* Çocuğun biri çaldı, ardından da diğeri. *Çınnn. Çınnn.*

"Burada bahsettikleri okul... *burası* mı? Mitchell mı?" diye sordum Henry'ye.

Başıyla onayladı.

"Yani okul..." Cümlemi tamamlamadım ama *kapanacak* diye geçirdim aklımdan. *Okul kapanacak.*

Yine başını salladı.

"Ve baban da..."

"Bunu engellemeye çalışanlardan biri. Deniyor ama başaramıyor."

Yeniden kâğıda baktım. Kaçırdığım bir şeyler olmalıydı. Bunu okuyarak bir çözüm bulabilirdim. *Bütçeyi çocukların sırtından dengelemek... Finansal ölüm sarmalı... Elimizden geleni yaptık...* "Ama peki... ne olacak?.."

"Bize mi?" diye sordu. Başımla onayladım. Sonra benim söyleyeceğimin de tam olarak bu olduğunu fark ettim. *Biz.* Yani *siz* ya da *Mitchell* değil.

Biz.

"Bir sürü okul kapanıyor," dedi. "Her zaman, her yerde oluyor. Mitchell'ın başına da daha önce geldi. Çocuklar başka yerle-

re gidiyorlar. Biz de öyle yapacağız sanırım. Her neyse, son kalan oyunları gerçekten çok eğlenceli hâle getirmen gerektiğini düşünüyorum. Herkesin iyiliği için. Son bir gösteri gibi yani."

Önümde anaokulu sınıfının İyi Gün Çanı sırası gelmişti. Bay Twilling çanın ipini, neredeyse kendi kadar büyük bir sırt çantası taşıyan bir kıza uzattı. "Serena," dedi. "İyi bir gün geçirdin mi?" *Çınnn.* Başka bir anaokulu çocuğu. "Max, peki ya sen?" *Çınnn.*

Sonra sıra Pofuduk'a geldi. Bay Twilling ipi ona uzattı. "Bugün üç farklı sözcük okudun," dedi. "Bana iyi bir gün gibi geldi!"

Pofuduk başını iki yana salladı. *Hayır.* Bay Twilling ona gülümsedi. "Belki yarın," dedi.

Şu serçeparmak sözü. Şimdi bakınca ne kadar da aptalca geliyordu. Beş yaşındaki bir çocuktan neden bir çanı çalmamasını istemiştim ki? Ne başardığımı düşünüyordum? Onun için, kendim için ya da herhangi biri için?

Elimde tuttuğum kâğıtla ne yapacağımı bilmiyordum. Sonraki oyunlar konusunda ne yapacağımı da bilmiyordum. Ama elinde oyuncak tavşanıyla önümde duran çocuk için ne yapacağımı biliyordum.

Kâğıdı Henry'ye geri verip hızlı adımlarla İyi Gün Çanı'na doğru ilerledim. "Hey," dedim Pofuduk'a yanına çömelerek. "Bugün gerçekten üç sözcük mü okudun?" Başıyla onayladı.

"Ben anaokuluna başladıktan bir ay sonra kaç kelime okuyabiliyordum, biliyor musun? Sıfır. Hiç. Yani bence bugün gayet iyi bir gün olmalı. Belki de o çanı *çalmalısın.*"

Bakışlarını ayaklarına çevirdi. "Ama söz verdim."

"Hah. Evet... O zaman... Sözü iptal etmeye ne dersin? İkimiz birden? Aynı anda?"

Bir süre düşündü.

"Gerçek Tavşan da tabii," diye ekledim. "Çünkü eminim o cidden ama cidden o çanı çalmak istiyor."

Bay Twilling ipi bize doğru uzatırken dudaklarını oynatarak teşekkür etti. Pofuduk, Gerçek Tavşan'ı düzeltti ve ben de üçe ka-

dar saydım. Aynı anda çanı çaldık. Tok, tatmin edici bir *çınnn* sesi çıktı.

Pofuduk yola atılıp ilerlemeye başladı ve arkasına bakmadı.

Bunun sona ermesine hazır değilim, diye düşündüm onun gidişini izlerken. *Henüz değil. Ben daha yeni başlamışken değil.*

Giden Gitmiştir

"Daha yeni başlıyorum, Jadelicious!" diye bağırdı Rexx Rowdy soyunma odasının kapısına doğru. Jadelicious'ın birkaç dakika içinde sahnede olması gerekiyordu ama Rexx onu içeri kilitlemişti. Çirkin bir numaraydı. Oldukça çirkin.

Kanepede hemen yanımda oturan Gabby çenesini sıktı. "Rexx Rowdy en kötüsü."

Gabby'nin diğer yanından büyükannesi de başını salladı. "Zorbanın teki!"

Henry'nin bana okulla ilgili gelişmeleri anlatmasından iki gün sonraydı. İlham almak için Gabby'nin evinde *Megastar*'ı izliyorduk çünkü son oyunlarda ne yapacağımıza dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim Henry'nin *son birkaç oyunun gerçekten eğlenceli olması gerektiğini* söylerken haklı olduğuydu.

Henry'ye verdiğim sözü tuttum bu arada. Kimseye okulun kapanacağını söylemedim. Anneme, çocuklardan birine ya da başka birine bahsetmedim. Ama sürekli bunu düşünüyordum. Şurada pat diye söylesem Gabby ya da büyükannesi ne derdi acaba? *Okul beş parasız. Kapanabilir.*

Gabby'nin oturma odasına göz gezdirdim. Duvarda milyonlarca fotoğraf vardı. Daha yakından bakmak için ayağa kalktım. Tombiş bebek ve küçük çocuk fotoğraflarını hızlıca taradıktan sonra toplu bir fotoğrafa odaklandım. Bizim sınıftakilerin küçüklükleri Mitchell Okulu tabelasının önünde dizilmişti. Minicik bir Diego, siyah saçlarında bir parça bile pembelik olmayan küçük Yumi, o kabarık saçları ve parlayan gözleri olmasa üzerindeki

pembe elbiseyle asla tanıyamayacağım küçük Fiona. Hepsi daha mutlu görünen Glebus'la birlikte yan yana dizilmiş, bir pankart tutuyorlardı: AÇILIŞ GÜNÜ: TARİH YAZILIYOR!

"Vay canına!" Daha yakından baktım. "Anaokulundan mı bu?"

"Evet," dedi Gabby. "İlk gün."

Büyükannesi gülümsedi. "Nasıl da heyecanlı bir gündü. Nihayet kapanan onca şeyden sonra bir şeyler açılıyordu. Değirmen, hastane ve tüm o dükkânların kapanmasından sonra yeniden nefes almak gibiydi..."

"Buralarda hastane mi vardı?" Bunu bilmiyordum.

"Bir sürü şey vardı eskiden," dedi. Buster birden odaya dalıp dikkat çekmek için havlamaya başladı. "Tamam, tamam. Gel bakalım Buster." Kanepeden kalkıp Buster'ı dışarı çıkardı.

Ben de fotoğraflara bakmaya döndüm. Bebek Gabby'nin beton merdivenlerde bir adam ve bir kadınla oturduğu fotoğrafa baktım. Adamın teni Gabby'ninkinden çok daha koyuydu ama gözleri aynıydı: kahverengi, sıcak, iri ve hevesli.

"Baban mı?"

"Evet," dedi. "Öldü. Biliyordun değil mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Göçmendi. Kinshasa'dan. Buraya altı yaşındayken gelmiş. Dünyadaki herkesten daha güzel bir kahkahası vardı. Onu duymak bile güldürürdü insanı. Ama mide kanserine yakalandı. Öldüğünde beşinci sınıftaydım."

Fotoğraftaki kadın uzun saçlıydı ve oldukça koyu bir göz makyajı yapmıştı. Yüzü, bir gülüşün ortasında donup kalmıştı. Gabby'den daha ince ve çok daha solgundu ama gülüşü düpedüz Gabby'ninkiydi. Büyükannesininkine de benziyordu. "Peki bu..."

"Annem, evet." Gabby, gözlerini ekrandan ayırmadı. "O da gitti. Babamdan önce."

O da gitti derken uzaklara mı gitti yoksa babasının gittiği gibi mi gitti anlamadım. Belki de tamamen farklı bir anlama geliyor-

du. Biraz sonra Gabby, "Farklı tür bir hastalıktı sanırım o da," dedi.

Başka hiçbir şey söylemedi, ben de sormadım. Belki de nasıl bir gitme olduğunun önemi yoktu. Giden gitmişti.

Televizyonda Rexx Rowdy sahneye çıktı. Seyirciler Jadelicious'ı bekliyordu ve yüzlerinden şok olduklarını anlayabilirdiniz. Neler olduğunu anladıklarında bir kısmı çılgınca tezahüratlar yapmaya başlarken diğerleri başparmaklarını aşağı çevirerek yuhalamaya başladı.

Gabby başını iki yana salladı. "Keşke şu herifi sopayla dövüp kovalasam."

"Mags'in bahsettiği şu olay gibi," dedim.

"Evet," dedi Gabby. "*Pharmakos*. Keşke." Rexx Rowdy şarkı söylemeye başladığında Gabby yüzünü buruşturup televizyonun sesini kapadı. "Peki sen? Ne oldu da bir tek annenle kaldın?"

"Biz hep ikimizdik."

"Başka bir ebeveynin hiç olmadı mı?"

"Hayır. Annem partneri olmasa bile çocuk istediğine karar vermiş. Otuz beşine geldiğinde hâlâ bekârmış, o da isteğini yapmış."

"Vay be!" dedi Gabby. "Peki hiç ailende başka insanların da olmasını istemedin mi?"

Başımı iki yana salladım. İşin aslı, başka bir şekilde yaşamayı hayal bile edemiyordum. Çok sevdiği ve sonra kaybettiği bir babası olan Gabby'den farklıydı durumum. Hep annem ve ben olmuştuk. Galiba hiç sizin olmayan bir şeyi özleyemiyordunuz. Hani herkes normal olanın kendi yaşamı olduğunu sanır ya, öyle işte.

"Gabby, sana bir şey söylemem gerek," dedim. Bekledi.

"Ben aslında New York Şehri'nden gelmedim," diye itiraf ettim. Ondan sakladığım en büyük sır bu değildi ama başka birine verdiğim sözü çiğnemeden itiraf edebileceğim tek sır buydu. "New York'tan geldim ama şehir merkezine yakın değildik. İlk gün neden yalan söyledim bilmiyorum. Sanırım kimse benimle

ilgilenmediği için. Kendimi özel hissettirecek bir şey uydurdum. Aptalcaydı."

"Kimse seninle *ilgilenmedi* mi? Delirdin mi? Sen orada olduğun için herkes çok heyecanlıydı."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, unuttun mu? O sabah herkes Paulie'den konuşup durdu. Ne bileyim dans ettiniz, sonra keçilere tezahürat yaptınız..."

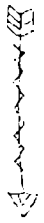
Elini ilgisizce salladı. "Evet, tabii ki Paulie'nin geri dönmeyecek olmasına şaşırmıştık. Ama o gün insanlar tamamen sana şov yapıyordu. Bütün sabah. Anlamadın mı? Ne bileyim, Fiona ve Diego senin üzerinden eğilip kavga ederken? Sonra Yumi birden dersin ortasında müzik yapmaya başladığında? Herkes sen orada olduğun için *çıldırmış* gibiydi. Dur dur, bu kısmı çok seviyorum."

Gabby televizyonun sesini açtı. Jadelicious soyunma odasından çıkmış, sahneye adım atıyordu. Gözleri parlıyordu, elbisesi kat kattı. Duruşundaki bir şey –belki çenesini kaldırışı– onu şu hümanite dersindeki antik tanrılardan birine benzetiyordu. Şarkısını söylemeye başladığında Rexx Rowdy'nin gözleri öfkeden karardı. Jadelicious, Rexx Rowdy'nin solo şarkısını düete çevirmekle kalmıyor, adamın şarkısı başından beri onun için hazırlanmış bir ısınma turuymuş gibi gösteriyordu. Seyirci coştu.

"Her neyse, hem senin New York Şehri'nden olmadığını biliyordum zaten," dedi Gabby. "Geçen hafta klinikte annenle karşılaşınca büyükannem söylemişti. Benim için fark etmez."

Kanepeye yaslandım ve acaba göründüğü gibi olan bir şey var mı diye düşündüm.

Fil Masalı

Gabbylerden eve gönderken annem, "Oyun buluşmanız nasıldı?" diye sordu.

"*Anne*," dedim. "Oyun buluşması değildi. Artık *dört* yaşında falan değiliz hani."

Annem cevap vermedi. Dönüp ona baktım. Gözlerinden yorgunluk akıyordu. Mitchell'a ilk kez gelirken nasıl göründüğünü hatırladım. Hiç bilmediğim şarkılar çalıp duruşunu. Vermont'a girdiğimizde camı açıp temiz hava almak istemişti de delirmiştim. Üstelik sırf saçlarım rüzgârda uçuştuğu için de değil. Onun bu kadar *mutlu* olmasına delirmiştim.

"Anne, buraya taşındığımıza memnun musun?" diye sordum.

Bir süre düşündü. "Çoğunlukla," dedi. Gülümsedi. "Sen de alışıyor gibisin, bunun faydası oluyor tabii. Hem de çok."

"Peki beklediğin gibi mi? Burada yaşamak?"

"Eh, sanırım hiçbir şey *tam olarak* beklediğin gibi değildir, öyle değil mi? Mesela iş, beklediğimden daha zor."

"Ama işinde iyisin," dedim. "Ne yaptığını biliyorsun."

"Ah, tatlım, herhangi birinin yaptıkları şeyi *tam olarak* bildiğini sanmıyorum. Herkes sadece çabalıyor. Ama insanlar bana bel bağlıyor, ben de elimden geleni yapıyorum. Çoğu gece başımı yastığa koyduğumda, yapabildiklerim için kendimi iyi hissediyorum. Bu da çok değerli."

Bir süre arabayı kullanmaya devam etti. Sonra, "Ama sana bir şey söyleyeyim mi?" diye ekledi. "Buralarda bir iki arkadaşım olsa fena olmazdı."

Yetişkinlerin bu tip şeyler düşündüklerini bilmiyordum. Sadece çocuklar arkadaş edinme konusunda endişelenirler sanıyordum.

"Peki ya tekrar taşınmak zorunda kalırsak?" diye sordum. "Ya yarın öbür gün klinik kapanırsa ve eski işine dönmek zorunda kalırsan?"

"Eski işime döner miyim bilmiyorum. Ama *zorunda kalırsam* mı? Olsun, yine de buraya geldiğime pişman olmazdım. Çünkü artık yapabileceğimi biliyorum. Taşınabileceğimi, bir organizasyonu idare edebileceğimi. Zor günler geçirsem de ertesi sabah kalktığımda daha iyi bir gün olabileceğini... Yani evet, yarın eski işime geri dönmek zorunda kalsam bile aslında aynı iş *olmayacak*. Çünkü ben eskisiyle aynı insan olmayacağım."

Önümüzde bir sıra araba vardı. Hepsi ağır giden bir traktörün arkasına takılmıştı. Burada sık sık olan şeylerden biriydi bu: Bir traktörün ya da bir tarladan bir tarlaya geçmek için yolu kullanan bir ördek sürüsünün arkasında kalırdınız. Ya da önünüze birden bir geyik fırlardı ve aniden durmanız gerekirdi. Başta bu tür şeyler sinir bozucu geliyordu ama şimdi gayet sıradandı.

İleride eski Oxthorpe fabrikasını gördüm. Kocaman ve yüksekti. Ona doğru ilerlerken daha iyi bakmaya çalıştım. Küçük levhalara bölünmüş devasa, gümüşi pencereleri vardı. Levhaların bazıları kırılmıştı ve siyahlıkları, düşmüş dişlere benziyordu.

"Sence oranın içinde ne var?" diye sordum.

"Çoğunlukla anılar," dedi annem. "Kasabanın çoğu bir zamanlar orada çalışırdı."

O binanın çalışan makineler ve sohbet eden insanlarla dolu olduğunu hayal etmeye çalıştım. Şimdiyse sadece pas, kırık pencereler ve tuğla parçaları vardı.

Biraz daha yaklaştığımızdan annem iç çekti. "Ama şuraya baksana."

"Evet, biliyorum," dedim. "Tüyler ürpertici bir yer."

"Ha?" Birkaç saniye şaşkınlıkla baktı. "Hayır hayır, çiçekleri diyorum. Baksana, ışığı nasıl alıyorlar."

Annem dile getirir getirmez onun gördüğünü ben de gördüm: Kır çiçekleri, bir sürü kır çiçeği terk edilmiş arazinin çatlaklarından başlarını çıkarmıştı. Mekânı geri almaya kararlılardı sanki. Mor ve altın sarısı çiçekler âdeta ışıl ışıl yanıyor, akşamüzeri güneşinde parlıyorlardı.

Bir zamanlar annemin bir fabl kitabından anlattığı bir hikâyeyi hatırladım. O hikâyede gözleri görmeyen bir grup insana sadece dokunarak bir fili tarif etmeleri söyleniyordu. Biri hortumuna dokunup filin yılana benzediğini söylüyordu. Diğeri bacağına dokunuyor ve filin dev bir ağaç gövdesine benzediğini iddia ediyordu. Üçüncüsü kuyruğuna dokunup filin halata benzediğini söylüyordu. Hepsi haklıydı ama aynı zamanda hepsi yanılıyordu. Ya da aslında hepsinin izlenimlerini bir araya getirene kadar hepsi hatalıydı.

Anneme o hikâyeyi hatırlayıp hatırlamadığını sormak istedim ama parmakları, kafasının içinde çalan bir melodiye eşlik eder gibi direksiyonda tempo tutuyordu ve hâlinden memnun görünüyordu.

Önümüzdeki traktör toprak bir yola saptı, annem hızlandı ve eve doğru ilerlemeye devam ettik.

Heykeller Arasında

Ertesi sabah annem bazı randevularına yetişebilmek için beni okula erken bıraktı. Hümanite sınıfının kapısı hâlâ kapalı olduğundan keçilere bakmak için dışarı çıktım.

Heykel bahçesinin ortalarındayken Mags'in patikaya doğru uzanan bacaklarını gördüm. Yere oturmuş, kısa bir şala sarınmıştı. Sırtını Athena heykeline dayamıştı. Gözleri kapalıydı ve elinde termoslu bir bardak vardı.

"Mags? Ne yapıyorsun?"

"Aa, Caitlyn!" Doğruldu. "Erkencisin! Güne başlamadan önce sabah kahvesi keyfi yapıyordum. Buradaki arkadaşların" –belli belirsiz bir hareketle heykelleri işaret etti– "insanın aklına takılan bir şey olduğunda bayağı iyi refakatçiler olduğunu fark ettim de."

Benim de aklımda bir şey vardı. Bir sürü şey vardı.

"Mags." Tereddüt ettim. "Hani *kleos*'tan bahsetmiştik, hatırlıyor musun?"

Başını sallayarak hatırladığını gösterdi.

"Hani insanlar *kleos*'a ulaştığında aslında hatırladığımızın gerçekten, tam olarak onlar olmadığını söylemiştim."

"Hatırladığım kadarıyla, Caitlyn, başkalarını hep *eksik* hatırladığımızı söylemiştin. Ben de aslında durumu gayet iyi anlattığını düşünmüştüm."

"Peki ya aslında *herkes* hakkında bildiğimiz her şey eksikse? Sadece uzun zaman önce yaşamış insanlar değil de sözüm ona şu anda tanıdığımız insanlar da?"

Aslında bir anlamda Paulie'den bahsediyordum. O kadar çok farklı versiyonu vardı ki hangisinin gerçek olduğunu kestiremiyordum. Ama *sadece* Paulie'den de bahsetmiyordum aslında. Aynı zamanda annemin arkadaş özleminden, Gabby'nin babasını kaybetmesinden, annesinin çok uzaklara gitmesinden ve giden gitmiştirden bahsediyordum. Bir yandan da sırrına tutunan Henry'yi ve etrafımda olması muhtemel onca şeyi düşünüyordum. Bilmediğim için, sormak bir yana merak bile edemediğim şeyleri.

"Bildiğimiz her şey, her zaman eksiktir," dedi Mags. "Nihayetinde yalnızca tek bir insanı tam mânâsıyla tanıyabiliriz: Kendimizi. O da ancak bunun için yeterince çabalarsak."

Biraz sonra, "Paulie Fink gerçekten de herkesin anlattığı kadar müthiş miydi?" diye sordum.

Mags gülümsedi. "Paulie çok özeldi. Ama ona bakarsan bütün öğrencilerim öyledir."

"Peki insanların onunla ilgili anlattıkları onca hikâye? Gerçekten hepsi yaşandı mı?"

"Kısmen. Peki sana zaman zaman ona nasıl öfkelendiklerini de anlattılar mı?"

"Öfkeleniyorlar mıydı?"

"Elbette. Bazen Paulie bütün sınıfın başını derde sokardı. Kaç kez uzun teneffüsleri kaçırdılar. Bunlar hiç iyi sonuçlanmadı."

Kimse bundan bahsetmemişti. Onca hikâyenin hiçbirinde geçmemişti.

"İnsanlar hikâyeler anlatırken," dedi, "bazı seçimler yaparlar. Bazı kısımları vurgular, bazılarını dışarıda bırakırlar. Başka türlü hikâye de olmaz zaten. Gerçeklerin art arda sıralanması olur. Mesela Yunan demokrasisinden bahsetmiştik, hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"O hikâye başka türlü de anlatılabilirdi: Yunanlar her ne kadar demokrasi kavramını ortaya çıkarmışlarsa da kasti olarak nüfusun en az dörtte üçünü, hatta belki de daha fazlasını oy kullanma hakkından mahrum bırakmıştır. Mesela ben, bir kadın ola-

rak oy kullanamazdım. Ders de veremezdim. Toplumda hiçbir sözüm olamazdı. Tanıdığın insanların çoğu için de aynısı geçerli. Yunanlar hakkında anlatılabilecek başka hikâyeler de var: Mesela yabancılara şiddetle saldırırlardı. Çok ama çok fazla savaş yaptılar. Hem de acımasız savaşlar. Başka insanları köleleştirdiler."

"Bir dakika," dedim. "O zaman neden herkes onlardan müthişlermiş gibi bahsediyor? Bir grup ikiyüzlü gibi geldiler bana."

"İkiyüzlü, yani *hypocrite*," dedi Mags, sanki sözcüğü dilinde evirip çevirir, yakından incelermiş gibi. "Evet, öyle de denebilir. Aynı zamanda çoğu insanın Yunanlarla ilgili anlatmayı seçtiği hikâyenin kendisi de yüzyılları aşıp gelen bir mit denebilir."

"O zaman neden derslerde onları işliyoruz?"

"Eh, kolay cevap şu: Hayatının kalanı boyunca karşılaşacağın şeyler –hukuk, edebiyat, sanat, bilim– hep Platon'un yaşadığı dönemde doğdu. Hatta ikiyüzlü kelimesinin eş anlamlısı olan *hypocrite* sözcüğü bile, Caitlyn, oyuncu anlamına gelen Yunanca sözcükten gelir. Ama dediğim gibi bu, cevaplardan yalnızca biri ve kolay olanı."

"Peki zor cevap ne?"

"Caitlyn, Yunanların yanlış yaptığı ve insanların bugün de uğraşmadığı tek bir şey bile yok. Tek bir şey bile."

Vay be! Platon'un ışığa çıkmaktan bahsetmesinin üzerinden binlerce yıl geçmişti ve insanlar hâlâ bazı şeyleri yanlış yapabiliyordu.

"Mesele şu ki," diye ekledi Mags, "bir seçim şansımız var. Dünyamızın, devam ettirmek veya tarihin çöplüğüne atmak istediğimiz yönlerini seçebiliriz."

Mags kahvesinden bir yudum daha aldı. Etrafımız aslında hiç yaşamamış tanrılarla çeviriliyken hiç konuşmadan birkaç dakika daha öylece oturduk. Okulun kapanmasıyla ilgili bir şey bilip bilmediğini merak ettim. Ona sormak istiyordum ama biliyorsa bile eminim bana bir şey söylemezdi.

Sonra içeri girme vakti geldi. Binaya doğru ilerlerken Mags, "Biliyor musun, bazen Julius Oxthorpe bizim burada olmamızla

ilgili ne düşünürdü diye merak ediyorum. Eski evinin odalarında oturup heykel bahçesinde mitlerden ve efsanelerden bahsettiğimizi bilse ne düşünürdü acaba?"

"Herhalde gayet güzel olduğunu düşünürdü."

"Belki," dedi Mags. "Ama emin değilim. Etrafına baksana. Burası antik kahramanlara adanmış bir tapınak gibi. Ama öylesine tenha ki sanki Bay Oxthorpe burayı sadece kendi için yapmış gibi. Burada olmamızdan hiç hoşlanmazdı bana kalırsa. Yani burada olmak bana kendimi bir asi gibi hissettiriyor. Sanki hiçbir zaman benim için düşünülmemiş bir şeyde hak iddia etmek gibi. Aslında klasikler üzerine çalışırken de bana keyif veren bu."

"Asi Mags," diyerek güldüm.

Sonra onun da kendince bir bozguncu olabileceğini fark ettim.

Müdür Odası Oyunu

Aynı gün ilerleyen saatlerde keçilere doğru ilerlerken heykel bahçesinin orada, sabah Mags'le oturduğumuz yere yakın bir yerde sınıfı durdurdum. "Paulie Fink, insanları ve eşyaları hiç beklenmedik yerlere götürmek konusunda da bir nam salmıştı," dedim. "Sınıfa pizza getirmiş, tavan pervanesinin üzerine sim koymuş, meyve sineklerini... eh, her yere sokmuş. Ve elbette Glebus'ın odasında saklandığı şu meşhur olay da var."

Duraksadım. Önce tüm o heykellere, ardından da Bay Oxthorpe'un içinde bizim olacağımızı muhtemelen hiç düşünmediği ve bilse istemeyeceği konağa baktım. Yine de buradaydık.

"Kalan son üç yarışmacımız için yapılacak olan oyun..." Yumi, Diego ve Fiona'ya baktım. "... Ait olmadıkları ve kesinlikle istenmedikleri bir yere girmekle ilgili olacak."

"Ev-vet!" diye tısladı Fiona. Diego'ya dönüp yumruk çakıştırdı.

"Neresi?" diye sordu Yumi. "Nereye girmemizi istiyorsun?"

Öne doğru eğildim ve taştan tanrılar bizi dinliyormuş gibi sessizce fısıldadım. "Glebus'ın odasına."

Diego, Fiona ve Yumi birbirlerine baktılar.

"Ama yakalanırız," diye fısıldadı Fiona.

"Evet," dedi Diego. "O zaman da hepimiz eleniriz."

"Yakalanmanız sorun değil. Bu seferki süreli bir yarış. Önemli olan tek şey sürenin uzunluğu. İlk dışarı atılan elenir."

"O kadar mı?" diye sordu Yumi. "Oyun bu kadar mı? Yani biraz... basit gibi."

"Doğru," dedi Gabby. "Ama *Megastar*'da da en basit oyunlar, her zaman en ilgi çekici olanlardı."

İleriden Bay Farabi'nin bize seslendiğini duydum. "Heeey! Orijinaller, burada sizi bekleyen aç keçiler var!"

"Yarışma teneffüste başlar," dedim çocuklara.

Görüşme: Yumi

Shakespeare oyunlarında bir sürü gizlice bir yere girme sahnesi vardır, bunu biliyor muydun, Caitlyn? Teneffüste Diego ve Fiona'yla birlikte Glebus'ın odasının önünde dikilirken şöyle hissettim: Sanki üçümüz, büyük bir piyesin sonuna yaklaşan üç destansı Shakespeare karakteriydik.

Piyesin türünün trajedi olmamasını umuyordum tabii!

Glebus'ın kapısını hafifçe çaldık. Cevap vermeyince içeri süzüldük. Muhtemelen pek uzun zamanımız olmadığını biliyorduk. Glebus teneffüsün başlarında etrafta şöyle bir dolaşır ama odasına çabuk dönerdi.

İçeri girdiğimizde Fiona'yla Diego aynı anda dolaba doğru ilerledi. Diego hızlıydı ama Fiona da daha küçük ve sinsiydi. Öfkeli, küçük bir tavşan gibi. Diego'nun önüne geçip dolaba ondan önce ulaştı, içine girdi ve kapağını ardından kapadı.

Ben, önceden Paulie'nin yaptığı gibi arkasına saklanırım düşüncesiyle Glebus'ın masasına yöneldim. Üzerine çıkıp oradan aradaki boşluğa indim.

Ama daha birkaç santim alçalmışken dizlerim duvara çarptı. Duruşumu değiştirip tekrar denedim. Olmadı! Pauile hep benden minyon olmuştur zaten ama bir anda oraya saklandığında bir yaş daha küçük olduğunu hatırladım. Yani onun oraya sığması ama benim sığamamam mantıklıydı. Ne tarafa dönersem döneyim sürpriz kutusundaki oyuncak gibi dışarı fırlıyordum.

Bu arada Diego saklanacak bir yer arayarak odanın içinde dört dönüyordu. Glebus'ın tekerlekli çalışma koltuğunun

arkasına çömelmeyi denedi ama saklambaç oynayan miniklere benziyordu. Jaluzilerin arkasına geçti ama pantolonu ve ayakkabıları ortadaydı.

Durum o kadar saçmaydı ki! Benim bedenimin üst kısmı Glebus'un masasının arkasından yukarı çıkıyordu ve Diego'nun bedeninin alt kısmı da jaluzilerinin altındaydı. Gülmeye başladım.

İşte o *tık tık tık* sesini de o zaman duydum. Glebus'ın ayak sesleri.

O yaklaşırken Diego jaluzinin arkasından çıktı. Benim aksime o gülmüyordu. Çenesini sıkmıştı ve bakışları katıydı. Oyunu kaybetmemeye kararlı görünüyordu diyebilirim.

Diego'yu müthiş bir yarışmacı yapan da bu işte.

Fiona'nın çoktan içine saklanmış olduğu dolaba doğru ilerledi, kapağını açtı ve yanına girdi.

Glebus odasının kapısını açarken, o da dolabın kapağını kapadı.

Orada bir tek ben kalmıştım ve kabak gibi ortadaydım.

Geriye tek bir seçeneğim kalmıştı: Görünmez olmak için dua etmek. Gövdemi duvara iyice yasladım ve Glebus'ın çiçek desenli duvar kâğıdına karışmak için elimden geleni yaptım.

İşe yaramadı.

"Yumi!" dedi Glebus ağzından tükürükler saçarak. "Ne... Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

Sanırım oyunun sonrası benim için trajedi olacaktı.

Evet. Tahmin edebileceğin gibi Diego dolaba, yanıma atladığında, *Nasıl yani?* oldum.

Sonra, *Hayır, bu adil değil. Burası benim saklanma yerim*, diye düşündüm. Bunu ona da söyledim. "Burası benim saklanma yerim. O yüzden o delik deşik kıçını kaldır bakalım, Diego Silva," dedim. Yani en azından söylemeye çalıştım ama Glebus kapının diğer tarafındayken elimdeki tek iletişim aracı Diego'nun koluna vurmaktı. Diego'nun dolap kapısının aralığından Yumi'nin saklandığı yeri işaret ettiğini gördüm. Başını iki yana sallayarak *işi bitti* işareti yaptığını gördüm. Beyzbol maçındaki bir hakem gibiydi.

Glebus, diğer tarafta Yumi'ye bağırmaya başladı. Yumi yakalanmıştı. İşi bitmişti. *Elenmişti.* Yani geriye yalnızca Diego ve ben kalmıştık. İçimizden biri Sıradaki Müthiş Paulie Fink olacaktı.

İşte o zaman, Diego'nun en yakın arkadaşım olmanın yanı sıra en büyük rakibim olduğunu fark ettim.

Baş düşmanım.

Dolabın içinde dönüp ona baktım. *Seni yok edeceğim, Diego Silva*, dediğini umduğum ölümcül bir bakıştı bu. Ne tepki verdi biliyor musun? O da bana baktı.

Bir süre orada öylece oturduk. Glebus, Yumi'yi azarlarken biz birbirimize ölümcül bakışlar attık. Yumi özür dilerken biz birbirimize ölümcül bakışlar attık. Ardından Glebus, "Orada sürünmene neden olan şeyin ne olduğunu düşünecek vaktim bile yok, küçük hanım çünkü çok ama çok önemli bir telefon

görüşmesi yapmam gerekiyor ve oldukça geciktim. Evet, kapıyı arkandan kapat. Ben sonra seni bulurum ve bu meseleyi daha detaylı konuşuruz," derken biz birbirimize ölümcül bakışlar attık.

Glebus kapıyı kapatıp telefonunda bir numarayı tuşlarken de onun, "Northland Özgür Gazetesi mi? Evet, ben Mitchell Okulu'ndan Alice Glebus. Muhabirlerinizden birinin araması üzerine dönüş yapıyorum," deyişini dinlerken de biz birbirimize ölümcül bakışlar atıyorduk hâlâ.

Bir süre daha orada kalmamız gerektiğini fark ettim. İşte bu ölümcül bakış meselesi de o zaman biraz tuhaf gelmeye başladı. Başımı hızlı bir hareketle başka tarafa çevirdim.

Paulie Fink adına, seninle savaşacağım, Diego Silva. Yalnızca birimiz kleos*'a ulaşabileceğiz,* dedim kendi kendime.

Paulie bunu görse hoşuna giderdi.

TOR KİTAP TUSUN

Ters Giden Bir Şeyler Var

Öğle yemeği zili çaldığında Fiona ve Diego hâlâ ortalıkta yoktu. Kafeteryaya giderken Glebus'ın odasının önünden geçtik. "Hâlâ oradalar mı?" diye sordu Henry.

"Mümkün değil," dedi Yumi. Görünmez olma çabasının başarısızlığını anlatırken gülüyordu ama şimdi endişeli görünüyordu.

Gabby parmaklarının ucuna basarak ilerleyip kulağını kapıya dayadı. "Glebus konuşuyor," diye fısıldadı. Bir süre dinledi. "*Üzücü... Önceden de söylediğim gibi henüz hiçbir şey sona ermiş değil... Hayır... Hayır...* gibi şeyler diyor."

"Acaba Fiona ve Diego'yla mı konuşuyor?" diye sordu Sam.

"Onu anlamadım," diye fısıldadı Gabby.

Yemek bittiğinde kapı hâlâ kapalıydı. Yani ya Diego ve Fiona'nın başı büyük bir beladaydı ya da saklanma konusunda en az Paulie Fink kadar iyilerdi.

Matematik sınıfına doğru ilerledik. Bay Farabi, Fiona'yla Diego'nun nerede olduğunu sordu. Timothy öksürerek sırasına baktı. "Glebus'ın odasındalar," dedi.

"Hadi ya, kulağa hoş gelmiyor," dedi Bay Farabi ve derse onlarsız başladı.

Ders başlayalı yirmi dakika kadar olmuştu ki sınıfın kapısı nihayet açıldı. Herkes hevesle başını kaldırıp baktı. Diego ve Fiona'nın kıkır kıkır gülmelerini ya da en azından gülüşlerini bastırmaya çalışmalarını bekliyordum. Ama tuhaf bir şeyler vardı. Ne bize ne de birbirlerine baktılar. Sessizce yerlerine geçip

başlarını önlerine eğdiler ve gözlerini sıralarına diktiler. Sonra da o şekilde kaldılar. Sessiz ve tamamen hareketsiz.

Bu da demek oluyordu ki bir şeyler çok ama çok ters gidiyordu.

Görüşme: Diego

Okul müdürünün odasındaki dolabın içinde oturup müdürün bir muhabire hiç öğrenmemen gereken şeyler söylediğini duyana kadar her şey acayip matraktı aslında. Ama sonra o duyduklarım... "Bütçe rakamları doğru... Hayır, sürdürülebilir değiller."

Başlarda dinlemiyordum bile. Ama Glebus, "Öğretmenleri işten çıkarmak sorunu çözmez. Zaten çok az öğretmenimiz var... Evet, bu seneye kadar yüksek bağışlar aldık... Eminim Mitchell kasabasının çok yüksek gelirli bağışçısı olmadığını biliyorsunuzdur... Evet, maaşımda gönüllü olarak kısıntıya gittim. Evet, okulun kapanma tehlikesiyle karşı karşıya olmasının bir haber değeri taşıdığını biliyorum ama sizden rica ediyorum biz emin olana kadar yayımlamayın... Ailelerin bu şekilde öğrenmesini istemiyoruz. Bunlar çocuk ne de olsa ve bildikleri tek okul da burası..." gibi şeyler söylemeye başladı.

Arada bir yerde, *Bir dakika, durun, hayır,* oldum.

Dönüp Fiona'ya baktım sonra. Ona, *Sen de benim duyduğumu duyuyor musun?* diye sormak istedim.

Çünkü duyduklarım gerçek olamazdı. Gerçek olmasına imkân yoktu.

Ama onun yüzünde de o bakışı gördüm ve duyduğunu anladım. Yani her şey gerçekti.

Yani ne bileyim, olanları anlamak için beyin cerrahı ya da roket bilimcisi ya da yarı duygulu robot olmaya gerek yoktu. Birileri okulu kapamaya çalışıyordu ve Glebus da bunu bizden saklamak istiyordu.

MITCHELL OKULU'NUN MÜDÜRÜ
ALICE GLEBUS'IN MASASINDAN
12 EKİM PERŞEMBE

Sevgili Mitchell Okul Birliği,

Bugün öğleden sonra öğrendiğime göre yakın zamanda yerel gazetelerde bir haber çıkacak. Bu haber Mitchell kasabasının bütçe krizi ve bu krizin topluluğumuzun tek okulu için oluşturduğu inkâr edilemez sıkıntılarla ilgili olacak.

Dürüst olacağım: Haberler iyi değil. Artan maliyetler ve vergi gelirlerinin yetersiz kalması yerel bütçeyi fazlasıyla zorladığı için kasaba konseyi yakında okulumuza kaynak sağlamaktan vazgeçilmesi için oylamaya gitmek zorunda kalabilir.

Karşı karşıya olduğumuz durum sıradışı değil. Eyaletimizde de ülkede de yaygın olarak görülebilir. 1930'dan beri kırsal bölgelerdeki okulların neredeyse %70'i kapılarını kapamak zorunda kaldı ki bu da ülke çapında 150,000 okuldan fazlası ediyor.

Ama istatistiklerin yüzü yoktur. Burası bizim okulumuz. Bu bizim topluluğumuz. Bunlar bizim çocuklarımız.

Kasabanın bütçesinde hiç para olmasa da acil durum eyalet fonunun harekete geçirilmesi imkânsız değil. Bu da bir siyasi irade meselesi. Ya da belki kapılarımızı açık tutmak için birkaç özel bağış önerilebilir.

Önümüzdeki günlerde çeşitli medya kuruluşları okulumuzu ziyaret edecek. Kimilerinde kamera olacak. Onlar daha çok yerleşke çekimleriyle ilgileniyorlar ama ben, Devlinshire'la yakında yapılacak futbol maçı için tekrar gelmelerini istedim (Bastırın Yeşiller!). Eğer çocuğunuzun görüntüsünün alınmasını istemiyorsanız lütfen beni bilgilendirin. Dediğim gibi, bu haberlerin yardımcı olabileceğine inanıyorum.

Nihayetinde biz küçük bir topluluğuz, burası da küçük bir okul. Belki dışarıdan bakıldığında önemli değilmişiz gibi görünebilir.

Ama biz, içeride yaşayanlar bunun doğru olmadığını biliyoruz. Biz önemliyiz. Size verebileceğim tek söz, bunu asla ama asla unutmayacağım.

Müdürünüz,

Alice C. Glebus

İptal

Bir televizyon programı izlerken, sezonun ortasında tür değiştirdiğini pek görmezsiniz. Komediler komik olmaya, maceralar heyecan uyandırmaya, dramlar da... dram kalmaya devam ederler. Herkes okulun kapanabileceğini öğrendikten sonra yaşadıklarımızı bu kadar sarsıcı yapan da buydu belki. Her şey değişmişti.

Oyuncular değişti mesela. Sonraki hafta boyunca tezahüratlar, kavgalar, kahkahalar ve Paulie muhabbetleri bir anda kesildi. Sanki Orijinaller en gürültülü yanlarını bir bavula tıkıp kapağını kapadılar ve tamamen unuttular. Birileri o bavulu bulup açsaydı *Caitlyn kickball seviyor, Paulie Fink adına* ve *Bu oyun berbat!* haykırışlarıyla karşılaşırdı.

Ama sanırım kimse o bavulu bulmadı çünkü bu sesler hiç duyulmadı.

Değişen bir şey daha vardı: Yarışmada son iki yarışmacı kalmış olmasına rağmen Orijinaller artık yarışmayı umursamıyor gibilerdi. Ona dair hiçbir şey sormadılar. Gabby'ye konuyu açıp gerçekten müthiş bir final oyununun belki de herkesin aklını okulun durumundan uzaklaştırabileceğini önerdiğimde sadece başını iki yana salladı.

"Henüz değil," dedi. "Kimse havasında değil bence. Belki tüm bu fırtına dindikten sonra."

Ama ben fırtınanın dineceğinden pek emin değildim. Yani yarışma havada kalacaktı. Sezonun ortasında, tam da seyirciler zevk almaya başlamışken yayından kaldırılan bir televizyon programı gibi.

Cumartesi günü yerel gazetede haber çıktı. Annem yazılanları yüksek sesle okudu. Üzgün olup olmadığımı sordu. Sanırım üzgündüm çünkü hiç düşünmeden başımı salladım.

"Ah, yavrum," dedi annem. Sonra alnımı öptü ve beni kucakladı. Uzun süre öyle kaldık.

* * *

Hafta sonunun ardından okula döndüğümüzde Glebus her sınıfla ayrı ayrı konuştu. Zamanı çoğunlukla elinden gelen her şeyi yaptığına ve ne olursa olsun iyi olacağımız konusunda insanlara güvence vermekle geçiriyordu.

Diego, "Ama artık Orijinaller olmayacağız," dedi.

Gabby onayladı. "Hiçbir şey aynı olmayacak."

Glebus'ın buna cevap vermekte zorlandığını fark edince birden uyandım: İçimizde en çok üzülen oydu belki de. Bunu anlamaktan hoşlandığımı sanmıyorum. Müdürünüzün duyguları olan gerçek bir insandansa cadı olduğuna inanmanız daha kolay. Sanırım bir şeyin başında olmanın kurallar koymak ve diğer insanları bu kurallara uymaya zorlamaktan ibaret olduğunu sanıyordum. Ama belki de herkesin sizden bir şeyler almaya ihtiyaç duyması ve sizin onlara bu ihtiyaçlarını nasıl vereceğinizi bilememeniz, bazen verememenizle de ilgilidir.

Fiona elini kaldırdı. "O haberde bunun birçok okulun başına geldiği yazıyordu. Devlinshire'a da oluyor mu?"

"Tabii ki hayır," dedi Yumi. "Devlinshire zengin, o yüzden de okullarına aktarabilecekleri bir sürü vergi gelirleri var."

Yumi'yi düzeltmesini bekleyerek Glebus'a baktım. Çünkü bu doğru olamazdı. Okulların bu şekilde işlemesi hiç adil değildi. Ama Glebus, Yumi'nin söylediğine karşı çıkmadı. Tek söylediği, "Devlinshire'ın kapanma riskiyle karşı karşıya olduğuna dair bir duyum almadım," oldu.

Demek paranızın olması sadece hangi model araba kullanacağınızla ya da evinizin ne kadar büyük olacağıyla falan ilgili de-

ğildi. Gerçekten acayip basit şeylerle, mesela bir okulunuz olup olmamasıyla da ilgiliydi.

Gabby elini kaldırdı. "Peki bağış toplama gibi bir şeyler yapamaz mıyız? Ne bileyim, bir akşam yemeği, yemek satışı, araba yıkama ya da onun gibi bir şeyler? Ya da gerekirse hepsi birden?"

"Okulun çok fazla paraya ihtiyacı var, Gabby," dedi Glebus. "Araba yıkama ya da yemek satışından elde edebileceğimizden çok fazlasına..."

"Peki şu internetten bağış toplama olayına girsek? Tanıdığımız herkese link gönderip viral olmasını sağlarız. Mesela *Megastar*'da olsak..."

Yumi araya girdi. "*Megastar* gerçek değil, Gabby."

"Aslında gerçek," diye diretti Gabby. "Diğer programlardan daha gerçek en azından. Bütün mesele de bu."

Yumi başını iki yana salladı. "Yapımcıların gerçek hayatta asla ama asla gerçekleşmeyecek absürd durumlar yaratması dışında gerçek. Sonra yönetmenler çekim boyunca yarışmacılara replikleri söylüyor. Çekimden sonra editörler oturup binlerce saatin içinden küçük parçaları birleştiriyorlar. Yani hikâyenin istedikleri versiyonunu anlatabilirler."

"Bunların *hepsini* ben de biliyorum," dedi Gabby. "Ama en azından gerçek insanlar var, oyuncular değil."

"Rol için seçmelere katılan gerçek insanlar," dedi Diego sessizce. "Ve ajanslar tarafından seçiliyorlar."

Fiona elini uzatıp Gabby'nin koluna dokundu. "Sahte," dedi sessizce. "İzlemesi gerçekten çok zevkli ama sahte."

Gabby, Fiona'nın elini ittirdi. "*Hiçbiriniz* ne anlatmak istediğimi..."

Ama cümlesini bitiremeden Glebus boğazını temizleyerek asıl konuya döndü. "Bir bağış kampanyası deneyebiliriz elbette," dedi. "Ama şunu bilmelisiniz ki on kampanyadan dokuzu hedefine ulaşamıyor. Siz hep başarılı olanları duyuyorsunuz, o kadar. Yani işe yaraması gerçekten düşük bir ihtimal."

Gabby'nin başka bir şeyler önermesini bekledim. Mesela, ne bileyim, yardım etmeleri için ünlülere yazmak ya da lotoyu kimin kazandığını bulup yardım istemek gibi. Ama gözlerini, kırpmamaya çalışır gibi kocaman açmış, sırasındaki bir noktaya sabitlemişti.

FIONA:

O sabah keçilere doğru ilerlerken ilk notları gördük. Paulie heykeline, kurallarla Jadelicious'ın fotoğrafı arasına tutturulmuştu.

Yumi'nin adak bırakmış olabileceğini düşünmüştüm. Şu dolaba saklanma fiyaskosundan sonra hiçbirimiz elenme seremonisi yapacak havada olmadığımızdan adağını bırakma şansı olmamıştı.

Ona bir şey bırakıp bırakmadığını sorduğumda başını sallayarak bırakmadığını belirtti.

Biraz daha yaklaştık. Bir gazete yazısıydı. Hafta sonu *Northland Özgür Gazete*'de çıkan. Başlığı, MITCHELL, OKULUNU KAPAMAYI DÜŞÜNÜYOR, şeklindeydi. Başını ezbere biliyordum zaten: *21 Ekim, Mitchell, VT. Sekiz sene önce açılan deneysel bir köy akademisi olan Mitchell Okulu'nun kapanma tehlikesiyle yüz yüze kalması, 826 nüfuslu Mitchell topluluğunda şok dalgası yarattı...* Şu an yazının tamamını ezberden okuyabilirim. *Bütçe krizi. Kasaba kaynaklarının yetersizliği. Sürdürülemezlik. Nakit akışı ihtiyacı.* Bir dizi sıkıcı sözcük bir araya gelince tek bir şey çıkıyor ortaya: Sıkıntı büyük.

Yazının üzerine birisi büyük, kırmızı bir kalemle bir şeyler karalamıştı: LÜTFEN BU OKULU KURTARIN.

"Bunu kim yaptı?" diye sordum. Kimse cevap vermeyince bu kez bağırdım: "BUNU KİM YAPTI?"

Hâlâ kimin yaptığını bilmiyorum.

Teneffüste ikinci bir not gördük. Bu kez çizgili bir kâğıda yazılmıştı: MITCHELL ÖNEMLİDİR. Futbol antrenmanına

gittiğimizde üçüncü notu bulduk: MITCHELL KÜÇÜK OLABİLİR AMA SAĞLAMDIR. Ertesi gün başka notlar da çıktı ortaya. Çarşamba günü öğleden sonra, maçtan iki gün önce o kadar çok not birikmişti ki Paulie'nin parlak tişörtü beyaz dalgalarla kaplanmış gibi görünüyordu.

O gün tüm antrenman boyunca aynı sesi duydum zihnimde: *Fiona, ya kaybedersen? Fiona, ya okulu kaybedersen? Fiona, ya maçı kaybedersen? Fiona, ne yapacaksın? Fiona Fiona Fiona Fiona Fiona.*

Antrenman bittiğinde Paulie heykeline doğru ilerledim. Bir kâğıt kalem alıp şöyle yazdım: YARDIM ET.

CAITLYN:

Devlinshire'ı yenmemiz için mi yardım istedin yoksa okul için mi?

FIONA:

Emin değilim. Belki ikisi için birden. O noktada okulun kaderi ve maçın sonucu bir ve aynıymış gibi geliyordu.

Görüşme: Gabby

Babamın tedavisi devam ederken posta kutumuza faturalar gelip duruyordu. Hiçbir zaman ödeyemeyeceğimizi bildiğimiz faturalar. En başta faturaları babamdan sakladık çünkü büyükannem, babamın yalnızca iyileşmeyi düşünmesi gerektiğini söyledi. Ama bir süre sonra, babam daha iyiye gitmeyince faturaları saklamanın da gereği kalmadı.

İnsanlar bize yardım etmek için ellerinden geleni yaptılar. Yemek satışı, araba yıkama, toplu yemekler... İnsanların plastik tabaklarda makarna yemek için beş dolar ödediği sekiz farklı spagetti partisine gitmişimdir herhalde. Donatçı Teyze, insanların bozuk para atabilecekleri bir kavanoz koydu dükkâna. Koca Esther'in Lokantası'ndaki garsonlar üç gece boyunca bahşişlerinin her kuruşunu bize bağışladı. Babama karşı her zaman hoş davranmamış olan bazı insanlar bile yardım etti.

Hatta Orijinaller bile merkezde bir limonata standı açtı. Sadece 32 $ kazanabildiler ama cidden çok tatlıydı. Sonra bir gün ben acayip üzgünken Paulie, Endrisistan Cumhuriyeti'ndeki önemli bağlantılarıyla irtibata geçeceğini söyledi. Acayip aptalcaydı, biliyorum ama tam da ihtiyacım olan bir anda öyle çok güldürdü ki beni.

Bunların hepsi çok güzeldi. Ama yeterli değildi.

Eğer *Megastar* karakterleri olsaydık neler olurdu biliyor musun? Yapımcılar bizi paramızı sayıp faturaları incelerken çekerdi. Sonra tam da seyirciler endişelenmeye başlarken kapı çalardı. Kapıyı açtığımızda içeri jüri girerdi. Bize zengin birinin –bir ünlünün, talk-show sunucusunun ya da işte öyle

birilerinin- hikâyemizi duyduğunu ve faturalarımızı ödemeye karar verdiğini söylerdi. Kameralar kayıttayken bize şu devasa bir çeke benzeyen posterlerden birini uzatırlardı. Üzerinde öyle büyük bir rakam yazıyor olurdu ki bir daha hiç endişelenmeme gerek kalmazdı.

Nasıl tepki verirdim, onu da biliyorum: Ellerimi yanaklarıma götürürdüm. Derin bir soluk alırdım. Büyükannem ağlardı. Birbirimize sarılırdık. Sonraki hafta *People* dergisi bütün hikâyeyi yazardı.

Büyükannemle ben, *Megastar* izlemeye cenazeden hemen sonra başladık. En başta sadece biraz kafamız dağılsın istiyorduk. Ama sonra bizim için anlamı değişti. Sezon başında yarışmacıların hepsi bizim gibi sıradan insanlardı. Sezon sonunda hepsinin yaşamlarının tamamen değişeceğini bilmek hoşuma gidiyordu. Eğer onların yaşamı böyle değişebiliyorsa bizimki de değişebilirdi.

Ama bilmiyorum. Belki de Yumi haklıdır. Belki de böyle şeyler sadece televizyonda oluyordur.

Kötü Alametler

Devlinshire maçından önceki gün Mags'in çektiği kartta Fiona'nın el yazısıyla *teneffüs* yazıyordu.

Mags uzun bir süre karta baktı. Yüzündeki ifade, şu kart seçme oyununu ilk ortaya attığı günkü gibiydi. Sanki kafasında dönüp duran bir şeyler vardı. "Bir fikrim var," dedi sonra. "Teneffüsün, çalışma ve strese biraz ara vermenin değeri hakkında *konuşmayalım.* Kendimizi bırakalım. Bugün dersi asmaya ne dersiniz? Dışarı çıkalım."

Cidden mi söylüyordu bunu? Hiçbirimiz ayaklanmayınca bize döndü. "Hadi ama!"

Dışarı çıkarken Mags bize her toplumun iyi bir yaşamı oluşturan şeyler konusunda bir mücadelesi olduğundan bahsetti. "Yunanların kendi iyi yaşam versiyonları için kullandıkları bir isim bile vardı: *Eudaimonia.* Bu kavram, bir insanın sağlıklı olması için gereken her şeyi birleştiriyordu: keyif, sıkı çalışma, öğrenme ve etik. *Eudaimonia* kısa vadeli mutlulukla ilgili değildi. Daha çok, *Dönüp geriye baktığımda ne yapmış olmak isteyeceğim?* sorusunu sormak gibi bir şeydi."

Dışarı çıktık. Güneşli, canlı bir hava vardı. Hırkasına sarınarak bize baktı. "Evet. Hadi *eudaimonia*'yı yaşayalım biraz. İşte buradasınız. Yedinci sınıfın ekim sonu. Size hiç beklemediğiniz bir anda fazladan bir ara verildi. Nasıl geçireceksiniz?"

Thomas yüzünde beliren ani bir sırıtışla bana baktı, ardından elini kaldırdı. "Caitlyn'in kickball sevdiğini duymuştum," dedi. Kabak Günü'nden ve dünyanın en aptal tezahüratından bahset-

tiğini biliyordum: *Caitlyn kickball'u seviyor!* O gün onlara ne çok kızmıştım.

Ama bu kez aynı tezahürata başladıklarında kendimi o kadar da yalnız hissetmiyordum.

Takımlara ayrıldık ve Paulie heykelini ana kale yaptık. İlk önce benim takımım vuruş yapacaktı. Diego'nun sırasıydı. "Unutma," dedi yerini almadan önce. "Top, bizimle dalga geçen o Devlinshireli çocuklardan biri." Sonra topa dış sahaya doğru öyle bir vurdu ki ikinci kaleye koşmak için epey zamanı olacaktı.

Diego üçüncü kaleye geçerken Gabby de ilkine ulaştı.

Sırada Yumi vardı: Güzel, güçlü bir yer topu. Diego kaleye doğru koşarken dış sahadaki Fiona topu yakaladı.

"Ah, hayır, yapmış olamazsın!" diye haykırdı Fiona. "*Paulie Fink Adına!*" Topu ana kaleye doğru attı. Diego'nun epey uzağından giderek kalenin arkasına doğru ilerledi ve keçi ağılının tam ortasına düştü.

Büyük keçi topa doğru ilerledi ve meraktan burnuyla bir süre oynadı. Sonra ağzına alıp kıtır kıtır yemeye başladı. Top ânında söndü.

"Evet," dedi Henry. "Bu pek de hayra alamet sayılmaz."

* * *

Hepimiz boş ders süresinin geri kalanını nasıl değerlendireceğimizi düşünürken Yumi, Mags'den silinmez bir kalem istedi. Sonra Paulie heykelinin dibine oturup patlak topun üzerine bir şeyler karalamaya başladı.

"Ben adağımı sunamamıştım," dedi Yumi. "Şimdi bir şeyler yapmak istiyorum."

İşini bitirince topu kaldırdı. Bir yüz çizmişti. Bir gözü diğerinden fark edilir derecede büyüktü ve burnu biraz hortumu andırıyordu. Orantısız gülüşü ise muza benziyordu.

Herkes bu toptan suratın nereye konulacağını biliyordu.

Fiona en küçükleri olduğu için Timothy'yle Thomas onu kaldırdı. Fiona, topu dallardan birinin üzerine geçirdi. Paulie hey-

keli artık tuhaf, başsız bir korkuluğa benzemiyordu. Yamuk gülüşüyle sırıtan, ponpondan çelenklere sarılmış toplama bir insan gibiydi şimdi. Üzerine yapıştırılan bütün o notlar, paçavra kıyafetler giymiş hissi veriyordu.

"Güzel görünüyor," dedi Willow.

"*Müthiş* görünüyor," diye katıldı Sam.

"Kötü bir alameti bir şans tılsımına eklemek ne anlama gelir sizce?" diye sordu Fiona.

"Bilmem," dedi Diego. "Beklenmedik bir şey olabilir belki."

Fiona sanki derin derin düşünüyormuş gibi kafasını salladı. Sonra bize döndü. "Bu sene Devlinshire'ı yenmek zorundayız. *Mecburuz*. Bu, bizim son şansımız olabilir."

Kalede Bir Tavşan

Maç sabahı hepimiz yeşil tişörtler giymiştik. Hepimizinki farklı bir tondaydı. Henry'ninki pişmiş bezelye rengiydi mesela. Ön tarafında *Yüksek Zirvelerde Kamp Yap* logosu vardı. Fiona'nınki naneye benziyordu daha çok. Tişörtüyle şortunun üzerine bile bir ceket uydurmuştu. Diego'nun tişörtü yonca rengiydi. İkizlerin ikisi de kamuflaj giymişti.

Benimki koyu, neredeyse siyaha çalan bir yeşildi. Bulutlu bir günde görülen bir bataklığı andırıyordu. Üzerinde annemin eskiden çalıştığı hastanenin ismi yazılıydı.

"Bir dahaki sefere hepimiz aynı tonu seçmeliyiz," dedim Henry'ye. Sözcükler ağzımdan çıktığı an onları hiç söylememiş olmak istedim. Muhtemelen bir dahaki sefer diye bir şey olmayacaktı.

Mags içeri girer girmez Paulie'nin şapkasına uzanıp bir kart çekti. Katlanmış kartı açınca, "Doğru zamanda doğru kartı çekmek diye buna derim," dedi. Sonra üzerinde yazanları yüksek sesle okudu: *"Her şey bu kadar hızlı değişirken nasıl cesur olunur?"*

Benim kartım. Belki milyon yıl önce, yalnızca tek bir değişimle baş etmeye çalışırken yazmıştım. Böyle bir soruyu sorabilecek tek kişi benmişim gibi onu yazmış olmaktan çok utandım.

Mags pencereye doğru ilerleyip bir süre dışarıyı izledi, sonra yeniden bize döndü. "Burada size bilmediğiniz bir şey söyleyebileceğimi sanmıyorum, Orijinaller. Cesur olmak, sizin tam da şu an yaptığınız şey. Bir ayağınızı diğerinin önüne atmak. Bunu yaparken olabildiğince onurlu olmaya, *arete*'nizi yansıtmaya çalışın."

* * *

Sabahın ilerleyen dakikalarında yayın aracı geldi. Her şeyi kayda alıyorlardı. Keçiler, heykel, oyun parkı, Julius Oxthorpe'un portresi. Oldukça dikkat dağıtıcıydı. Teneffüse çıktığımızda sahanın kenarında durmuş uzaktan bizi çektiklerini görebiliyorduk.

"Offf!" Gabby kaşlarını çattı. "Televizyona çıkmayı tam olarak böyle hayal etmemiştim."

* * *

Yemek saatinde kafeteryaya doğru ilerlerken Bay Twilling beni durdurdu. "Hey, Caitlyn? Bana yardım edebileceğini düşünüyorum. Kiera'yla ilgili."

Kimden bahsettiğini anlamam birkaç saniye sürdü. Pofuduk. O, benim için sadece Pofuduk'tu.

"Öğrencilerimden birkaçı okulla ilgili sorular soruyordu. Bundan sonra ne olacağına dair. Onlara karşı dürüst ama rahatlatıcı olmaya çalıştık. Çocukların çoğu iyi. Ne de olsa anaokulundayken gelecek yıl bir ömür uzakta gibidir. Ama Kiera hassas bir çocuk. Tuvalete gitmek için sınıftan çıktı ama geri dönmedi. Henry'nin yaptığı kalenin içinde. Dışarı çıkmak istemiyor. Acaba onunla bir de sen konuşabilir misin?"

Ona deneyeceğimi söyledim. Elbette deneyecektim.

* * *

Kalenin yanına gittiğimde Pofuduk'un kırmızı ayakkabılarının dışarı uzandığını gördüm. Yere çömeldim. "Tak tak!" Başımı içeri soktum. Pofuduk, dizlerini çenesinin altına dek çekmiş, kollarını bacaklarına sarmıştı. "Buralarda bir Gerçek Tavşan var mı acaba? Bütün gün Gerçek Tavşan arayıp durdum. Ah, baksana! Şurada bir tane var."

Hiçbir şey söylemedi. Ben de dizlerimin üzerinde içeri girdim. Pofuduk bana yer açmak için soluna doğru biraz kaydı.

İçerisi gayet güzeldi. Dışarıdan göründüğünden daha büyüktü. Dalların arasından sızan bir iki huzme dışında karanlıktı.

"Üzgün müsün?" diye sordum. Pofuduk, sanki cevap veren oymuş gibi Gerçek Tavşan'ın başını aşağı yukarı oynattı.

"Belki biraz korkmuş da olabilir misin?" Cevap vermedi, sadece dudaklarını ısırdı.

"Anlıyorum," dedim. "Ben de bu sene okul değiştirmek zorunda kaldım, biliyor musun?"

Başını kaldırıp bana baktı. Şaşırmış gibiydi.

"Bilmiyor olabilirsin tabii," dedim. "Ama senin anaokulundaki ilk günün, benim de buradaki ilk günümdü. Çok korkuyordum."

Sözler ağzımdan döküldükten sonra ne kadar da doğru olduğunu fark ettim. *Korkuyordum.*

"Ama sen büyüksün," diye fısıldadı Pofuduk.

"Evet, doğru," dedim. "Ama bu korkmama engel değil."

Üstelik sadece ilk günle de kalmadığını fark ettim. Uzunca bir süre korku içinde kalmıştım. Bir taş kadar sert olduğumu sandığım zamanlarda bile.

Orada, bir kalenin içinde korkumuzla baş başa uzunca bir süre oturduk. Yalnızca ikimiz ve Gerçek Tavşan...

Gözlerimin önünde birden Anna Spang'in yüzü belirdiğinde ondan kurtulmaya bile çalışmadım. O anılarla birlikte öylece oturmaya devam ettim.

Anlatmadığım Hikâye

Geçen sene, öğretmenler pencereyi açtığında ılık bir rüzgârın sınıfta dolaşmasıyla yazın kapıda olduğunu hissedebileceğiniz o rüya gibi bahar günlerinden birinde yaşanmıştı bu olay. Beden dersinde voleybol oynamıştık. Top ne zaman Anna'nın yakınlarına gitse diğerleri eşek sesi çıkarıyordu. Kim başlattı bilmiyordum. Ben değildim ama ben de onlara katılmıştım. Öğretmenler bize yapmamamızı söylediklerinde biz de daha sessiz devam etmiştik.

Maç bittiğinde Anna doğruca soyunma odasındaki tuvaletlerden birine gidip kapıyı kapamış ve dışarı çıkmamıştı.

Matematik defterimi soyunma odasında unuttuğumu fark ettiğimde sınıfa varmak üzereydim. Hızla soyunma odasına koşmuştum. Anna bir sırada tek başına oturuyordu. İlk kez sadece Anna ve ben baş başaydık. Arkadaşlarımın hiçbiri yanımda değildi. Farklı görünüyordu. Daha *gerçek*. Hani sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi. Gözleri şişmiş ve kızarmıştı. Uzak bir gezegenin haritasını andırıyordu.

O an, *Ağladığımda ben de böyle görünüyorum,* diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Eğer arkadaşlarım orada olsaydı yanından geçip gider, onu görmemiş gibi davranır, hatta belki onu fark etmeyecek kadar meşgul olduğumu göstermek için her zamankinden biraz daha yüksek sesle gülerdim. Ya da ne bileyim, oralarda bir öğretmen olsaydı, *Zil çalmak üzere,* ya da *Acele etsen iyi olur, matematik sınavımız var,* gibi bir şeyler söylerdim.

Tamamen farklı bir evrende yaşıyor olsak başka bir şey söylerdim ama. *Ben gerçekten düşündüğün gibi biri değilim.* Ya da derdim ki, *İçimdeki bu şey ne bilmiyorum. Bu sert şey. Nereden geliyor hiçbir fikrim yok ama kontrolü ele geçiriyor.*

Ama orada öylece durmuştum. Ben nihayet defterimi kapıp hızla uzaklaşana kadar birbirimize bakmıştık.

Derken yaz geldi ve annem bana taşınacağımızı söyledi. İşte burada bir anaokulu çocuğu ve onun oyuncak tavşanıyla oturmuş ne diyeceğimi düşünüyordum. Aklımdaki hikâyeyi anlatamazdım ona çünkü neden Anna'ya daha nazik davranmadığımı sorardı. Bu soruya tatmin edici bir cevap verebileceğimden emin değildim.

Bazen sıradan insanlar da kötü şeyler yapar. İşin aslı bu. Herkes sonradan yapmamış olmayı dileyeceği bir şeyler yapar. Ve o şeyler sonsuza dek onlarla yaşar.

Pofuduk'a baktım ve okulun ilk günü bana nasıl baktığını hatırladım: Onunla nasıl konuşacağımı, hatta süt kutusunu nasıl açacağımı bilmememe rağmen sanki ben saygı gösterilmesi gereken biriymişim gibi bakıyordu.

Gerçekten olana kadar öyleymiş gibi yap, demişti Gabby bana.

Gerçekten Pofuduk'un o ilk gün gördüğü insan olsaydım ne olurdu diye düşündüm. O insan şimdi ne yapardı?

"Hey, Pofuduk," dedim sonunda. "Sana bir hikâye anlatmak istiyorum."

"Paulie Gleeb'e karşı mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Bu farklı bir hikâye."

Anlattığım Hikâye

Bir varmış bir yokmuş, içinin yumuşacık olduğunu hisseden bir kız varmış. Bir gün içinin sert olmasını dilemiş ve sanırım dileği işe yaramış. Çok geçmeden içinde bir şeylerin sertleşmeye başladığını hissetmiş. Sanki göğsünün içinde bir şeftali çekirdeği oluşuyormuş.

Hayır, öyle de değilmiş. Kızın içinde hissettiği bu şey ondan bile sertmiş ve şeftali çekirdeğinin aksine hiç meyve vermiyormuş.

Bu şey bir taş gibi sertmiş.

Bazı günler o taş lav gibi yanarmış, bazı günler de buz gibi soğuk olurmuş. Kız bu taşı hissettiğinde başka hiçbir şey hissedemezmiş. O taş gitgide büyümüş. Her geçen gün daha da büyümüş. Kız bunun pek de önemli olmadığını düşünmüş. Sadece bazen üzülüyor ve çoğu zaman da korkuyormuş ama o taş üzüldüğünde ya da korktuğunda onu pek rahatlatmıyormuş.

Sanırım bunu fark edince o taşın orada olması onu gerçekten rahatsız etmeye başlamış.

Hem bu taş onu kaba bir insan yapıyormuş. Bir sürü insana karşı farkında olmadan küçük kötülükler yapıyormuş. Ama özellikle büyük kötülükler yaptığı biri de varmış. Taş büyüdükçe kız daha da kötü olmuş.

Derken bir gün bu kız ormanda dolaşmaya çıkmış. O kadar uzaklaşmış ki artık evini bile göremiyormuş ve çok korkmaya başlamış. İşte o zaman kocaman gözleri, upuzun kolları ve içinde de biraz sihri olan Gerçek Tavşan'la tanışmış. Tavşan o kocaman gözleriyle taşı görmüş. Kızın o taşı her yere taşımaktan nasıl yorulduğunu da görmüş. Uzun kollarıyla ve birazcık da sihir yardımıyla kızın boğazına uzanıp o taşı çıkarmayı başarmış.

Çıkarır çıkarmaz da bir nehre atmış. Kız kendini artık çok daha hafif, daha az yorgun ve çok daha az kötü hissediyormuş.

Yani Gerçek Tavşan yalnızca sihirli değilmiş, bir kahramanmış.

Nasıl Cesur Olunur

"Son," diye bitirdim hikâyeyi.

Pofuduk, Gerçek Tavşan'a baktı. Tavşanın kollarını uzatıp ileri geri oynattı ve bir yandan diğer tarafa kaydırdı.

"Acıdı mı?" diye sordu. Önce Gerçek Tavşan'la konuştuğunu sandım ama sonra anladım.

"Taş çıkarken mi?"

Başıyla onayladı.

"Şey..." Bir süre düşündüm. "Biraz. Ama taş çıkınca kendini çok daha iyi hissetmiş."

"Peki özür dilemiş mi? Kötülük yaptığı için?"

O soyunma odasında gözlerimi Anna'dan alamadan öylece duruşumu hatırladım. Nasıl da donup kalmıştım.

"Henüz değil," diye itiraf ettim.

Alnı hafifçe kırıştı. "Özür dilemeli."

Pofuduk için bu kadar basit görünüyordu demek. Belki de basitti gerçekten. Ama orada otururken Anna'dan özür dilediğimi hayal edemiyordum. Hızla akan bir nehrin bir tarafında o vardı, diğer tarafında ben duruyordum sanki ve bizi birbirimize bağlayan bir köprü yoktu.

"Galiba dilemeli," dedim. "Belki bir gün. Ama bu kız hâlâ yeterince cesur değil."

"Ama eskisinden daha cesur, değil mi?"

Bir süre düşündüm. "Evet," dedim sonunda. "Evet, sanırım öyle."

Pofuduk, Gerçek Tavşan'a dans ettirmeye devam ederken dudakları ses çıkarmadan bir şarkı söylermiş gibi kıpırdıyordu. Ben onu duyamasam da Gerçek Tavşan'ın duyduğuna emindim. Ben de kalenin diğer tarafındaki sesleri dinledim. Fısıltıyla konuşur gibi hışırdayan yapraklar, uzakta meleyen keçiler, bizim dışımızdaki herkesin doldurduğu kafeteryanın uzaklardan gelen gürültüsü...

Özür dilemeli.

Pek cesur değil.

Ama eskisinden daha cesur.

Ne oldu da Pofuduk, Gerçek Tavşan'ın dansını bitirmesi gerektiğine karar verdi, bilmiyorum. Yeniden dünyaya dönmeye hazır hissetmesini sağlayan neydi, onu da bilmiyorum. Ama biraz sonra emekleyerek kalenin dışına çıktı ve Gerçek Tavşan'ın üzerindeki çam iğnelerini temizledi.

Dışarı çıktığımda güneş beklediğimden daha parlaktı, alışmam birkaç saniye sürdü. Alıştığımdaysa ileride keçileri çeken habercilerden birini gördüm.

Park boyunca ilerlerken Pofuduk, Gerçek Tavşan'ın ellerinden birini bana uzattı, tuttum. O da diğerinden tuttu. Şimdi üçümüz yan yanaydık. İki insan ve sihirli bir tavşan el ele yürüyordu.

Kameraman döndü. Şimdi kamera doğrudan bize yönelmişti. Glebus'ın ailelere istemeyenlerin filme alınmak zorunda olmadığını söyleyişini hatırladım ama umurumda olmadığını da fark ettim. *Bırak çeksinler,* diye düşündüm. *Belki yıllar sonra bir gün Pofuduk bu görüntüleri izler ve tüm bunları hatırlar. Bu yıkık konağın, bu huysuz keçilerin, bu eğreti kalenin ve her tarafı adaklarla sarılmış bu tuhaf, çarpık çurpuk korkuluğun gerçekten var olduğunu hatırlar.*

"Peki o geri gelecek mi?" diye sordu Pofuduk.

"Ne?"

"O kötü taş. Yine büyüyecek mi? Kızın içinde?"

Arete, onur gibi iyi düşüncelerin neredeyse iki bin yıldır varlığını sürdürdüğünü ama insanların yine de her şeyi berbat etmeye devam ettiklerini düşündüm.

"Bilmiyorum," dedim Pofuduk'a. "Kız büyümesini istemiyor ama büyümeyeceğinden de emin değil. Artık hiçbir şeyden emin değil."

* * *

Tam karşımızda kafeteryanın kapısı açıldı ve minikler oyun parkına akın etmeye başladı. Birazdan futbol oynayacağımız sahaya ve tepesindeki güya kötüye alamet sayılan patlak kafasıyla güya şans tılsımımız olan Paulie heykeline baktım. Üzerindeki notlar rüzgârla dalgalanıyordu.

Devlinshire bir saate gelecekti.

Sürpriz

Herkes kafayı yemişti. Mags'in sınıfında Devlinshire'ın gelmesini bekliyorduk. Herkesin sinirleri bozulmuştu, kimse yerinde duramıyordu. Diego'nun bacağı o kadar hızlı titriyordu ki resmen zemine bir delik açmaya çalışır gibiydi. Fiona oturduğu yerde kıpırdanıp duruyordu. Hemen yanımda sol ayağını poposunun altına aldı. Neredeyse alır almaz da geri indirdi. Tekrar kıpırdandı.

Aslında herkes hareket hâlindeydi. Yumi parmaklarıyla sırasının üzerinde tempo tutuyordu. Henry parmaklarını saçlarında gezdiriyor, Timothy eklemlerini çıtırdatıp duruyordu. Bana gelince, elimdeki kalemi ileri geri çevirip durduğumu ancak kalem odanın karşı tarafına fırlayınca fark ettim.

Demek ben de gergindim.

Derken bir otobüs motorunun sesini duyduk. Gitgide yaklaşıyordu. "Geldiler," diye fısıldadı Henry.

Frenlerin *tıslamasını,* otobüs kapılarının *gıcırtısını* dinledik. Ardından sesler duyduk. Uzaktan gelen belli belirsiz bir çocuk uğultusu. Derken birden biri iki kelime haykırdı ve diğerleri de onun peşinden söylemeye başladı.

Tezahürat yapıyorlardı. Devlinshire tezahürat yapıyordu. Tıpkı Mitchell öğrencileri gibi. Ama onlar tamamen farklı bir şey söylüyordu.

"Zili çal!

Zili çal!

Zili çal!"

Yerinden ilk fırlayan Fiona oldu. Öyle hızlı kalktı ki sandalyesi yere devrildi.

Mags, "Fiona," diye uyardı ama Fiona çoktan pencereye varmıştı. O kalkar kalkmaz herkes peşinden gitti.

İşte oradalardı. Binaya doğru ilerliyorlardı: Safir-mavi tişörtler ve bembeyaz şortlar içinde bir yığın çocuk. Parlak mavi bir böcek ordusu gibi doğruca İyi Gün Çanı'na yöneldiler.

"Zili çal!

Zili çal!

Zili çal!"

"Sakın!" diye hırladı Fiona. "Çanımıza dokunmaya cüret etmeyin!"

Mavili çocuklardan biri uzanıp ipi tutarken çaresizce izledik. Hemen yanımda Gabby soluğunu yuttu.

Çınnn.

Onca haftadır o çanı yalnızca bir kez çalmıştım: Pofuduk'la birlikte çaldığımız o akşamüzeri. İyi Gün Çanı hâlâ pek benlik bir şey değildi. Ama o çınlamayı ve ardından gelen neşeli tezahüratları duyunca nedense içimde ateşli bir öfke belirdi.

O çan benim bile sayılmazdı. O hâlde kesinlikle *onların* değildi.

Diğerlerine baktığımda onları öfkeli bulmayı bekliyordum ama daha çok şaşkın gibiydiler.

"Bir saniye," dedi Fiona. Gözlerini sımsıkı kapatıp tekrar açtı. Sonra bir rüyadan uyanmaya çalışır gibi başını iki yana salladı.

"Olamaz..." diye mırıldandı Diego. Kimseyle değil de kendi kendiyle konuşur gibiydi. "*Kesinlikle* olamaz."

Gabby sesinden sızan bir dehşetle, "Kutsal Karga!" dedi.

Devlinshirelı çocuklara tekrar bakıp Orijinalleri bu kadar şaşırtanın ne olduğunu çözmeye çalıştım. "Ne? Ne oluyor?"

Kimse cevap vermedi. Henry'ye baktım. Onun da rengi solmuştu. Hayalet görmüş gibiydi.

İşte o zaman birden anladım. Belki de aşağıda bir tür hayalet vardı gerçekten.

Ya da belki tam olarak bir hayalet değil de uzaylı gibi bir şey. Bir anda gizemli bir şekilde ortadan kaybolan ve şimdi yine aynı gizemle binaya doğru yürüyen biri.

Üzerinde parlak mavi bir tişörtle...

İLK MÜTHİŞ

PAULIE FINK

Gözlerime inanamadım.

Yani gerçekten inanamadım. Bunun bir şaka olduğunu düşünüp durdum. Gözlerim bana bir oyun oynuyor olmalıydı.

Paulie Fink aşağıdaydı. *Bizim* Paulie Fink'imiz. Timothy ve Thomas'ın sürekli oynadığı şu oyundaki zombiler gibi ölüm diyarından dönmüştü.

Paulie, *Devlinshire*'a mı taşınmıştı?

Artık *zengin çocuklardan* biri miydi yani?

Tek ve Biricik

"Hangisi?" diye sordum.

Fiona işaret etti ama gösterdiği yerde zıplayan birini görmedim. Nedense Paulie Fink'in hep zıplayan biri olmasını beklemiştim. Orada sadece bir avuç çocuk vardı.

"Orada," dedi Fiona. "*Tam* orada." Ama elbette bu da pek yardımcı olmadı.

"Dur, *hangisi?*"

"Mavi tişörtlü olan," dedi Diego, sanki bir faydası olacakmış gibi.

"Saçlarını gözünün önünden çeken," diye ekledi Yumi.

Ah! "Paulie Fink *o mu?*" Herkes başını sallayarak onayladı.

Ne bekliyordum bilmiyorum. Yani yeşil tenli, üç başlı veya on dört gözlü birini falan beklemiyordum elbette. Ama beklediğim her neyse, gayet sıradan, kabarık saçlı, herkes gibi *sweatshirt*ünü beline bağlamış bir çocuk olmadığı kesindi.

"Vay be," dedim.

Sanki ona baktığımızı hissetmişti. Başını kaldırıp doğruca hepimizin bulunduğu yere baktı. Gabby çığlık atarak eğildi.

Fiona, "Aha, bizi görüyor!" diye bağırdı.

Diğer herkes de bir adım geriledi. Bana sorarsanız onuruna bir tapınak inşa edip adaklar sunan insanlar için biraz garip bir tepkiydi bu.

Mags arkamızdan, "Ona el sallayın," diye direktif verdi.

Biz de el salladık.

Görüşme: Gabby

Bir keresinde *Megastar* hayran sitelerinden birinde bir hikâye okumuştum. Kızın biri Jadelicious'ı kanlı canlı görmek için Kuzey Carolina'dan Florida'ya gittiğini yazmıştı. İkinci sezon bittikten hemen sonra, Jadelicious dünya turundayken.

Kız iki saat falan Jadelicious'ın soyunma odasının dışında beklemiş. Elinde Jadelicious'ın yeni kitabı varmış: *Taklit Yok: Jadelicious Tarzı Kazanma*. Neyse, Jadelicious nihayet dışarı çıktığında kız öyle şaşırmış ki. Karşısındaki Jadelicious'mış. Kedi gözü makyajı, gümüş topukluları falan. Ama aynı zamanda gerçek Jadelicious olması imkânsız gibiymiş. Makyajı dağılmış ve yanakları, sanki sivilceleri varmış gibi pürüzlüymüş.
Kız o hayran sitesine *Jadelicious olamayacak kadar küçük* göründüğünü yazmıştı.

Yani Jadelicious, aslında olduğundan büyükmüş.

Ben de Paulie'ye baktığımda öyle hissettim işte. Çok tuhaf çünkü eskisinden uzun ve belki biraz da daha zayıf görünüyordu. Hani sanki birileri bizim bildiğimiz Paulie'yi alıp germiş, çekmiş gibi. Yüzünde de farklı bir şeyler vardı. Sanki çenesi daha sertleşmiş, daha köşeli bir hâl almıştı.

Ama asıl tuhafı şu: Daha uzun görünse de bir yandan da çok daha küçük görünüyordu.

Zihnimizde, olduğundan büyük görünmüş. Ama şimdi yine karşımızdaydı ve sıradan çocukların uzayacağı şekilde birkaç santim uzamış gibi görünen mavi futbol formalı sıradan bir çocuktu.

Görüşme: Fiona

Yüzüne bir yumruk atmak istedim. Mags'in sınıfından çıkıp sahaya doğru ilerlerken aklımdan geçen buydu. Tekrar tekrar düşündüm bunu. *O kadar öfkeliyim ki onu yumruklayabilirim.*

O haini.

O sıçanı.

*İnsanı sırtından bıçaklayan, ikili oynayan o Benedict Arnold'ı.**

Sadece onu da değil, hepsini yumruklamak istiyordum. Bütün o aptal Devlinshire çocuklarını. Kahretsin, Devlinshire Tepeleri Okulu'nun suratına bir yumruk indirmek istiyordum ki bu da biraz garip çünkü okulun yüzü olmaz. Ama keşke Devlinshire'ın yüzü olsaydı da ona bir tane yumruk geçirebilseydim.

Yürürken hiçbirimiz konuşmuyorduk. Tek kelime bile etmedik. Arka sahaya doğru ilerlerken sessizdik. Sonra orada bekleyen kalabalığı gördük. Öğretmenler, aileler, çocuklar ve bütün minikler. Herkes bizi görünce tezahürata başladı. Bu da her şeyi daha da kötüleştirdi.

İki yanıma sarkan ellerimi yumruk yapmıştım ve çok sıktığım için çenem ağrıyordu.

Devlinshire ısınıyor, karşılıklı olarak ağır hareketler yapıyorlardı. Koçları, "Kim kazanacak?" diye bağırdı.

Hep bir ağızdan bağırarak cevap verdiler: "Biz!"

Hepsinin tam ortasında Paulie vardı. Dizlerini yukarı çekerek diğerleri gibi, "Biz!" diye bağırıyordu.

---

* Amerikan Devrim Savaşı sırasında taraf değiştirerek İngilizlerin safına geçen Amerikalı general Benedict Arnold'ın adı "güçlü tarafa geçmek, ihanet etmek" anlamına gelecek şekilde deyimleşmiştir. *–ç.n*

Onun *biz* dediği, bizim için *onlar*'dı.

Sanki Devlinshire'ın bu maçı kazanacağını değil de *her zaman* kazanacağını söylüyorlarmış gibi geldi. Yaşamımız boyunca bizim için önemli olan ne varsa onu bizden alacaklarmış gibi. İsteyebileceklerinden çok daha fazla paraları olduğu yetmezmiş gibi *içimizden* birini de almışlardı.

Çifte dezavantaj diye buna derim.

Ayrıca bir de kapanmayacak bir okulları vardı. Üçlü dezavantaj.

Formalarından, kendilerinin temizlemek zorunda olmadıkları evlerinden, kayak yaptıkları dağlarından, rock yıldızlarından, yüzme havuzlarından ve bize karşı yenilmezlik rekorlarından bahsetmiyorum bile.

Bazen hakikaten de sayılamayacak kadar çok dezavantaj oluyor.

Başlama Vuruşu

Sahaya doğru ilerlerken tuhaf bir sessizlik içindeydik. Gerçekten sinir bozucuydu. Yan çizgilerin orada annemi gördüm. Üzerinde sağlıkçı önlüğü, ayağında terlikleri vardı. Omuzlarına battaniye büyüklüğünde yün bir şal sarmıştı. Gabby'nin büyükannesiyle, Mags'le ve tanımadığım bir kadınla konuşuyordu. Kalabalığın arasında Timothy'yle Thomas'ın babasını seçebildim. İkizlerininkine benzer geniş bir yüzü vardı. Glebus da oradaydı, ailelere donat dağıtıyordu. Bütün alt sınıflar kenara dizilmişti. İçlerinden bazıları pankart taşıyordu. Pofuduk'un pankartında herhangi bir sözcük yoktu, sadece yeşille yapılmış bir sürü çizgi vardı.

Ona el salladım, o da bana karşılık verdi.

Sahanın karşı tarafındaysa Devlinshireli çocuklar ve aileleri vardı. O aileler daha farklı görünüyordu. Sanki tamamen farklı bir kumaştan yapılmış gibilerdi, daha parlaklardı. Fötr şapkalı ve deri ceketli ihtiyar bir adam gördüm. Belki de şu bahsettikleri rock yıldızıydı. Ama sormaya vakit yoktu çünkü Bay Farabi tam o sırada hepimizi bir araya toplanmaya çağırdı.

Bize mevkilerimizi hatırlattı. Ben, Fiona ve Diego'yla birlikte en önde olacaktım. Henry kaledeydi ve geri kalan herkes de aramızda konumlanacaktı. Devlinshire da toplanmıştı. Sımsıkı, mavi bir halka oluşturdular. Başlarını birbirlerine dayadıklarından yüzlerini göremedim. İçlerinden hangisi Paulie Fink, ölsem bulamazdım.

"Baskıyı bırakmamanızı istiyorum," dedi Bay Farabi. "Paslaş-

maktan korkmayın. Ama eğer top sizdeyse ve önünüzdeki alan boşsa deliler gibi koşun."

Dünyanın en açık talimatıydı ama hepimiz başımızı salladık çünkü elimizde bir tek bu vardı. Ardından moral konuşması sona erdi ve hepimiz mevkilerimize doğru ilerledik.

Devlinshire takımı neredeyse ilk anda topu ele geçirdi. Uzun boylu, sırık gibi bir çocuk topu kaptığı gibi kaslı, daha küçük bir çocuğa pas attı. O da hemen arkasındakine pas verdi. Bu ilk birkaç pas ağır, rasgeleydi. Mitchell çocukları yayılmaya başladı ve *bam!* Her şey bir anda değişti. Sırık Oğlan topu tekrar aldı ve hızla ilerlemeye başladı. Sonra topu arkasındaki bir kıza gönderdi ve biz daha ne olduğunu anlayamadan kız nefes kesici bir hızla bizim kaleye doğru ilerlemeye başladı.

"Nasıl ya..." dediğini duydum Diego'nun. Herkes kızın peşinden koşuyordu ama çok geçti. Kız saniyeler içinde kalemize ulaştı, topu kalenin ön taraflarındaki açık bir alana gönderdi. İşte o küçük Kaslı Oğlan da tam o sırada birdenbire ortaya çıktı, kaleye doğru hızla koştu ve topun yuvarlandığı açık alana ulaştı.

Çocuk ayağını kaldırıp şutunu çekti.

Olamaz, diye düşündüm. Maç daha yeni başlamıştı. Herhangi birinin gol atması için çok erkendi.

Top Henry'nin ulaşamayacağı yere doğru uçtu ve yumuşak bir ıslık sesiyle ağlara değdi. Saha kenarından annemin, "Sorun yok, Mitchell, maçı döndürebilirsiniz!" diye bağırdığını duydum.

Ama döndüremeyecektik. Hatta sonrası daha da beter olacaktı.

Görüşme: Yumi, Diego, Timothy, Thomas, Fiona ve Willow

YUMI:

Acımasızcaydı. İlk yarı tamamen rahat bir galibiyetti. Düpedüz utanç vericiydi. Ne yaparsak yapalım Devlinshire ilerlemeye devam etti.

DIEGO:

Ne zaman içlerinden biri topu alsa, *O benim topum,* diye düşündüm. Topu geri aldığımı, Devlinshire kalesine doğru hızla koştuğumu hayal ettim. Sonra beni orada kimin beklediğini hatırladım: Paulie Dönek Fink. Her seferinde de şaşırtıyordu bu beni. Konsantrasyonumu yeniden topladığımda mavili bir oyuncu sanki ben orada değilmişim gibi yanımdan geçip bizim kaleye doğru koşuyor oluyordu.

TIMOTHY:

Tekrar tekrar aynı şey oldu. Birkaç kırılma ânımız vardı aslında. Diego ve Fiona kaleye birkaç şut çekmeyi başardı. Hatta Diego onuncu dakikada gol atarak skoru eşitledi. Ama Devlinshire hemen sonra bir gol daha atarak durumu 2-1 yaptı. Ondan sonra da Paulie bütün ataklarımızı durdurdu.

THOMAS:

İşin en sinir bozucu kısmı da Paulie'nin kalede gayet iyi olmasıydı.

FIONA:

Çocuk topları çıkardı, yakaladı, bütün vücuduyla topun üzerine atladı. Paulie Fink! Nasıl yani?

WILLOW:

Paulie'nin üçüncü kurtarışından sonra Bay Farabi de aynı soruyu sordu. Ellerini havaya doğru savurarak, "Bizim için oynarken neden bunları yapamıyordu?" diye haykırdı.

FIONA:

Şu kadarını söyleyeyim, bütün bu olanlar kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldu. Sanki Paulie'nin bütün yaşamı koca bir şakaymış gibi. Biz şakayı biz yapıyoruz zannediyorduk ama meğer bize şaka yapılıyormuş. Giderek daha da öfkelendim. İlk yarının bitiş düdüğü çalmadan hemen önce Devlinshire üçüncü golü attığında o kadar delirmiştim ki birilerinin canını yakmak istiyordum.

Köpek Balığı Saldırısı

"Harika gidiyoruz, Mitchell," dedi Bay Farabi devre arasında. Sanki ezilmemişiz gibi alkışlıyordu bir de. "Sahada gerçekten çok iyi görünüyorsunuz."

"Eziliyoruz," diye mırıldandı Diego. "Hani fark etmediyseniz..."

Fiona'nın herkese bağırıp çağırmasını bekledim ama etrafa bakındığımda onu aramızda göremedim. Sahanın uzak ucuna doğru ilerliyordu. Kaleyi geçti.

Yürüyüşündeki bir şeyler, o âdeta tehditkâr kararlılığı bana küçük, kana susamış bir köpek balığını hatırlattı.

"Hey, Fiona!" diye bağırdı Bay Farabi. "Nereye?.."

Ama Bay Farabi sorusunu bitiremeden Fiona, Paulie heykeline ulaştı. Ayağını geriye doğru gerip heykeli tekmeledi. Notlardan biri yere düştü.

Fiona ayağını bir kez daha geriye çekti.

Hayır, Fiona. Onların önünde olmaz. Devlinshire'ın seni öfkelendirdiğini bilmelerine izin veremezsin. Ona doğru koşmaya başladım. Gabby ve Henry de peşimden geldi.

Yanına vardığımızda, "Pislikler," diye mırıldanıyordu Fiona. *Tekme.*

"Aptal..." *Tekme.*

"Zengin..." *Tekme.*

"Şımarık..." *Tekme.*

"Pislikler." *Tekme. Tekme. Tekme.*

Basket potasının zemininde duran ve o şeyi dengede tutan

taşlar yere düştü. Toptan yapılma yüz yana kaydı ve heykel tehlikeli bir şekilde yana doğru sarsıldı.

"Hey, Fiona?" Henry sesinin, tüm bu olanlar komikmiş gibi hafif çıkmasına özen gösterdi. "Oyunun henüz ortasındayız, ayağını kırmasan iyi olur."

Gabby'nin kahkahası gergindi. "Değil mi? Yani daha ikinci yarı var."

Fiona tekmelemeyi bıraktı. Derin bir nefes aldı. Sonra çok kısık bir sesle, "Bize bakmıyor bile," dedi. "Sahada onunla beraberiz ama bizi *tanımıyor* bile, fark ettiniz mi?"

Gabby başını sallayarak hak verdi. "Fark ettim."

"Bizden utanıyor," dedi Fiona. "Artık yeni, zengin arkadaşları var ve biz onun için bir hiçiz. Bizim bir *hiç* olduğumuzu düşünüyor."

Fiona'ya durumun hiç de öyle olmayabileceğini söyleyebilirdim. Belki sadece ne yapacağını bilemiyor, bir şey söylemeye korkuyordu. Ama Paulie'nin ne düşündüğüne dair hiçbir fikrim yoktu.

"Ayrıca," diye devam etti Fiona, "onu dâhi kılan şey ne ki zaten? Nasıl oluyor da *o* dâhi oluyor, bense sadece başını derde sokan kız?"

Fiona heykele son bir tekme attı. Sert bir tekme. "*Seni hor görüyorum, aşağılık herif!*" diye bağırdı.

Heykel artık eğri değildi. Düşüyordu. Bir an aklımda bir düşünce belirdi: *Birileri şu şeyi geri kaldırsa iyi olacak, yoksa keçi ağılının üzerine düşecek.*

Sözcükler kafamda oluştuğu anda gerçeğe dönüştü.

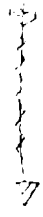
Paulie heykeli düştüğü noktada çitin bir kısmını devirdi. Toptan surat kayıp pat diye ağılın ortasına düştü. Keçiler irkilerek geriye doğru sıçradılar.

Bir anlığına her şey hareketsizdi.

Sonra yavru keçilerden biri ileri doğru meraklı birkaç adım attı. Burnuyla patlak top-suratı dürttü ve ağzına aldı. Keyifli bir köpek gibi kuyruğunu salladı.

Cehennemin kapıları açılmadan önceki son sakin andı bu.

Kaos

Birkaç ay önce bana gelip yedinci sınıfta neler öğrenmeyi umduğumu sorsaydınız, kaçan keçileri yakalamak kesinlikle listemin ilk beşinde olmazdı. Hatta ilk beş binde bile olmazdı.

Ama heykelin devrilmesinden sonra, yapmayı öğrendiğim ilk şey tam da bu oldu.

Keçiler çitin yıkıldığını anlar anlamaz dışarı çıkıp koşmaya başladı. Ağıldan atlayıp futbol sahasına daldılar, çocukları, aileleri ve eski rock yıldızını ürküttüler.

Glebus hemen harekete geçti. Bay Farabi'ye işaret ederek çiti hemen kaldırması gerektiğini haykırdı. Ardından diğerlerine emirler yağdırmaya başladı. "Binaya geçin!" diye bağırdı. "Tek sıra hâlinde! Düzeni bozmadan lütfen! İlk önce küçük çocuklar!"

Sonra bize doğru geldi. "Orijinaller, siz burada kalın."

Devlinshire oyuncuları küçük çocukların önüne geçerek binaya doğru koşmaya başladı. Kollarını korumalar gibi kaldırmış olan aileleri de hemen arkalarındaydı.

Mavililerden geride tek bir çocuk kaldı: Paulie. Koçu onu çağırana kadar bizi izledi, sonra o da okula doğru ilerledi.

Glebus nefes nefese yanımıza geldi. "Orijinaller, keçileri yakalamak için yardımınıza ihtiyacım olacak, tamam mı? Sizi tanıyorlar. Size *güveniyorlar*."

Ama hayvanlar çoktan her yere dağılmıştı. Oyun parkında yavru keçilerden biri kaydırağa tırmanmaya çalışıyordu. Birkaç adım çıktı, geri kaydı, bir kez daha denedi. Bir diğeri kum havuzunun orada dolaşıyordu. İki keçi yan yana sahayı geçti ve ikisin-

de de BASTIR MITCHELL pankartının birer parçası vardı. Bir diğeri dişlerinin arasında parlak yeşil bir kumaşla heykellere doğru koşuyordu.

Şansın bu kadarı da fazlaydı.

"Bizden keçileri kovalamamızı mı istiyorsunuz?" diye sordu Gabby. "Şimdi? *Devlinshire*'ın önünde?"

Glebus gülümsedi. "Sence o çocuklardan herhangi biri denese bile bir keçiyi yakalayabilir mi? Hadi, onların bilmediği bir şeyler bildiğinizi herkese gösterelim."

WILLOW:
Sonraki yarım saat hayatımın en utanç verici tecrübelerinden biriydi.

SAM:
Hepimiz için.

LYDIA:
Başta herkes boş yere keçilerin peşinden koşturdu. Ben kaydırağa çıkmaya çalışan bir keçiyi yakaladım. Ama keçilerin çoğu biz onlara yaklaştıkça kaçıyordu. Bay Farabi çiti tamir etmeyi bitirdiğinde bizi yanına çağırdı. "Orijinaller, birlikte hareket etmemiz gerek," dedi.

WILLOW:
Yaptığımız tam olarak şuydu: Her seferinde biri. Bizim sınıf, birer birer keçilerin etrafında kocaman bir daire oluşturdu. Sonra yavaş yavaş hareket ettik. Sonunda daire o kadar küçüldü ki keçi hiçbir yere kaçamadı ve Bay Farabi keçinin boynuna bir ip geçirerek onu ağıla götürdü. Bir sonraki keçi için de bunların hepsini en baştan yaptık.

LYDIA:
Yavru keçilerden birini kum havuzunun yanında yakaladık, sonra Paulie'nin tişörtünü parçalayan keçiyi, ondan sonra da korunun kenarındaki posterlerimizden birini çiğneyen keçiyi yakaladık. Çöpü karıştıran keçiler, spor çantalarına burunlarını sokanlar

ve Paulie heykelindeki notları yiyen keçiler yakaladık. Hatta Henry'nin adak olarak bıraktığı bilgi kitabı bile paramparça olmuştu.

SAM:
Bu arada bütün haber kameraları da orada durmuş bizi çekiyordu.

WILLOW:
Kim bilir ne kadar zaman sonra her yer her yerdeydi ve geriye sadece tek bir keçi kalmıştı: O büyük, çirkin olan. Onu hayatta yakalayamazdık. Henry'nin kalesine çarpıp her tarafı çalı çırpı yaptı. Kalelerden birine doğru koşup onu sahanın ortasına sürükledi. Sonunda kafasını bir kovanın içine sıkıştırdı da ancak yakalayabildik.

LYDIA:
Ama artık tamamen tükenmiştik. Diego'nun etrafa bakıp, "Burası savaş alanına döndü," dediğini hatırlıyorum.

WILLOW:
Gabby de, "Aynen, hem de keçilerin kazandığı bir savaş," demişti.

SAM:
İşte o zaman hepimiz koptuk.

Final Oyunu

Devlinshire takımı yeniden sahaya geldiğinde biz hâlâ dağılmış hâldeydik. Kahkahalarımızı kontrol edemiyorduk. Hani hiç ses çıkarmadığınız ama karnınızı tutarak sarsıldığınız o kahkahalar.

Devlinshire formaları düzgündü. Beyaz şortları hâlâ tertemizdi.

Bu sahnenin, o dağınıklığın ortasında çamur içinde kalmış bir grup çocuğun sarsılmalarının onlara nasıl göründüğünü tahmin edebiliyordum ve bu sadece daha da çok gülmeme neden oluyordu.

"Yeni televizyon programı." Yumi öyle bir kahkahaya boğuldu ki kalan sözcükler güçlükle çıktı ağzından. "Sıradaki Müthiş Keçi Kovalamaca."

"Yeni bir Keçi-geddon macerası," dedi Fiona gülmekten resmen ikiye katlanarak.

İşte o an maçı nasıl döndüreceğimizi buldum.

* * *

İki dakika sonra herkes yerlerindeydi. Aileler saha kenarında, Devlinshire takımı kendi el değmemiş düzenlerinde, minikler tezahürattaydı. Glebus ise saha kenarında bir aşağı bir yukarı gidiyor, herkesten kesinti için özür diliyordu. Bay Farabi çitlerin oradaydı ve çitin ikinci yarı boyunca keçileri yerinde tutacak kadar sağlam olup olmadığını kontrol ediyordu. Yani başımızda bir koç yoktu. O yüzden herkesi bir araya toplayan ben oldum.

"İşte bu," dedim diğerlerine. "*Bu* sizin son oyununuz." Anlamamış gözlerle baktılar bana.

Devlinshire takımının oluşturduğu safir halkaya baktım. "Sıradaki Müthiş Paulie Fink yarışması resmî olarak geri döndü," dedim. "Ve son oyun da şimdi başlıyor."

"*Şimdi mi?*" diye sordu Fiona.

"Hemen şimdi."

"Maçın ortasında mı?" dedi Diego. "Kesinlikle olmaz."

Sam, "Hem çoğumuz artık yarışmıyoruz bile," dedi. "Geriye sadece Fiona ve Diego kaldı."

Gabby'ye baktım. "Bu ara sıra olur, değil mi? Finale kalan yarışmacıya yardım etmek için eski yarışmacılar geri döner."

Gabby başıyla onayladı. "Kesinlikle." Ama Orijinaller bana kuşkuyla bakmaya devam ediyordu.

"Beni bu işin başına getirdiniz," dedim onlara. "Hatta bu işin başında olmam için resmen *yalvardınız*. İyi dinleyin o hâlde: Ben, bu okula yeni bir Paulie Fink kazandıracağım. Hain olmayan bir Paulie Fink. Hepimizin olacak biri. Ve bunun kim olacağına, bu maçın ikinci yarısında olacaklara bakarak karar vereceğim."

Az ileride mavili çocuklar sahadaki yerlerini almadan önce, "*Devlinshire!*" diye bağırdılar.

"Görmüyor musunuz?" dedim. "O Devlinshire çocukları bu hikâyenin nasıl devam edeceğini bildiklerini düşünüyorlar: Tıpkı geçen sene ve ondan önceki sene olduğu gibi kazanacaklarını düşünüyorlar. Bizim de bu hikâyeye razı olmamızı, kaybeden rolünü oynamamızı bekliyorlar. Peki ya o rolü oynamayı reddedersek?"

Bir an sanki mesele futbol maçından çok daha fazlasıymış gibi bir dürtü geldi. "Ya hep birlikte başka bir oyun oynamaya karar verirsek?"

"Yani... futbol oynamayacak mıyız?" diye sordu Yumi.

"Futbol oynayacağız," dedim. "Ama *kendi tarzımızda* oynayacağız. Kendi kurallarımızla."

Hakem düdüğünü çaldı. Sahaya çıkma zamanı gelmişti.

"Peki bizden ne yapmamızı istiyorsun, Caitlyn?" Bunu soran Diego'ydu.

"Pekâlâ," dedim. "Mini-geddon'u hatırlıyor musunuz? Hani Paulie'nin takım saklambacı oyununda, herkes kaybedeceğinden eminken kazandığı hikâye? O zaman şaşırtmaca faktörünü kullanmıştı. Sizin göreviniz de bu. İkinci yarıda şaşırtmaca faktörünü kullanın."

Bay Farabi çitle işini bitirmiş hızla bize doğru geliyordu. "Orijinaller, *sahaya çıkın.*"

"Sadece... *kaos* yaratın," dedim takıma. "Hepinizin en iyi yaptığı şey! Ne bileyim, sanki... *arete*'nizin falan bir parçası gibi. Şu Devlinshire çocuklarına gelince..." Derin bir nefes aldım.

"Caitlyn," diye seslen Bay Farabi. "Sahaya! Hemen!"

Sözlerim ağzımdan telaşla döküldü. "Onların her şeyin daha fazlasına sahip olduklarını biliyorum. Ama daha fazlasına *sahip olmaları*, daha fazlası *oldukları* anlamına gelmez. Demek istediğim, belki de hepsi yalnızca..." Gözlerimi sımsıkı kapadım. Bazı şeylerin aslında göründükleri gibi olmadığından, güçmüş gibi görünen bazı şeylerin aslında gücün tam tersi olduğundan bahsetmek istemiştim. Göğsünüzde büyüyen bir taş, süslü bir forma ya da bir dizi kural gibi...

"Belki de hepsi yalnızca..." diye tekrarladım.

Cümlemi tamamlayan Timothy oldu. "Kokuşmuş kafalardır!" O, bunu söyler söylemez tam da bunu söylemek istediğimi fark ettim.

"Kokuşmuş kafalar!" diye haykırdı ikiz kardeşi de ve sahaya doğru ilerlemeye başladı.

Herkes yerlerinde zıplıyor, bir yandan da *"Ko-kuş-muş ka-fa-lar! Ko-kuş-muş ka-fa-lar!"* diye tezahürat yapıyordu.

Fiona nerede peki? Etrafıma bakındım. Fiona her nedense spor çantasını karıştırıyordu. "Gelsene!" diye haykırdım ona.

Düdük çaldığında ucu ucuna yetişmişti.

Herkesin kendine göre bir şeyi vardır, biliyor musun? İnsanların kendilerini daha çok kendileri gibi hissetmelerini sağlayan o şey. Mesela Shakespeare'de hep tüy kalem vardır. Athena'nın bütün çizimlerinde elinde kalkanı vardır. Artemis'in oku ve yayı, Zeus'un yıldırımı.

Bende de ceket gücü var.

Sahaya çıkmadan hemen önce ceketi üzerime geçirdim ve o an kendimi daha güçlü hissettim. İkinci yarı başlarken, "Ben Fiona'yım!" diye haykırdım. Birkaç Devlinshire çocuğunun önce bana, sonra birbirlerine baktıklarını gördüm. Sanki, *Nesi var bu kızın?* diyorlardı. Bu da daha yüksek sesle bağırma isteği uyandırdı bende. "Ben güçlü ve etkili bir kadınım!"

Ama asıl ilginç olan ne, biliyor musun? Devlinshire tıpkı ilk yarıda olduğu gibi topu kontrolüne almıştı ama ben güçlü ve etkili bir kadın olduğumu haykırdığımda topu süren çocuk konsantrasyonunu kaybetti. Bir saniyeliğine. Hatta bir saliseliğine. Ama Diego'nun ihtiyacı olan da bu bir saliseydi. Çocuktan topu aldı ve ilerlemeye başladı.

Ben de Diego'nun yanında koşmaya başladım. Öyle özgüvenli görünüyordu ki. Tanrılar ve tanrıçalar da kılık değiştirerek yeryüzüne gelip ölümlülere geçici güçler bahşetmez mi? İşte Diego aynı öyle görünüyordu. Zeus falan ona bir süper güç vermiş gibi.

"Av tanrıçası Artemis!" diye haykırdım, belki o da *bana* biraz güç verir diye. Sonra da neden uydurma bir tanrıçaya takılıp kalıyorum ki diye düşündüm. Neden *gerçek* güçlü ve etkili kadınlardan yardım istemiyorum?

Devlinshire topu tekrar kazandığında, "Mae Jemison!" diye bağırarak onlara doğru koştum. Gerçekten oldukça meşhur, müthiş bir astronot. Henry'nin verdiği ve tarihteki büyük kadınlarla ilgili bilgilerin yer aldığı bir kitapta tanımıştım onu.

İşe yaradı! Topu aldım ve Diego'ya vermeyi başardım. Sonra da diğer isimleri hatırlamaya çalıştım. "Terbiyeli" davranmamış ve bu yüzden tarihe ismini kazımış kadınların isimlerini. "Nellie Bly!" diye bağırdım mesela. Bir sıcak hava balonuyla dünyayı dolaşan muhabir. "Komako Kimura! Shirley Chisholm! Frida Kahlo!" Kadınların oy kullanabilmesi için mücadele etmiş bir aktivist. Amerika Birleşik Devletleri başkanlığı için yarışan ilk kadın. İnsanın içini resmeden bir sanatçı.

Gabby onlara bozguncular derdi.

O isimleri haykırmak bana iyi geldi. Ama daha da iyisi, her seferinde Devlinshire'ı kızdırdı.

İşte o zaman farkına vardım, Caitlyn: Tam üzerine basmıştın. Şaşırtmaca faktörü gerçekten işe yarıyordu.

İşler Tuhaflaşıyor

Acayip bir şeydi. Fiona onların konsantrasyonunu öyle kolay bozdu ki. Üstelik sadece Fiona da değil. Mesela o küçük, kaslı çocuk orta sahada topu alıp kalemize doğru koşmaya başladığında Gabby, "Gerçekten olana kadar öyleymiş gibi görün!" diye haykırdı. Dosdoğru ona doğru koştu. Topu filan çelmeden. Çocuk bunu hiç beklemiyordu.

Gabby topu alıp Yumi'ye gönderdi. Sonra Yumi... Topa doğru sıçradı resmen. *Sıçradı* derken sahnede uçan bir balerin gibi demek istiyorum. Havada ilerlerken bir yandan da şarkı söyler gibi bir ses çıkardı. *Opera sanatçısıyla can çekişen bir kır kurdunun sesi* birbirine karışmış gibi bir şey. Yumi topu, "Aaaah, radyasyonu bulan kadın!" diye bağıran Fiona'ya gönderdi.

Daha komiği, Glebus'ın saha kenarından Fiona'ya, "Marie Curie!" diye seslenmesiydi.

Fiona hafif bir şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı.

Glebus, "Aynı zamanda iki Nobel kazanan ilk kişi!" diye ekledi.

Fiona'nın Glebus'ın ona yardım etmesinden duyduğu şaşkınlık sadece bir an sürdü. Sonra hızla başparmağını kaldırdı, ismi tekrar etti ve topu bana attı. Şut çektim, Paulie kurtardı. Evet, kaçırmıştık ama oyunun havası değişmeye başlamıştı.

Sanırım herkes aynı şeyi hissetti. Paulie topu orta sahaya fırlattığında Sam birden, "Fiona hareketi!" diye haykırdı. Bütün yeşilli oyuncular –ben de dahil– yukarı aşağı zıplamaya başladı.

Kameraların kayıtta olduğunu bile zar zor fark ettim.

Görüşme: Diego

Oyun değişmişti. Başta bunun Devlinshire'ı kırmayı başardığımız için olduğunu düşündüm. Konsantrasyonlarını bozmuştuk. Birkaç dakika sonra tuhaflıklara alışacaklarını, o zaman da durumun her zamanki hâline döneceğini düşündüm.

Ama alışmadılar. *Sinirleri bozulmaya* başladı. Onların rahatsızlığı arttıkça biz de daha iyi olduk. Bunu açıklayamıyorum ama daha hızlı, daha sağlam, daha hatasızdık. Sanki *birlik* olmuşuz gibi.

Bay Farabi'nin anlattığı gibiydik. Tam bir ekosistem olmuştuk.

Bu da yaptığımız şu yarışmayı aklıma getirdi. Shakespeare. Keçi yemi savaşı. Minikler. Muz kabuklarıyla ilgili kavga. O dolaba sıkışıp kalmak ve ardından yaşamlarımızın değişeceğini öğrenmek.

Gerçek Paulie bunların hiçbirinde yoktu. Ama bu yaşananların her bir ânı en az onun o aptal, komik, saçma tavuk kıyafeti kadar unutulmazdı.

Artık son oyundaydık ve Devlinshire'ı sinir ediyorduk. Eğer nihai ekosistem böyle bir şeyse, ben de her şeyimle içinde olacaktım.

O yüzden top yeniden bana geldiğinde içimdeki tavuğu serbest bırakmaya karar verdim. "Gak-gak-gaaak!" diye haykırarak koştum.

Aslında tavuk sesi bile değildi. Sanırım daha çok kargayı andırıyordu. Ama benim tavuk taklidimin doğruluğu kimin umurunda ki? Benim değil mesela.

Benim için asıl önemli olan, bu işte hep birlikte olmamızdı.

Caitlyn Hareketi

İkinci yarı aşağı yukarı bu şekilde devam etti: Diego saçma sapan kuş sesleri çıkarıyor, Yumi sahada oradan oraya sıçrıyor, Gabby, Jadelicious'tan alıntılar yapıyor, Fiona hayatımda hiç duymadığım insanların isimlerini haykırıp ara sıra da yardım almak için Glebus'a bakıyordu. Geri kalanlarımızsa etrafta Fiona, Yumi ve Diego hareketleriyle dans ediyorduk.

İkizler bir ara birbirlerine, *Ninja! Kuduz rakun!* gibi şeyler söyleyerek zombi-kurtadam oyununa bile başladı ve sahada komik komik şeyler yaptılar.

Birkaç aile saha kenarında dalga başlattı. Annem de dalgaya katıldı. Hemen ardından da Mags. Bir ara ikisinin, sanki en yakın arkadaşlarmış gibi kıkırdadıklarını fark ettim.

İkinci yarının onuncu dakikasına doğru topu Diego'ya attım. Aldığı gibi kaleye doğru koşmaya başladı. Sarışın bir Devlinshire çocuğunu zikzak çizerek çalımladı.

Ayağını geriye doğru çekti ve *bam*. Topu sol üst köşeden ağlarla buluşturdu.

Skor 3-2'ydi. Fazla zaman kalmamıştı.

Diego dönüp beni işaret etti. "Caitlyn hareketi!"

Herkes dönüp bana baktı çünkü henüz bana ait bir dans yoktu.

Düşünmedim bile. İşaretparmağımı sanki birilerini azarlarmış ya da onlara ne yapacaklarını söylermiş gibi abartılı bir şekilde sallamaya başladım.

Hemen arkamdan Gabby'nin, "Bu gelmiş geçmiş en iyi yarışma programı!" diye haykırdığını duydum.

Uçmak

Devlinshireli çocuklardan biri maviler içindeki koçlarına, "Durmalarını söyle!" diye bağırdı.

Ama koçları çaresizce ellerini kaldırdı yalnızca. Sahada şarkı söylenmez diye bir kural yoktu. Ya da koşarken dans edilmez, tarihe adını yazdırmış kadınların adları haykırılmaz, karnına ağrılar girene dek gülünmez... Bazı *gelenekler* olabilir ama *kural* ve gelenek aynı şey değil.

Top sahanın etrafında bir süre dolaştıktan sonra Devlinshire'dan bir çocuk kaleye doğru hızla koştu. Temiz bir şut çekti.

Henry sıçrayıp topu yakaladı. Gol olmadı. Hâlâ 3-2.

Bay Farabi kenardan, "Bir dakika kaldı, Mitchell! Maçın bitmesine bir dakika kaldı!" diye bağırdı.

Henry topu orta sahaya gönderdi. Topun gitgide yaklaşmasını izledim. Sam'den Yumi'ye, ondan da Fiona'ya.

Paulie hazır bekliyordu: Dizlerini kırmış, gözlerini Fiona'ya dikmişti. Hemen arkasında artık devrilmiş bir dal ve parçalanmış bir tişörtten ibaret olan Paulie heykeli vardı.

Paulie Fink'in kim olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Düşününce, onun ya da herhangi birinin tam mânâsıyla kim olduğunu asla öğrenemeyecektim. Bilmediğim çok ama çok fazla şey vardı.

Ama bildiğim bir iki şey de vardı.

Mesela Platon'u ve mağarasını biliyordum. Herkesin kendine ait bir mağarası olduğunu ve insanın o mağaradan ışığa çıkma-

sının dünyadaki en korkutucu şeylerden biri olduğunu biliyordum. Olimpos Dağı'nı ve insanların dünyayı anlamlandırmak için hikâyeler uydurduklarını biliyordum. Bir yarışma düzenlemeyi ve etrafımdaki herkes tek tek dağılırken bile o yarışmayı nasıl sürdüreceğimi biliyordum. Komiklik ve kötülük arasındaki farkı biliyordum ve utangaç bir miniği nasıl gülümseteceğimi biliyordum.

Fiona topu bana attı. Bacaklarım koşmaktan o kadar yorulmuştu ki çamurun içinde debeleniyormuş gibi hissediyordum. Ama içim hava gibi hafifti.

Peki bu kız eskisinden daha mı cesur? Evet. Öyle.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde tek farkla yenilecektik. Bu maçı büyük ihtimalle kazanamayacaktık. Hiç şansımız yoktu.

Ama yine de koşuyordum. Çünkü Mags'in bahsettiği o şey neydi? *Arete* miydi? Kendinin en iyi hâli olmak. İşte artık onun nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Uçmak gibiydi.

Her şey –takım arkadaşlarım, izleyiciler, keçiler– bir anda ortadan kayboldu. Yalnızca top ve karşımdaki kale kalmıştı. Paulie orada beni bekliyordu. Kurtartış yapmayı bildiğini çoktan göstermişti. Belki de başından beri biliyordu.

Vuruşum mükemmeldi: hız, yükseklik, açı.

Topun Paulie'ye doğru ilerleyişini, Paulie'nin uzanışını izledim. Sıçradı. Uzandı.

Kaçırdı.

Etrafta hiç ses yoktu. Sadece topun ağlara değerken çıkardığı o *foşşş* sesi. Beraberliğin sesi.

Dünya geri döndü: Çimler ve tezahüratlar. Annemin kenardan yükselen ve diğer seslere karışan sesi. Saha boyunca bana doğru koşan sınıf arkadaşlarım.

Paulie bana baktı. Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Yeni çocuk oyunu aldı," dedi.

Cevap verme şansım olmadı. Fiona bana çarptı. "Caitlynnn!" diye bağırarak kollarını vücuduma sardı. Ardından Diego, Willow

ve Yumi geldi. Etrafımı bir anda o kadar çok yeşil tişörtlü sardı ki artık kimin kim olduğunu seçemiyordum. Sanki tek bir yaratık olmuştuk. Rahatlama ve sevinçten oluşan devasa, soluksuz bir düğüm.

Hakem maçı bitiren düdüğü çaldığında hepsi hâlâ beni kucaklıyordu.

Görüşme: Fiona

Son dakikada alınan beraberliğin heyecanıyla Paulie Fink'i düşünmeyi unuttum gitti. Aslında hiç beklediğim bir şey değildi bu. Ancak nefesimiz düzene girdikten, başımızın üzerinden su dökmeyi ve "Sen inanabiliyor musun? Ben inanamıyorum?" gibi şeyler söylemeyi bitirdikten sonra dönüp ona baktım.

İşte oradaydı. Paulie Fink, tek başına ayakkabılarını çıkarıyordu. O an her şeyi tekrar hatırladım.

Paulie artık bir Devlinshire öğrencisiydi. Bize bahsetmemişti bile.

Devlinshire oyuncuları çantalarını kapamış, tek tek koçlarına doğru ilerliyordu. Paulie ayağa kalktı, *sweatshirt*ünü üzerine geçirip fermuarını çekti.

İşte gidiyor.

Ben de o sırada ayağa kalkıp ona doğru ilerledim. "Paulie," diye seslendim arkasından.

Arkasına döndü. Birkaç kez gözünü kırpıştırdı. "Ah, selam Fiona," dedi biraz garip bir şekilde.

Minikleri sınıflarına götüren öğretmenlere baktım.

İşareti ver, demek istedim. Tıpkı Mini-geddon sırasında olduğu gibi minikleri çağırmasını istedim. *Gelecekler, hatırlayacaklar. Çağırırsan gelecekler,* demek istedim.

Bunu görmeyi öyle çok istiyordum ki. Minikler ıslık sesini duyacak ve o küçücük bacakları, ışıklı ayakkabıları, üstlerinden düşen parıltılı taytlarıyla ona doğru koşacaklardı. Miniklerin o meşhur *Vuuuu-vuuuuu-vuuuu-viiiii!* işaretini hatırladıklarını görmek istiyordum.

Ama hiçbir şey söylemedim. Orada öylece durup ona baktım sadece.

Saçları daha kısa boyu daha uzun gözleri daha kederli eskiden gözlerinin arkasında dönüp duran bir disko topu vardı o nerede sahi?

Ona yarışmadan, yaptığımız tüm o aptalca şeylerden bahsedebilirdim. Her şeyi anlatabilirdim ona. Sonra gülerdik ve disko topu yeniden ortaya çıkardı.

Ama ona bundan bahsetmeye nasıl başlayacağımı bilemedim. Ben bir yolunu bulamadan da koçu ona seslendi. "Bay Fink, hadi, gidiyoruz!"

Paulie gözlerini önce koçuna, sonra yeniden baha çevirdi. "Size yardım etmek istedim," dedi. "Hani hepiniz keçileri yakalamaya çalışırken. Yardıma gelmek istedim ama koçum izin vermedi."

Gözümde canlandırabiliyordum. Paulie bizimle birlikte koşturuyor, arada espriler yapıyor, kollarıyla bir keçiyi sarıp onu ağıla götürüyor.

"Çok eğlenirdin," diyebildim sadece.

Arkasını dönmeden önce gülümsedi. İşte oradaydı: Kısacık bir andı ama gerçekti. O eski disko topu.

Giderek küçülmesini izledim. Biraz sonra da Devlinshire otobüsünün motorunun çalıştığını ve Paulie Fink'i de alarak uzaklaştığını duydum.

TV'deyiz

Haber akşam on haberlerinde yayınlandı. Annemle birlikte izledik.

Mitchell Okulu'nda renkli bir öğleden sonra yaşandı, diyordu haber sunucusu. *Bütçe kısıtlaması nedeniyle kapanma tehlikesiyle karşı karşıya olan okulda... alışılmadık olaylar yaşandı.*

Sonra ekranda, kaçan keçiler ve onları kovalayan biz belirdik. Ağzında Paulie suratıyla bir keçi, ardından boynuzlarıyla ileri atılıp ağı sürükleyen büyük keçi. Sanki Yumi'nin Sıradaki Müthiş Keçi Kovalamaca programı gerçek olmuş gibiydi. Sonra bizi sahada gösterdiler. Hepimiz uyumsuz tişörtlerimizle benim parmak sallama dansımı yapıyorduk.

Ekrana bakıp kaldım. "Vay canına! Olamaz. Çok saçma görünüyoruz."

"Eğleniyormuş gibi görünüyorsunuz," dedi annem. "Buradan görünen o."

Oyundan çekimleri daha büyük bir haber izledi: Okulun kapanmasıyla ilgili haber. O bölüm de Pofuduk'la birlikte Gerçek Tavşan'ın patilerinden tutup kaleden okula doğru yürüdüğümüz görüntülerle sona erdi. *Topluluk hâlâ umutlu,* diyordu dış ses. *Ama zamanları giderek daralıyor.*

Tuhaf olan şuydu ki ekranda gösterdikleri her şeyi biliyordum ama bir şekilde doğru değilmiş gibi geliyordu. Gösterdikleri parçalar *yanlış* denemezdi. Sadece... eksiklerdi.

Mesela yılın başında arabadan inmeye korkan ya da sınıf kapısının önünde durmuş cebinde o salak kurallar kâğıdını tutan,

huysuz ihtiyar keçi tarafından boynuzlanıp ağlamamaya çalışan beni göstermiyordu. İlk gün Pofuduk'la nasıl konuşması gerektiğini bilmeyen ya da kalenin içindeyken aklındaki sözcükleri toparlayamayan beni göstermiyordu. Anna Spang'le yaşadıklarımı ya da eski hayatımı vermiyordu. Öncesinde olanları, sonrasında yaşanacakları ya da benim hislerimi anlatmıyordu.

Dışarıdan görünen, binlerce andan yalnızca biriydi. Açısı, ışığı, kadrajı, görüntüsü bir başkası tarafından belirlenmişti.

* * *

WXTE aynı gece haberi internette yayınladı. Gabby'nin viral olacak bir hikâyeye ihtiyacımız olduğunu söylediğini hatırladım ve ilk birkaç saat umudum da vardı. Yatağa giderken WXTE internet sitesindeki üçüncü haberdik. Sabah kalktığımda 290 görüntülenme sayısına ulaşmış ve birkaç yorum almıştı:

LOL, eğlenceli!

Bu çocukların matematik falan öğrenmesi gerekmiyor mu?

Bence de, öyle değil mi? Günün birinde iş bulurken iyi şanslar, çocuklar.

Keşke ben de böyle bir okula gitsem.

Ben de.

+1

Ertesi sabah birkaç yorum daha gelmişti:

Gördüğüm en acınası şey!!!

Kabullenin şunu. Artık kimse kırsal bölgedeki insanları umursamıyor.

Keşke oğlum da böyle bir okula gidebilseydi.

Ah, şu herkes-kupayı-kazanır tarzı yerlerden biri. Bu çocuklar gerçek hayata atılsın da o zaman görürüz.

Ama bu yorumları yapanların hiçbiri hikâyeyi okumamış gibiydi. Okudularsa da umurlarında değildi. Sanki insanlar dünyayla ilgili neye inanacaklarına yıllar öncesinden karar vermişlerdi de bundan sonra görüp duydukları her şey haklı olduklarına dair bir kanıttan ibaretti.

Her neyse. Kimse Gabby'nin umduğu gibi bir bağış kampanyası başlatmadı.

Çok geçmeden de WXTE ana sayfasında Mitchell haberinin yerini başka haberler aldı. Burlington yakınlarında bir kurtarma köpeği, küçük bir çocuğu bir yangından kurtarmıştı. Springfield'da bir kadın eve döndüğünde buzdolabını karıştıran bir ayıyla karşılaşmıştı. Ulusal haberlerde ünlü bir Hollywood oyuncusu ikiz çocuklarını doğurmuştu. Ertesi gün, gözden düşen bir bankerin davası görüldü. Ondan sonraki gün de Jadelicious'ın baş düşmanı Rexx Rowdy Kongre üyeliğini açıkladı ki bu da medyayı bütün gün meşgul etti.

Böyle böyle Mitchell haberlerden silinip gitti. Yani Glebus haklıydı: Kendi işimizi kendimiz halletmek zorundaydık.

Görüşme: Gabby

Maçtan sonra Yumi'nin bana söylediklerini düşünüp durdum. Hani *Megastar*'ın gerçek olmadığıyla ilgili söylediklerini. Ne demek istediğini anlamıştım ama benim demek istediğim de Jadelicious kişiliğinin bir fikir olarak ilk önce sıradan bir insanın hayalinde doğmasıydı. Belki önce -mış gibi yapmıştı ama sonunda başardı.

Jadelicious bir koku markası artık. Aynı zamanda ilk bakışta tanınabilen bir ayakkabı markası. Dünya çapında birçok fabrika mor pullu tişörtler ve ceketler üretiyor. Nihai Megastar Jadelicious üçüncü dünya turuna çıktı ve Londra'da, Sydney'de ve New York'ta en büyük stadyumları dolduruyor.

O seyirciler gerçek. O fabrikalar da. Ayağına bir çift Jadelicious ayakkabısı geçiren ya da mor parıltılı *sweatshirt*ler giyen o insanlar da gerçek. Üstelik kendi hedeflerine doğru bir adım atmak için biraz olsun ilham aldılar.

Demek istediğim sadece şu: Bir şeyin *gerçek* olması için tam olarak, kelime anlamıyla doğru olmasına gerek yok. Bu dünyada gerçek olan hemen hemen her şey bir zamanlar, bir insanın aklındaki bir hayal kıvılcımıydı. *Bunu* anlamak için bir TV programına inanman gerekmez.

Göndermediğim Şey ve Gönderdiğim Şey

Maçtan birkaç gün sonra boş bir kâğıt alıp yazmaya başladım.

~~Sevgili Anna~~
~~Hey, Anna, beni hatırladın mı?~~
~~Komik ama burada oturmuş seni düşünüyorum, Anna.~~

Kalemimi birkaç kez dişlerime vurdum, sonra yeniden denedim.

Anna,

Muhtemelen benden haber almak istemiyorsundur. Ben de tam olarak neden yazdığımı bilmiyorum zaten.

İster inan ister inanma, yeni okulumda keçiler var ve onlara biz bakmak zorundayız. Aslında tatlı da sayılırlar. Köpek yavrularına benziyorlar. Yavru keçiler tatlı hiç değilse. Ayrıca küçük çocuklarla da ilgileniyoruz. Çok kötü değil. Gerçi burada daha ne kadar zaman okuyacağımı bilmiyorum. Sonra nereye gideceğimi de merak ediyorum.

Eğer bu mektubu alırsan okuldaki herkese benden selam söyle. Ya da söyleme. Söylemesen de sorun değil. Sanırım yalnızca iyi bir yıl geçirmeni dilediğimi söylemek istedim.

Caitlyn

Mektubu katladım, bir süre elimde tuttum. Ardından masamın çekmecesini açıp içine tıktım. Söylemek istediklerim bunlar değildi ki. Hiç değildi. Ayrıca hâlâ bu mektubu gönderecek kadar cesur değilim. Henüz. Belki de hiç olmayacaktım.

Ama gönderebileceğim bir şey biliyordum.

Anna'ya değil ama başka birine.

Davetlisiniz

SIRADAKİ MÜTHİŞ
PAULIE FINK
SEZON FİNALİ

Mitchell Okulu
10 Kasım Cuma
16:00

LCV Bayan Glebus

Sezon Finali

Fiona'yla birlikte Mags'in penceresinden arabanın araç yoluna yanaşmasını izledik.

"İşte geldi," diye fısıldadı Fiona. Tuniğiyle oynadı. Vücuduna sarılmış çizgili bir kumaştı hakikaten. Antik Yunan'daki gibi. Sonra kırışıklıkları düzeltti. Ben de üzerinde sarı çiçekler bulunan beyaz tuniğime şöyle bir baktım.

Yolcu kapısı açıldı ve o karşımızdaydı: İlk Müthiş Paulie Fink. Marjinal orijinal. Efsane.

İki hafta önce mavi formasıyla patikada ilerlerken nasıl görünüyorsa aynen öyleydi. Sadece bu kez üzerinde kot pantolon ve *sweatshirt* vardı.

"Git!" dedim Fiona'ya. "Herkese mekâna gelmelerini söyle!" Fiona hızla sınıftan çıkıp sahaya yöneldi.

Ben de merdivenlerden inerek o ağır ön kapıya doğru ilerledim. Birkaç ay önce, önümde beni bekleyenlerden habersiz dışarıdan açtığım o kapıya.

Paulie ellerini pantolonunun cebine koymuş dikiliyordu. "Şey... Selam?" dedi. Yutkundu, gözlerime baktı, sonra hemen bakışlarını kaçırdı.

Gergindi. Çok tuhaftı bu.

Fiona'nın Paulie heykelini tekmelerken, *Bizden utanıyor,* deyişini hatırladım. Utanmadığını anladım. Sadece ne yapacağını bilememişti. İnsanların çoğu genellikle böyle mi hissediyor acaba diye merak ettim.

Derin bir nefes aldım. Jadelicious'ın ya da hâlâ burada öğrenci

olsa ve şimdi benim durduğum yerde dursa Paulie'nin yapacağını yaptım. Kollarımı iki yana kocaman açtım.

Sonra Mitchell'a gelene kadar varlığından haberdar bile olmadığım konuşma sesimle, "Sıradaki Müthiş Paulie Fink yarışmasının son bölümüne hoş geldin!" dedim.

Şaşkın, yarım bir tebessümle yüzüme baktı. Neler döndüğünü anlamamış olsa da devam edeceğini söyleyen bir gülüş.

* * *

Bütün bu olay benim fikrimdi. Haberlerin yayınlanmasından birkaç gün sonra, kasaba konseyinin okula kaynak sağlamakla ilgili oylamayı 10 Ocak'ta, yaklaşık iki ay sonra yapmayı kararlaştırdığı günlerde aklıma gelmişti.

Aklıma ilk geldiğinde kimseye bahsetmedim ama baktım ki ertesi gün de hâlâ iyi bir fikir gibi görünüyor, hemen Glebus'ın kapısını çaldım. Ofisinde öylece dikilirken ona yarışmanın tamamından bahsetmeden planımı açıklamamın imkânsız olduğunu fark ettim. Başımıza onca dert açan şeyleri neden yaptığımızı anlatırken sesim hafiften titriyordu. Glebus ifadesiz bir yüzle beni izledi. Bundan sonra yapmak istediğim şeyi söylediğimde beni şaşkına çevirdi.

"Tamam," dedi.

"Tamam mı?"

Başıyla onayladı. "Kim bilir, belki de bu konuda şansımız biraz olsun yaver gider."

Her şeyin çok özel olmasını istiyordum. O yüzden elde yazılmış davetiyeler hazırlamaya karar verdim. Glebus, Paulie'ninkini postaya vermeden önce herkes –öğrenciler, öğretmenler ve Glebus– tek tek imzaladı davetiyeyi. Ben de imzaladım.

Fiona, bütün imzaların en altına kargacık burgacık yazısıyla iki cümle karaladı: Orada olsan iyi edersin, Paulie Fink. ORADA OLSAN İYİ EDERSİN.

Ve işte buradaydı.

"Peki... şimdi bu mesele tam olarak ne?" diye sordu.

Cevap vermedim. Onun yerine üzüm bağlarından uzun bir kolyeye benzer şekilde yaptığımız zinciri uzattım ona. "Rica etsem seremoni başlamadan önce bunu boynuna takar mısın?"

Ne kadarını sorabileceğini tartmaya çalışan gözlerle bana baktı. Sonra omzunu silkip zinciri boynuna geçirdi ve bir sonraki talimatı bekledi.

"Şimdi," dedim, "beni takip et."

Görüşme: Henry

HENRY:

Sana yeni öğrendiğim bir şeyden bahsedeyim mi, Caitlyn?

CAITLYN:

Nedir?

HENRY:

Yunan tanrıları ve tanrıçalarıyla ilgili bütün o hikâyeler kırkyama gibi kabaca bir araya getirilmiş. Yunanların zamanında tanrılarla ya da herhangi bir şeyle ilgili bütün hikâyeyi anlatabilecek tek bir kaynak yokmuş.

Raflardaki onca mitoloji kitabı ne peki? Hepsi yüzyıllar boyunca farklı yerlerde ortaya çıkan bilgi parçaları birleştirilerek oluşturulmuş.

CAITLYN:

Vay be! İnsan arada nelerin kaybolduğunu merak ediyor, değil mi?

HENRY:

İşte mesele de bu. Bildiğimiz her şey eninde sonunda kaybolacak. Tıpkı Yunanlara olduğu gibi. Herkese olduğu gibi.

Ve bunlar olduğunda keşke bir yere yazmış olsaydım diyeceğiz belki.

Seremonide Paulie'yle ikinizi bize doğru yürürken gördüğümde işte bunu düşündüm. Boynundaki bağları, bize şaşkınlıkla bakışını, şakaklarını kaşıdığını fark ettim. Hava

soğuktu ve ısınmak için parmaklarıma hohlayıp duruyordum. O anda bile zamanın kayıp gittiğini hissediyordum sanki.

Sonra kafamda bir fikir oluşmaya başladı. Hümanite projesiyle ilgili bir şey. Hepimizi kapsayacak bir şey.

Son Geri Sayım

Gerçek Paulie'yle, bir zamanlar Paulie heykelinin bulunduğu yere doğru giderken olayları özetledim.

"Bir yarışma ha," diye tekrarladı Paulie. Şaşkınlıkla ileride heykel gibi dikilmiş duran Orijinallere baktı.

"Aynen."

"Yani yeni bir..."

"Paulie Fink, evet."

"Çünkü..." Dönüp bana baktı ve şakağını kaşıdı. "Tam olarak neden?"

"Çünkü sen bir Megastarsın. Tam bir efsanesin, haberin yok mu?"

Öyle şamatalı bir cevap filan vermedi. Ne bir şaka yaptı ne bir şey. Şimdiye kadar Paulie Fink'le ilgili en şaşırtıcı şey, şaşırtıcı hiçbir yanı olmamasıydı.

Bütün sınıf keçi ağılının yanında kumaşlara sarınmış bizi bekliyordu. İki düzgün sıra hâlindelerdi. Onların yanında Bayan Glebus, Bay Farabi ve Mags duruyordu. Herkes sessiz ve hareketsizdi.

Keçiler dışında herkes tabii. Keçiler her zamanki gibilerdi: Ağılın içinde ileri geri gezinip herkese meliyorlardı. *Bizi besleyecek misiniz, ne yapacaksınız?* der gibilerdi.

"İlk Müthiş Paulie Fink geldi!" diye ilan ettim. "Son eleme seremonimize başlayabiliriz. Sonunda *Sıradaki* Müthiş Paulie Fink'e tacını verelim bakalım."

Bayan Glebus ve öğretmenler gülümsemelerini bastırmaya çalışırmış gibi görünüyorlardı ama çocuklar büyük bir ciddiyetle karşıya bakıyorlardı.

"Fiona ve Diego, birer adım öne çıkar mısınız lütfen?" dedim. İkisi birbirlerine bakarak ciddiyetle bir baş selamı verdiler, sonra aynı anda öne çıktılar.

"Tanıdığım kadarıyla, ki hepi topu iki ay falan oldu aslında, ikiniz de oldukça rekabetçi yarışmacılarsınız. Sıradaki Müthiş Paulie Fink'i aradığımız süre boyunca ikiniz de cesurca mücadele ettiniz. Onurunuzla savaştınız. Dürüst olacağım: İkiniz de *kleos*'u hak ediyorsunuz."

Derin bir nefes aldım. "Bu kolay bir karar olmayacak," dedim. "Ama hesaplaşma zamanı geldi!"

Son Görüşme: Diego ve Fiona

CAITLYN:

Evet, siz ikiniz. Bu son görüşme. Son elemede aklınızdan neler geçiyordu, onu anlatın.

DIEGO:

Ne düşünüyordum biliyor musun? Bütün bunların nasıl da rastlantısal olduğunu düşünüyordum. Nerede doğduğun, okulda kimlerle karşılaştığın, onlarla ortak noktaların olup olmadığı. Hepsi tamamen talih meselesi ama hayatın boyunca bir avuç insanla aynı anıları paylaşıyorsun...

FIONA:

Ay, lütfen! Senin kazanman gerektiğini düşünüyordun. Tıpkı benim gibi.

DIEGO:

Yani, elbette *onu da* düşünüyordum ama aklımda başka şeyler de vardı. Senin yok muydu?

FIONA:

Eh, sanırım bir yandan da Paulie'yi özlediğimi düşünüyordum. Orada bizimle birlikteydi. Tıpkı eskiden olduğu gibi. Ama her şey farklıydı. Keşke hiç gitmeseydi.

DIEGO:

Evet. Aynen. Kesinlikle öyle.

FIONA:

Hangimiz kazanırsak kazanalım gerçek Paulie'yi özlemeye devam edeceğimi biliyordum. Bu hiç hoşuma gitmedi. Asla gerçek anlamda yeni bir Paulie çıkmayacağını bilmekten hiç hoşlanmadım. Asla geçmişe dönemeyecektik.

DIEGO:

Benim söylemeye çalıştığım da böyle bir şeydi. Hayatımızın ilerleyen dönemlerinde başka insanlarla tanışacağız. Hikâyelerimizi anlatıp duracağız onlara ama hiçbiri gerçekten anlamayacak. Bu tür şeyleri ancak orada bulunduysan anlarsın.

[On iki saniye sessizlik]

FIONA:

Lanet olsun, Diego! Neden beni böyle hislere sürüklüyorsun?

DIEGO:

Şey, üzgünüm. Sanırım bende de aynıları olduğundan.

[Sessizlik]

Her neyse. Keşke söyleyecek başka bir şeyler de olsaydı ama aklıma gelmiyor.

FIONA:

Benim de. Biliyorum, çok şaşırtıcı, değil mi? Neyse, sanırım artık kaydı kapatabilirsin, Caitlyn. Ama... tüm bunlar için teşekkür ederim. Şahaneydi. Baştan sonra.

[Kayıt sonu]

Bir Galibimiz Var

"Fiona Fawnstock?" diye başladım. Fiona derin bir nefes aldı, duruşunu dikleştirdi. "Fiona, sen kelimenin tam mânâsıyla bir Orijinalsin. Her zaman kurallara uyduğun söylenemez ama belki de bu dünyanın kuralları takip eden daha fazla insana ihtiyacı yoktur. Belki de kendini ortaya atıp bir şeyler denemeye korkmayan insanlara ihtiyacı vardır. Senin yaptığın da bu, Fiona. Atılıyorsun. Her seferinde."

Bunları dinlerken gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Sonraki kısmı söylemek de bu yüzden çok zordu.

"Olay şu ki," diye başladım, "bence dünyanın orijinal Fiona Fawnstock'a ihtiyacı var, Fiona'nın başka birine dönüşmesine değil. Yani üzgünüm, Fiona. Sıradaki Müthiş Paulie Fink sen değilsin."

Fiona bunu sindirmek için bekledi, ardından Diego'ya dönüp tebrik etmek için elini uzattı.

"Bekle," dedim. "Henüz bitirmedim. Diego? Sen başkalarının zaferlerini kutlamayı da başarabilen hırslı bir rakipsin. Bunun sende gerçek *arete* olduğu anlamına geldiğinden eminim. Ama korkarım sen de fazlasıyla orijinalsin. Yani, Diego, sen de Sıradaki Müthiş Paulie Fink değilsin."

Diego durumu kavrayabilmek için şaşkınlıkla bakarken hemen arkasında Gabby, "Aa, sürpriz son!" diye mırıldandı.

Yalnızca Bay Farabi, Mags ve Glebus şaşkın görünmüyordu. Çünkü neler olacağını biliyorlardı.

"Fiona sağ olsun, artık iyi şans tılsımı olarak kullandığımız

bir Paulie heykelimiz yok," diye devam ettim. "Onun yerine, tam karşımızda gerçek Paulie var. Orijinal olan. Diego ve Fiona, lütfen getirdiğiniz adakları gerçek Paulie Fink'e verin."

Fiona, Paulie'ye kahverengi bir kese kâğıdı uzattı. Diego da küçük bir kutu verdi. Paulie bana baktı. "Bunları şimdi mi açacağım?" diye sordu.

"Sonra," dedim.

"Yani şimdi onca yarıştan sonra..." diye başladı Yumi.

Thomas, "Sıradaki Müthiş..." diye devam etmek istedi ama onu susturmak için elimi kaldırdım.

"Fiona'nın da Diego'nun da Sıradaki Müthiş Paulie Fink olmadığını söyledim. Ama yeni bir Müthiş Paulie Fink'imiz var ve o, şu an aramızda. Hepimizi altüst etme, şaşırtma, güldürme ve en önemlisi de bir araya getirme konusunda kayda değer bir becerisi olduğunu ortaya koymuş biri."

Orijinal Paulie Fink'e hızlıca bir bakış attım. Ayakkabılarına bakarak ilgiyle dinlediğini görebilecek kadar kısa. Aklından neler geçtiğini asla tahmin edemezdim.

Sonra Bay Farabi'ye başımla bir işaret verdim. Zamanı gelmişti.

Bay Farabi keçi ağılının içine girdi. Aradığını bulana kadar meleyen keçilerin arasında dolaştı. Büyük keçinin yanına gitti. Sinir bozucu olanın. Hani baş düşmanım. Bay Farabi hayvanın boynuna bir ip geçirip ağıldan çıkardı.

Bu sırada ihtiyar keçi yüksek sesle geğirerek herkesin kıkırdamasına neden oldu. Ben bile gülümsedim. Orada durmuş ciddi, katı lideri oynamak için elimden geleni yapıyordum ama o aptal keçi bana öyle olmadığımı gösteriyordu.

O yaratık tam bir Shakespeare Soytarısı'ydı.

Elimle hayvanı işaret ettim. "Mitchell Vatandaşları, size Sıradaki... Müthiş... Paulie Fink'i takdim ederim!"

Herkes alkışlamaya başlarken Gabby, *"Amantanrım!"* diye haykırdı. "Günah keçisi kazandı! Ama bu *mükemmel!*"

Paulie şaşkınlıkla etrafa baktı. "Bir saniye," dedi. "Az önce adımı bir keçiye mi verdiniz?"

Katarsis

Paulie'ye çiçekten tacı ihtiyar keçinin boynuna asmasını söyledim. Paulie dediğimi yaparken Orijinaller çıldırdı. Artık ciddiyet filan kalmamıştı. Fiona etrafta koşturup önüne gelen herkesi kucaklamaya başladı. Sınıf bir yığın beşlik çakma ve kucaklama yığınından ibaretti.

Ama seremoni henüz sona ermemişti. Herkesi susturana dek elimi havada tuttum.

"Hepimiz bu topluluğun son günlerde biraz şansa ihtiyacı olduğunu biliyoruz," dedim. "Mags, eski insanlar şans için ne yapıyorlardı?"

"*Pharmakos*." Gülümsedi. Bu kısmı da önceden planlamıştık.

"Peki *pharmakos* onlara ne getiriyordu?"

"*Katharsis*."

"Teşekkürler, Mags," dedim. "*Pharmakos, katharsis* getirir. Yani kötü şansı defetmenin bir yolu. Yani bunun zaten çok açık olduğunu düşünüyorum ama yine de söyleyeyim: Kimseye dallarla vurulmayacak. Onun yerine hepimiz birkaç saniyeliğine bu keçiye, Sıradaki Müthiş Paulie Fink'imize dokunacağız. Bunu yaparken lütfen üzerinizden atmak istediğiniz her ne şanssızlık varsa, onu keçiye aktardığınızı düşünün."

Bay Farabi, keçiyi Orijinallerin önünden geçirdi. Hepsi uzanıp ona dokundu. Mags ve Glebus bile katıldı.

En son dokunan ben oldum. Gözlerimi kapadım, parmaklarımın keçinin boynundaki kılların arasında gezinişini hissettim.

Bitirdiğimde Bay Farabi, hayvanı saha boyunca götürmeye başladı. Biz de peşinden gittik. Tezahüratlarla.

Elbette tezahürat yaptık.

İlk önce, *"Phar-ma-kos, phar-ma-kos, phar-ma-kos!"* diye bağırdık, ardından, *"Ka-thar-sis! ka-thar-sis! ka-thar-sis!"* diye. Okulun ön kısmına geldiğimizdeyse, *"Pau-lie Fink! Pau-lie Fink! Pau-lie Fink!"* diye bağırıyorduk.

Paulie, yani insan olan Paulie başını iki yana salladı. "Kafam çok karışık," dedi. Ama gülümsüyordu ve Fiona'nın neden bahsettiğini o zaman anladım. O disko topunu gördüm.

Okulun ön tarafında bir kamyonet bekliyordu. Yan tarafında ZIPLAYAN KEÇİLER ÇİFTLİĞİ yazıyordu. Bir kadın arabaya yaslanmış bekliyordu. Uzun, gri örgüleri, geniş bir tulumu ve üzerinde BEN VERMONT'A FAZLAYIM yazan mavi bir beyzbol şapkası vardı.

Bay Farabi ipi ona verdi.

Kadın, "Çiftliğe dönme vakti, seni baş belası," dedi ihtiyar keçinin başını okşarken. Sonra Sıradaki Müthiş Paulie Fink'i bir rampadan geçirerek kamyonun arkasına yerleştirdi. Hepimize el sallayıp yola koyuldu ve İyi Gün Çanı'nın yanından geçerken araç yolunu bir toz bulutu kapladı.

Sınıf o sırada yeniden tezahürata başladı. *"Cait-lyn! Cait-lyn! Cait-lyn!"*

Bu yarışma başlamadan hemen önce de böyle tezahürat yapmışlardı. Beni yarışmanın başına geçmeye ikna etmek için çabaladıkları, benim de bunun çok saçma olduğunu düşündüğüm zamanlar. Belki de saçmaydı ama bu, önemli olmadığı anlamına gelmezdi.

Yarışma bitmişti artık ve herkes bana bakıyordu.

"Ee, ben buraya kadar planlamıştım," dedim. Onlar da Paulie Fink'e döndüler.

"Bana sormayın," dedi. "Burada neler olduğunu anlamadım ki."

Birkaç dakika orada öyle tuhaf tuhaf durduk. Sanırım artık

hepimiz evlere dağılabilirdik ama buna henüz hazır olmadığımı fark ettim. Henüz değil. Bay Farabi'ye döndüm.

"Buralarda kickball için bir top daha var mıdır acaba?" diye sordum.

PAULIE FINK'İN MASASINDAN

Eh, eninde sonunda bu hikâyeye burnumu sokacağımı muhtemelen tahmin etmişsinizdir. Biraz geç oldu ama sanırım artık bir selam vermemin zamanı geldi.

Selam! Eğer daha önce tanışmamışsak, çok memnun oldum.

Ben Paulie Fink. Gerçek olan yani. Keçi değil.

Size Devlinshire Hills'ten yazıyorum. Bu arada bilginiz olsun diye söylüyorum, buradaki herkesin havuzu yok ya da her çocuğu on sekizine (ya da yirmi birine) bastığında bir servet beklemiyor. Hiçbir şekilde!

Ama birkaçımız gerçekten şanslıyız.

Eğer buraya kadar geldiyseniz muhtemelen havadan sudan şeylerden bahsetmeme gerek yoktur. Muhtemelen benim hakkımda istemediğiniz kadar çok şey biliyorsunuz. Onun yerine Yunanlardan aldığım bir fikri uygulayacağım. Size birkaç hikâye anlatacağım, bakalım ne olacak.

İşte biri şu:

> Çocuğun biri dördüncü sınıfın başında yeni bir okula başlar. Bir anlamda eziğin tekidir. Öğretmenlerini ve sınıf arkadaşlarını delirtir. Hemen her gün başını derde sokar ve kimi zaman onun yaptıkları yüzünden bütün sınıf cezalandırılır. Ayrıca hayatını kurtarmak için bile futbol topuna vurmayı beceremez. Kimse onun evine gitmemiştir. Bu çocuk, ortadan kaybolursa bir sürü insanın rahatlayacağını düşünür.

Başka bir hikâye de şu:

> Kendinden emin bir kaos tanrısı bir okulda egemenlik kurar. Cesur ve hazırcevaptır. Düşmanları zekâsıyla yener, ziyafetler düzenler, sürpriz faktörünü kullanarak alışılmadık bir orduyla şaşırtıcı bir zafer elde eder. O gittikten sonra insanlar onun onuruna heykeller yapar. Yerini kim dolduracak diye yarışırlar ama elbette hiçbir insan onun yerini dolduramayacaktır.

Sırf eğlencesine üçüncü bir hikâye daha anlatayım:

> Bir zamanlar şımarık bir zengin çocuğu vardır. İhtiyacı olan her şeye sahiptir, üstelik annesi de onun gittiği her okula büyük bağışlarda bulunur. Yani bu çocuk başını ne kadar belaya sokabilir ki gerçekten? Ama hiçbir yere uyum sağlayamaz. Annesi California'da okuldan okula taşır onu. Sonunda ailesinin eski mülkünü kullanan bir okula göndermek için doğuya taşınmaya karar verir. Sonra da müdürden üst üste mektuplar ve aramalar almaktan bıkar ve oğlunu farklı bir okul bölgesine götürür. Daha iyisi, der. Çocuk, herkesin onun gitmesinden memnun olacağını düşünür. Başka bir deyişle belki bir efsanedir ama kahraman sayılamaz.

Bu hikâyelerin hepsi birbirinden farklı. Ama hepsi de doğru.

Uzun lafın kısası: Benim büyük büyük dedem, kadife ceketlere bir düşkünlüğü olan ve Vermont'un kuzeyindeki nehrin üzerine bir tekstil fabrikası inşa eden Julius Hewitt May-

berry Oxthorpe. Julius, kasabanın kıyısına da bir konak inşa etmiş ve orayı heykeller ve kitaplarla donatmış. Arkasından birkaç nesil Oxthorpe daha onun yolundan gitmiş: Paul Jarvis Oxthorpe mesela o değirmeni biraz büyütmüş ve etrafa birkaç devekuşu koymaya karar vermiş. Ardından gelen Forrest James Oxthorpe kendi dekoratif duvar halısı koleksiyonuna fabrikadan da kasabadan da daha çok önem vermiş. On yıllar boyunca gelirler gitgide azalınca da Forrest bir avuç paraya bütün işi gücü çok uluslu bir şirkete satıp Boca Raton'a taşınmış ve kalan günlerini müzayede müzayede gezerek geçirmiş. O şirketin de işleri yurtdışına taşıması çok sürmemiş.

Forrest'ın California'da güzel sanatlar okuyan kızı Beatrice bir heykeltıraş olmuş. Sonra orada Gilbert Fink adında bir galeri sahibiyle evlenmiş, on dokuz ay sonra da boşanmış. Ama o arada da bir çocukları olmuş.

O çocuk benim işte. Paulie Fink.

Annem Beatrice Oxthorpe Masterson, şu sıralar eskiden Boston'da bir bankada çalışan ama şimdilerde Vermont, Devlinshire Hills merkezindeki Foxhollow Cafe'nin üst katındaki tuğla duvarlı ofisinde başka insanların paralarını yöneten Mark Masterson'la evli.

Adamın müşterilerinden biri eski bir rock yıldızı.

Tüm bunlar şu demek oluyor: (a) Köklü bir antikalar soyundan geliyorum ve (b) Bir Fink olabilirim ama aynı zamanda da bir Oxthorpe'um.

Bunu bir seferinde diğer çocuklara söylemiştim. Julius'un portresine bakıyorlardı, ben de, *O benim büyük büyük dedem*, dedim. Hepsi, *Ya, tabii tabii*, falan dedi. Sanırım Julius meselesi de onlara Glebus'ın vanilya kokulu mum kaçakçılığı yapması ya da Endrisistan Cumhuriyeti gibi gelmişti.

Ama bu sefer doğruyu söylüyordum.

Buraya kadar okuduysanız -hakikaten okuduysanız helal olsun yalnız- muhtemelen, Bu ne şimdi? gibi şeyler söylüyorsunuz.

Birkaç hafta önce, herkesin sezon finali deyip durduğu şu seremoniden hemen sonra Henry'den aldığım e-postaya bakarken ben de tam bu soruyu sordum. Ekte bir ders projesi vardı: PLATON'UN MAĞARASI, KLEOS, PHARMAKOS VE KATHARSIS: GÜNÜMÜZ VERMONT'UNDA YUNAN KAVRAMLARI. İçinde Caitlyn'in "Sıradaki Müthiş Paulie Fink Seçmeleri Resmî Kaydı" dosyası da vardı. Görüşme kayıtları ve Caitlyn'e ait birkaç hikâye içeriyordu. Her kelimesini okudum.

Caitlyn'in hakkını yiyemem: Hepsini bir araya toplama konusunda iyi iş çıkarmış. Ama onun bilmediği bir hikâye daha var. Benim hikâyem.

Endişelenmeyin, size bir üç yüz sayfa daha okutacak değilim. Kabul edelim, sükût altındır (selobant da gümüştür). Size sadece seremoni akşamı Devlinshire'a dönüp de Fiona ve Diego'nun verdiği hediyeleri açınca olanları anlatarak yarışma hikâyesini tamamlayacağım.

Diego'nun kutusunda kenarları çiğnenmiş, parlak yeşil bir kumaş parçası vardı ve üzerinde GALİP yazıyordu. Bir de not vardı:

Efsanevi kal, Paulie.
Dostun D.

Fiona'nın kese kâğıdındaysa farklı bir kumaş parçası vardı. Diego'nunkiyle aynı renkti ve o da çiğnenmişti. O parçanın üzerinde de okunan bir kelime vardı: SEÇ.

Umarım her zaman sürpriz faktörünü seçersin.
Unutma, ismin üç kez söylenene kadar sıkıntı yok.
Sonsuza ama sonsuza ama sonsuza dek arkadaşın,
Fiona

İkisinin de bana eski tişörtümün parçalarını verdiğini anladığımda kahkaha attım. Ama sanırım en çok Fiona'nın notuna iliştirdiği imzayı sevmiştim.

Merak ettiğim bir şey var. Ya gerçekten de onların anlattığı gibi biri olsaydım? Her şeye nüfuz eden o güçlü hilebaz. İnsanların bir ağaca notlar iliştirerek yardım istediği kişi.

Paulie'nin o versiyonu şu an ne yapardı?

Bence ne yapardı, söyleyeyim: Tüm bu berbat durumu, okulun kapanması durumunu yani, tepetaklak ederdi. *Pharmakos*'u gerçekleştirmenin bir yolunu bulurdu.

Evet. Anne ve Mark, Teddy Amca ve Cynthia Teyze, Alex Teyze ve Geoffrey Amca, Laure Teyze, Genevieve Teyze, Russ Amca, Kuzen Jennifer ve Toby ve Hannah, Büyük Amca Cecil ve Büyük Teyze Susan ve bu e-postayı alan herkes. Yani rehberde bulabildiğim tüm Oxthorpelar. (Sanırım akraba olmadığımız birkaç kişi de var.)

Son bir numara çevirmeye ne dersiniz?

Okulu kurtarmaya ne dersiniz?

Gabby'nin gerçek olduklarına inandığı insanlara, zorda olanı gören ve harekete geçen insanlar olmaya ne dersiniz?

Demek istediğim, sürpriz faktörünü konuşturalım.

Küçük bir ihtimal, biliyorum. Ama biliyor musunuz, biz Oxthorpelar talih kuşuyla hep iyi geçinmişiz. Tarih boyunca hep şanslı olmuşuz. Peki bu şansla ne yapacağız?

Belki kendimize saklayabiliriz. Ya da bizde değilmiş, hiç olmamış gibi de davranabiliriz. Onu saklamak adına bir sürü zahmete girmek de var.

Ama yapabileceğimiz bir şey daha var: Bunu kullanabiliriz. Kadife takımlar, dekoratif duvar halıları ya da evcil devekuşları almak için değil ama.

Bir okulu kurtarmak için kullanabiliriz.

* * *

Her neyse, bunu son kez Caitlyn'e geri vermem gerekecek. Son sözü onun söylemesi daha uygun görünüyor. Bıraktığımızda Mitchell Okulu'ndaydık. Benim adımı verdikleri bir keçiyi bir kamyonete bindirmiş, gidişini izliyorlardı. Hatırladınız mı? Harika, oraya geri dönelim.

Kalbimin en dip bucak köşelerinden,
Hoşça kalın, dostça kalın,
En gösterişlisinden,
Yeğeniniz/Yeğeninizin çocuğu /kuzeniniz/sıradan bir yabancınız falan filan

Paul Julius Oxthorpe Fink

Elbet Bitecekti ama Yine de Oynadık

Bay Farabi okulun içinde gözden kaybolduğunda güneş ufukta alçalıyordu.

Okulu bu saatte görmek tuhaftı. Gölgeler, benim alışkın olduğumdan uzundu ve güneşin o muazzam altın ışığında her şey parlıyordu. Annem o anki görüntüden çok hoşlanırdı eminim: dağlar, yere dökülen son yapraklar, her şeyin böyle parlak ve rüya gibi oluşu.

Bay Farabi elinde bir kickball topuyla binadan koşarak çıktı. "Kimler oynuyor?" dedi.

Sahaya doğru ilerlerken etrafa baktım. Bu ışıkta her şeyin nasıl da dağıldığını göremiyordu insan. Binadaki uyumsuz boya yamalarını, çatlak pencereleri, keçilerin ayak basmadığı her yana yayılan böğürtlenleri ve asmaları göremiyordunuz.

Demek istediğim, eğer bakarsanız o şeyleri elbette görebilirdiniz. Ben de bakmayı seçebilirdim. Bir yanım istiyordu da bunu.

Ama bakmadım. O an olmazdı. O an Sam, Willow ve Lydia'nın kol kola girişlerine bakmayı seçmiştim. Okulun ilk günü aralarında bir dördüncüye asla yer olmadığını varsaydığım geldi aklıma. Ama Fiona onlara doğru koşup Lydia ile Willow'un arasına girdi. Öyle sıradan, olağandı ki. Dördü ilerlemeye devam ederken Diego katıldı aralarına. Beşli. Yumi de yanlarına gitti. Altı. Sonra diğerleri. Yedi. On.

Tuniklerimizin içinde sanki zamanın başka bir noktasına aktarılmış gibi duruyorduk. Sanki bugünde değil de tarihteydik. Sonra birden anladım: Biz tarihtik. Tarih her zaman bu olmuştu.

Tam da burası. Sıradan insanlar yaşamlarını sürer, kendilerince bir şeyler yapar ve doğru yaptıklarını umarlar.

Önümdeki sıra şimdi on bir kişilik olmuştu: Sınıfımdaki bütün çocuklar ve orijinal, tamamen efsanevi Paulie Fink.

"Bekleyin," dedi Gabby. Bir kolu Henry'nin, diğeri Yumi'nin omuzundaydı. "Caitlyn nerede?" Arkasını döndü, Henry'nin omuzundaki elini kaldırıp beni çağırdı.

Gabby'yle Henry'nin arasındaki boşluğa girdim. Artık ben de sıranın bir parçasıydım.

Bu ışığın varlığı uzun sürmeyecekti. Çok geçmeden güneş dağların ardında batacaktı. O zaman hızla karanlık çökecekti ve hepimiz farklı evlere, farklı yaşamlarımıza dönecektik ve olan biten her şey –seremoni, yarışma, hatta bu okul– yavaş yavaş silinip gidecekti.

Ama daha değil. Henüz değil.

Çünkü o an omuzlarımda Gabby'nin ve Henry'nin kollarını hissedebiliyordum ve Bay Farabi sadece birkaç adım önümüzde kırmızı kickball topunu sektiriyordu.

Şimdi, oynamamız gereken bir oyun vardı.

Yazarın Notu

Sıradaki Müthiş Paulie Fink'in merkezinde 2400 yıllık bir düşünce egzersizi olan Platon'un mağarası var. Platon'un argümanını genç okurlar için basitleştirirken şöyle bir şey çıktı ortaya: Kesin olarak bildiğimiz şeyler konusunda bile yanılıyor olabiliriz. Bu, 2000 yıl sonra bile hâlâ oldukça esaslı bir düşünce.

Eğer Platon'un mağara benzetmesi ilginizi çektiyse Alex Gendler'ın Ted-ed videosunu ve ilgili tartışmaları takip edebilirsiniz. Felsefeyle mi ilgileniyorsunuz? Stephen West'in podcast'i *Philosophize This* iyi bir başlangıç noktası olabilir. West, her bölümün sonunda dinleyicilerine o gün, bir gün önceden daha fazlasını öğrenmek istedikleri için teşekkür ediyor. Oldukça iyi bir hedef bence.

Mağaramızdan çıkmak, bize anlatılan hikâyeleri ve bu hikâyelerin dünyayı anlamlandırma ve yaşama biçimimizi şekillendirmekteki etkilerini yeniden gözden geçirmemizi gerektirir. Umarım bu kitap, kendimizi yeni hikâyelere açmanın gücüne küçük bir örnek olabilir. Kitap aynı zamanda hikâye anlatıcılığının tarihiyle de paralel gidiyor. Mesela karakterlerin sözlü hikâye anlatıcılığından yazılı anlatıma geçtikleri bir nokta var. Kitap bir yandan da farklı hikâye anlatma türlerini ve öğelerini inceliyor (abartılı hikâyeler, meseller, alegori, ilkel kaynaklar, gazete yazıları ve hitabet) ve nihayetinde anlatının kendisini incelemeye doğru dümen kırıyor.

Bu kitabın başındaki epigrafı Emily Wilson'ın Homeros'un *Odysseia*'sına yaptığı muhteşem, ezber bozan çeviriden aldım. İlk

kez bir kadın tarafından İngilizceye çevrildi kitap. (New York: W.W. Norton & Company, 2017). Wilson'ın çevirisi, Madeline Miller'ın inanılmaz *Ben, Kirke*'siyle birlikte eski anlatılara yeni gözlerle ve yeni seslerle bakmanın gücünü ve potansiyelini koyuyor ortaya. Bana anlatılan antik Yunan hikâyelerine daha eleştirel bakmamı sağlayan çalışmalar yapan diğer çağdaş âlimler, yazarlar ve kanaat önderleri arasında şunları sayabilirim: Kwame Anthony Appiah, Mary Beard, Joel Perry Christensen, Curtis Dozier, Yung In Chae, Daniel Mendelsohn, Dan-el Padilla Peralta, Erik Robinson ve Donna Zuckerberg. Bu yazarların çoğuna Eidolon'un internet sitesinden ve *Sententiae Antiquae* adlı blogdan ulaşabilirsiniz. Antik Yunan'la ilgili her konuda her an kapısını çaldığım Dr. Christopher Lovell'a uzmanlığı ve rehberliği için özellikle minnettarım.

Fiona sürekli, *Terbiyeli kadınlar nadiren tarih yazar*, sözünü tekrarlıyor. Bu söz ilk kez, tarihçi Laurel Thatcher Ulrich tarafından kullanıldı. Elbette aslında yaramazlığın değerinden değil de tarihsel anlatılarımızda kimlerin dışarıda bırakıldığından ve kimlerin *kleos*'a eriştiğinden bahsediyordu o yazıda.

Bay Farabi'nin adı, 872-950 yılları arasında yaşamış ve hem antik Yunan metinlerinin korunmasına yardım eden hem de onları geliştiren Müslüman filozof Ebû Nasr el-Fârâbî'den esinlenerek konuldu. El-Farabi, tüm diğer başarılarının yanı sıra aynı zamanda felsefenin bize ilham verme, adaleti sağlama ve daha erdemli toplumlar inşa etme konusundaki gücüne dair yazılar kaleme alan bir Neo-Platoncuydu.

Bu isim, antik Yunanların daha geniş, sınırları, dinleri ve etnik kökenleri aşan bir fikir ve kültür alışverişinin parçası olduğuna dair küçük bir işaret.

KAKTUSUN
TELEGRAM

Teşekkürler

Sırada birkaç küçük teşekkür var. Öncelikle Little, Brown Books for Young Readers'daki tüm ekibe sabrınız ve çalışkanlığınız, bana kendimden daha çok inandığınız için teşekkür ederim. Chandra Wohleber ve Jen Graham, ayrıca müthiş efsane editörüm Andrea Spooner'a özel teşekkürler. Sen bilgili, istikrarlı, kudretli birisin ve tam bir efsanesin.

Temsilcim ve dostum Molli Glick (Ne büyük bir lütufsun sen); güzellerim Mojos Molly Burnham, Lesli Connor, Jacqueline Davies, Lita Judge ve Grace Lin; okurlarım Amie Bui, Lisa Bushman, Marisa Daley, Darlie Kerns, Molly Kerns, Emma Mathews, Piper Mathews, Rebecca Tucker-Smith ve Tom Wade; Pine Cobble fakültesi ve öğrencileri ve okul yönetmelikleriyle ilgili her şeyin gurusu Joe Bergeron'a çok teşekkür ederim.

Bu sayfalarda kendine yer bulan kimi tuhaflıkların ilham kaynağı olan bazı isimlere de teşekkür etmek isterim: Bir zamanlar bir keçiden boynuz yiyen orijinal KutuAdam Eric Printz; keçiden boynuz yemekten başarıyla kurtulan Aidan White; meyve sineği istilalarının yabancısı olmayan Daniel Currie; takım saklambacındaki o müthiş oyunlar için tüm Crugers ekibi; bir bayrak yakalama yarışında içindeki kuşu keşfeden Beau Leahy; masamın altına saklanarak sıradan bir iş gününü canlandıran Patrick McGarrity.

Ve elbette aileme, özellikle de Blair, Merrie ve Charlotte'a çok teşekkür ederim.

Dün öğrendiğimizden daha fazlasını öğrenmek istiyoruz ve her birimiz mağaralarımızdan çıkma cesareti gösteriyoruz.